

DE STER

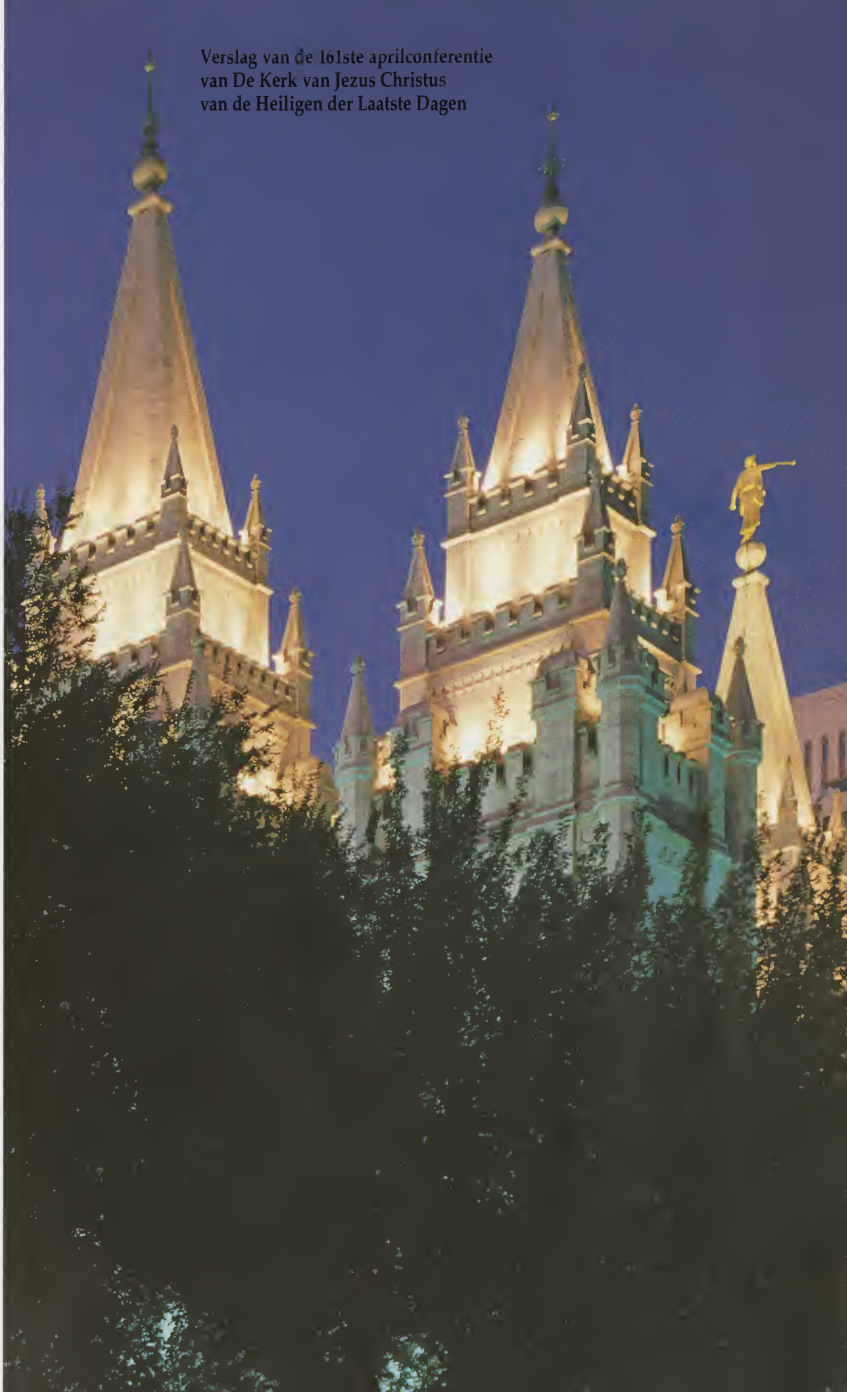
91STE JAARGANG

NUMMER 7

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JULI 1991

Verslag van de 161ste aprilconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 161ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 3 De kracht van het gebed, *president Thomas S. Monson*
4 Steunverlening aan de functionarissen van de kerk, *president Gordon B. Hinckley*
5 Statistisch rapport 1990, *F. Michael Watson*
6 De beweging van het water, *ouderling Boyd K. Packer*
10 'Neem u er dan voor in acht, dat gij de Here niet vergeet', *ouderling Dean L. Larsen*
13 Bekering, *ouderling F. Burton Howard*
15 'Eer uw vader en uw moeder', *ouderling Dallin H. Oaks*
18 'Een stem van vreugde', *ouderling Marvin J. Ashton*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 21 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Wilford G. Edling*
22 Luisteren om te leren, *ouderling Russell M. Nelson*
26 De verlossing van de doden, *ouderling Earl C. Tingey*
28 Profeten, *ouderling Rulon G. Craven*
29 De zondagse erediens, *ouderling W. Mack Lawrence*
32 De Heiland en Joseph Smith – wel en niet eender, *ouderling Francis M. Gibbons*
34 Goede beslissingen nemen, *ouderling Richard G. Scott*
36 Innerlijke vrede, *ouderling Joseph B. Wirthlin*

Priesterschapsbijeenkomst

- 39 Geroepen om te dienen, *ouderling L. Tom Perry*
41 Het priesterschap eren, *ouderling J. Richard Clarke*
43 Verandering, *ouderling Jacob de Jager*
45 Jonge volgelingen van Christus, *ouderling Jack H. Goaslind*
51 Een koninklijk priesterschap, *president Thomas S. Monson*
54 Hoe de kerk ervoor staat, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 57 Nooit alleen, *president Thomas S. Monson*
60 6 april 1830, *president Howard W. Hunter*
63 Naderen tot God, *bisschop Henry B. Eyring*
65 Een kroon van doornen, een kroon van heerlijkheid, *ouderling James E. Faust*
68 Hetgeen God samengevoegd heeft, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 72 De mensheid aaneenschakelen, *ouderling David B. Haight*
75 Onderwijs de kinderen, *ouderling M. Russell Ballard*
78 Voordat ik een muur bouw, *ouderling Loren C. Dunn*
80 Een patroon van gerechtigheid, *Janette C. Hales*
82 Vrede, *ouderling Robert E. Wells*

- 84 'Opdat gij niet door matheid van ziel verslapt', *ouderling Neal A. Maxwell*
88 Zijn koninkrijk is in de laatste dagen gevestigd, *president Gordon B. Hinckley*
48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
- Verslag voor de kinderen van de algemene conferentie op 6 en 7 april 1991
- 89 Ze hebben het ook tegen ons
- 90 Kerknieuws

De foto's van de conferentie zijn gemaakt door Jed A. Clark, Walden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke en Peggy Jellinghausen.

Verslag van de 161ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde

Ashton, Marvin J., 18
Ballard, M. Russell, 75
Clarke, J. Richard, 41
Craven, Rulon G., 28
Dunn, Loren C., 78
Edling, Wilford G., 21
Eyring, Henry B., 63
Faust, James E., 65
Gibbons, Francis M., 32
Goaslind, Jack H., 45
Haight, David B., 72
Hales, Janette C., 80
Hinckley, Gordon B.,
4, 54, 68, 88
Howard, F. Burton, 13

Hunter, Howard W., 60
Jager, Jacob de, 43
Larsen, Dean L., 10
Lawrence, W. Mack, 29
Maxwell, Neal A., 84
Monson, Thomas S., 3, 51, 57
Nelson, Russell M., 22
Oaks, Dallin H., 15
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 39
Scott, Richard G., 34
Tingey, Earl C., 26
Watson, F. Michael, 5
Wells, Robert E., 82
Wirthlin, Joseph B., 36

Muziek tijdens de algemene conferentie: De muziek voor de conferentie werd verzorgd door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met aan het orgel Clay Christensen (zaterdagmorgen); door de gecombineerde koren van Ricks College, onder leiding van Kendell Nielsen en James Brague, met aan het orgel Clay Christensen (zaterdagmiddag); door de gecombineerde mannenkoren van de Brigham Young University, onder leiding van Mack Wilberg en Ronald Staheli, met aan het orgel Richard Elliott (priesterschapsbijeenkomst); en het Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold Ottley, met aan het orgel John Longhurst en Robert Cundick (zondagmorgen en -middag).

DE STER

Juli 1991 91ste jaargang Nummer 7

Officiële Nederlandsestalige uitgave van
De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
John E. Groberg, Robert E. Wells

Redacteur:

Rex D. Pinegar

Director of Church Magazines:

Thomas L. Peterson

Director van de afdeling leerplannen:

Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: DeAnne Walker
Art-director: Scott D. Van Kampen
Leidinggevend art-director:
M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Shari Cook

Vertaling, nieuwsredactie

en administratie:

J. P. van Oudheusden
Kerkelijk Vertaalgerechtigd
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0612/7107334

© 1991 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der Laatste
Dagen verschijnen maandelijks in het
Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins,
Frans, Italiaans, Japans, Koreaans,
Nederlands, Noors, Portugees, Samoans,
Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de
twee maanden in het Indonesisch,
Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal
in het IJsland.

Information for abonnees in de V. S.:
DE STER (ISBN 1044-3401) is published
monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. Second-class
postage paid at Salt Lake City, Utah.
Subscription price \$10.00 a year.
\$1.00 per single copy. Thirty days notice
required for change of address. When
ordering a change, include address label
from a recent issue; changes cannot be
made unless both the old address and the
new are included. Send USA and
Canadian subscriptions and queries to
Church Magazines, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City,
Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone
number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to
DE STER at 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, Utah 84150,
United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 31,00

België: Bfr. 540,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f 33,00

Het abonnement kan elk gewenst moment
ingaan en wordt automatisch verlengd,
tenzij twee maanden voor vervaldatum
schriftelijk is opgezegd. Opgive van een
nieuw abonnement te richten aan de
administratie; wacht met betalen tot u
een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by
Friedrichsdorf Printing Center,
Germany

PB MA 9107 DU

91987 120

Dutch

Verslag van de 161ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken op 6 en 7 april 1991
in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Het is altijd de gewoonte geweest dat de president van de kerk u aan het begin van de conferentie welkom heet en een boodschap brengt', zei president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, tijdens de opening van de 161ste aprilconferentie van de kerk.

'President Benson heeft mij voorgesteld deze conferentie te beginnen met een korte boodschap uit zijn naam', zei hij.

'Met heel zijn edele hart zou president Benson nu op deze plaats willen staan om tot u te getuigen van de waarheid van dit werk, u zijn dank te betuigen voor uw gebeden, en zijn vurige hoop uit te spreken dat allen zo zullen leven dat zij recht hebben op de overvloedige zegeningen die een liefhebbende Hemelse Vader wil schenken – en dat ze die inderdaad zullen ontvangen', zei president Monson.

Hoewel president Benson niet sterk genoeg was om te spreken, waren de aanwezigen enthousiast toen ze hem op de zaterdag- zondagmorgenbijeenkomst zagen. De andere bijeenkomsten heeft hij thuis via de televisie gevolgd.

President Hinckley en president Monson, respectievelijk eerste en tweede raadgever in het Eerste Presidium, leidden de bijeenkomsten.

Tijdens de zaterdagmorgenbijeenkomst werden onder andere de volgende mutaties behandeld:

Vijf leden van het Tweede Quorum der Zeventig werden gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, namelijk de ouderlingen Alexander B. Morrison, L. Aldin Porter, L. Lionel Kendrick, Monte J. Brough en Harold G. Hillam.

Bovendien werden er zes nieuwe leden toegevoegd aan het Tweede Quorum der Zeventig, namelijk de ouderlingen Dennis B. Neuenschwander uit Centerville (Utah); Cree-L Kofford uit Arcadia (Californië) – die momenteel het Zendinggebied New York

New York resideert; Joseph C. Muren uit Richmond (Californië) – die momenteel nog werkzaam is in Solihull (Engeland); Graham W. Doxey uit Salt Lake City; Jorge A. Rojas uit Chihuahua City (Mexico); en Julio E. Davila uit Bogota (Colombia).

Op 1 januari waren de ouderlingen Derek A. Cuthbert en H. Verlan Andersen ontheven als, respectievelijk, eerste en tweede raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool. Tijdens de conferentie werden de ouderlingen H. Verlan Andersen en Rulon G. Craven gesteund als, respectievelijk, eerste en tweede raadgever. Ouderling Cuthbert was al enige tijd ernstig ziek en, hoewel hij niet in staat was om de conferentie bij te wonen, werd er tijdens de conferentie in de gebeden aan zijn toestand en welzijn gedacht. Daarom was het een aangrij-

pend moment toen president Hinckley zijn slotopmerkingen aan het eind van de zondagmiddagbijeenkomst begon met de aankondiging: 'Wij hebben een telefoontje gekregen dat ouderling Derek Cuthbert net overleden is. Wij hebben voor hem gebeden. Vanaf het moment, enkele jaren geleden, dat hij als algemeen autoriteit geroepen werd, heeft hij zijn taak als lid van het Eerste Quorum der Zeventig getrouw en met toewijding vervuld.'

De bijeenkomsten van de conferentie werden op het noordelijk halfrond in het Engels en in vijftien andere talen uitgezonden. Videobanden van de conferentie worden verzonden naar units van de kerk waar geen live uitzending of uitzending op een later tijdstip van de conferentie beschikbaar was.

De redactie.

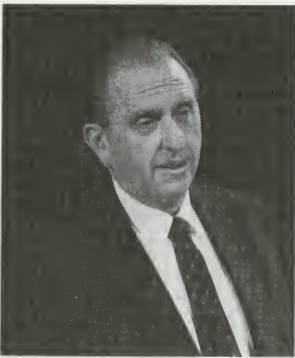

Het Eerste Presidium (v. l. n. r.): President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever, president Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

De kracht van het gebed

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

President Benson heeft ons aangespoord: 'Als wij willen toenemen in heiligheid – toenemen in genade bij God – dan is het gebed onvervangbaar.'

Mijn geliefde broeders en zusters, het is altijd de gewoonte geweest dat de president van de kerk u aan het begin van de conferentie welkom heet en een boodschap brengt. Met heel zijn edele hart zou president Benson nu op deze plaats willen staan om tot u te getuigen van de waarheid van dit werk, u zijn dank te betuigen voor uw gebeden, en zijn vurige hoop uit te spreken dat allen zo zullen leven dat zij recht hebben op de overvloedige zegeningen die een liefhebbende Hemelse Vader wil schenken – en dat ze die inderdaad zullen ontvangen.

De tranen springen onze profeet spontaan in de ogen wanneer hij brieven krijgt van kinderen die hem groeten en laten weten dat zij van hem houden. President Benson is een huiselijk man die van zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen houdt, en trouwens van alle kinderen in deze geweldige wereld waarin wij leven.

President Benson heeft mij voorgesteld deze conferentie te beginnen met een korte boodschap uit zijn naam. Het verheugt hem

dat de president van de Verenigde Staten gisteren, vandaag en morgen als nationale gebedsdagen heeft aangewezen en dat er oprechte dankbetuigingen naar de hemel worden opgezonden voor het einde van de oorlog in het Midden-Oosten. Het Eerste Presidium heeft daarover gezegd: 'Wij zijn dankbaar dat er een eind is gekomen aan de oorlog. Wij hopen en bidden vurig dat alle betrokken landen voor een blijvende vrede zullen samenwerken. De gezamenlijke gebeden van dit volk en van de wereld moeten niet alleen gericht zijn op een blijvende vrede, maar tevens op de behoeften van zoveel verloren en geleden hebben in de strijd.'

President Benson heeft gezegd: 'De prijs die voor vrede moet worden betaald, is rechtvaardigheid. Mensen en volken kunnen luidkeels "Vrede, vrede" roepen, maar die zal er niet komen totdat de individuele mens in zijn ziel die beginselen van persoonlijke reinheid, onkreukbaarheid en karakter cultiveert die tot vrede voeren. Vrede kan niet worden opgedrongen. Het moet uit het leven en het hart van de mens voortkomen. Er is geen andere manier' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*. Bookcraft. Salt Lake City 1988, blz. 703).

President Benson heeft ons aangespoord: 'Als wij willen toenemen in heiligheid – toenemen in genade bij God – dan is het gebed onvervangbaar. (. . .) Geef het gebed – dagelijks gebed, gebed in het verborgene – een belangrijke plaats in uw leven. Laat geen dag voorbijgaan zonder te bidden. Nauw contact met de Almachtige is, door de geschiedenis van de wereld heen, een bron van kracht, inspiratie en onderricht geweest voor de mannen en vrouwen die het lot van mensen en van naties ten goede hebben gevormd' (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*. Deseret Book Co. Salt Lake City 1974, blz. 8).

Sprekend voor een groot gehoor in São

Paulo enige tijd geleden, getuigde president Benson als volgt: 'Mijn leven lang heb ik de raad om mij op het gebed te verlaten gewaardeerd boven welhaast alle andere adviezen die ik ooit heb ontvangen. Het is een deel van mijn wezen geworden, een anker, een voortdurende bron van kracht en de basis van mijn kennis van goddelijke zaken.

'Onze Hemelse Vader is altijd dichtbij. (. . .) Goddank kunnen wij van die onzichtbare kracht, zonder welke niemand zijn beste prestatie kan leveren, altijd gebruik maken' (Boodschap voor de tempelwerkers en kerkelijke medewerkers in São Paulo op 20 november 1982).

President Benson heeft vaak de woorden van een lievelingslofzang aangehaald:

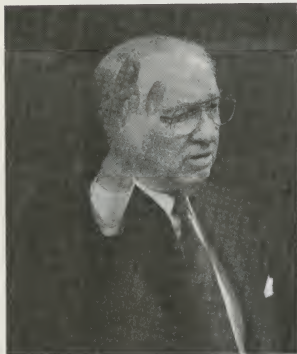
*Wat is 't gebed? D'oprechte wens,
door ons tot God gericht,
de gloed van 't rein verborgen vuur,
dat hart en ziel verlicht.
Bidden is 't slaken van een zucht,
ja, 't vallen van een traan,
of 't opwaarts blikken van het oog,
tot God, die bij kan staan.
Gij die tot God ons naad'ren doet,
't Waarheidslicht immermeer,
ook Gij vindt in gebed uw kracht.
O, leer ons bidden, Heer!
(HL 191.)*

Het getuigenis dat president Benson heeft uitgesproken is wel bijzonder toepasselijk op deze bijzondere dag van gebed en dankzegging. Hij zei: 'Ik getuig dat er een God in de hemel is die gebeden hoort en verhoort. Ik weet dat dat waar is, omdat Hij de mijne heeft verhoord. In alle nederigheid wil ik allen die mijn stem kunnen horen, aansporen om door middel van gebed in nauw contact met onze Hemelse Vader te blijven' (Boodschap, São Paulo, 20 november 1982).

Ik onderschrijf deze smeekbede van onze profeet en president met geheel mijn hart. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan de functionarissen van de kerk

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, zoals gewoonlijk in de algemene conferentie, zullen wij nu de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorleggen.

Wij stellen voor president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor president Howard W. Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen en als leden van deze raad: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard G. Scott.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

In december hebben we bekendgemaakt ouderling Earl C. Tingey te hebben geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, en de ouderlingen W. Mack Lawrence en Rulon G. Craven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Wie deze broeders kan steunen in deze roeping, make dit bekend. Wie niet, eveneens.

Eveneens stellen wij u voor de volgende broeders, die momenteel werkzaam zijn in het Tweede Quorum der Zeventig, te steunen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Alexander B. Morrison, L. Aldin Porter, L. Lionel Kendrick, Monte J. Brough en Harold G. Hillam.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende broeders te steunen als nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Dennis B. Neuen-schwander, Cree-L Kofford, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge O. Rojas, afkomstig uit Chihuahua-Stad (Mexico) en Julio E. Davila, afkomstig uit Bogota (Colombia).

Per 1 januari heeft er een verandering plaatsgevonden wat de raadgevers betreft in het algemeen zondagsschoolpresidium.

Wie zijn dank kenbaar wil maken aan Derek A. Cuthbert als eerste raadgever en H. Verlan Andersen als tweede raadgever, kan dat doen door het opsteken van de rechterhand.

Ouderling H. Verlan Andersen is geroepen als eerste raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium en ouderling Rulon G. Craven als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor alle andere algemene functionarissen van de kerk die nu in functie zijn steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, kan dit kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Wij danken u, broeders en zusters, voor uw voortdurende liefde en vertrouwen.

Wij nodigen de nieuwe leden van de Zeventig uit om op het podium plaats te nemen. □

Statistisch rapport 1990

Voorgelezen door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1990. (De onderstaande gegevens zijn gebaseerd op de rapporten over 1990 die vóór de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Ringens	1784
Districten	479
Zendingsgebieden	256
Wijken en gemeenten	18090
Soevereine staten en territoria met georganiseerde wijken of gemeenten	130

(Deze statistieken tonen een groei van 45 ringen en 785 wijken en gemeenten over 1990.)

Ledental

Ledental per	
31 december 1990	7760000
Ingeschreven	
kinderen gedoopt	78000
Bekeerlingen gedoopt	330877

Zendingen

Voltijdzendingen	43651
------------------	-------

Vooraanstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

Warren E. Pugh, lid van het kerkelijk verificatiecomité; Isaac M. Stewart, voormalig president van het Tabernakelkoor; Helen Woodruff Anderson en Dona D. Sorensen, voormalige raadgeefsters in het algemeen presidium zustershulpvereniging; Arta Priscilla Mathews Hale, voormalig raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk.

De beweging van het water

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wij maken de werken Gods openbaar met elke gedachte en elk gebaar van liefde en zorg voor de gehandicapten.

Nu is er te Jeruzalem bij de Schaaopsport een bad, dat in het Hebreeuws de bijnaam Betesda draagt, met vijf zuilengangen.

Daarin lag een menigte zieken, blinden, verlamden en verschrompelden, [die wachtten op de beweging van het water].

'Want van tijd tot tijd daalde een engel des Heren neder in het bad; dan bewoog het water; wie er dan het eerst in kwam na de beweging van het water, werd gezond, wat voor ziekte hij ook had' (Johannes 5:2-4).

Er zijn in de menselijke familie altijd enkelen geweest uit de groepen die in de Schriften beschreven worden als de blinden, de kreupelen, de lammen, de doven, de verschrompelden, de stommen, de zieken. Wij zeggen van hen dat ze leer- of communicatiestoornissen hebben; gehoorgestoord zijn; een verminderd gezichtsvermogen, motorische stoornissen of orthopedische beperkingen hebben. We hebben het over verstandelijke of emotionele stoornissen, achterlijkheid en geestesziekten. Sommigen lijden aan een combinatie van deze dingen en geen van allen kan zonder hulp volledig functioneren.

Ik richt me vandaag tot de familieleden van hen die vanaf hun geboorte, dan wel door een ongeluk of ziekte, moeten leven

met een gehandicapt lichaam of een gehandicapt verstand. Ik wil troost bieden aan hen voor wie het woord *gehandicapt* een bijzonder persoonlijke betekenis heeft.

Leerstellingen onderwijzen

Het is mijn bedoeling om u leerstellingen te onderwijzen die, als u ze begrijpt, uw moed en vermogen tot volharding zullen versterken. Misschien zullen ze u zelfs een mate van tevredenheid geven met de omstandigheden waarom u niet gevraagd hebt, of die u niet verdiend hebt, maar die u niet kunt ontvluchten.

Schuldgevoel misplaatst

Allereerst moet ik met grote nadruk dit punt verduidelijken: Het is natuurlijk dat ouders met gehandicapte kinderen zichzelf afvragen: 'Wat hebben we verkeerd gedaan?' Het denkbeeld dat *alle* lijden op de een of andere manier het directe gevolg van een zonde is, is al vanaf het begin onderwezen. Maar het is een valse leerstelling. Zelfs enkele vroege discipelen aanvaardden dit denkbeeld, totdat de Heer hen verbeterde.

'En voorbijgaande zag Hij een man, die sedert zijn geboorte blind was.

'En zijn discipelen vroegen Hem en zeiden: Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?'

'Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden' (Johannes 9:1-3).

Het hebben van een schuldgevoel aangaande handicaps is meestal misplaatst. Sommige handicaps kunnen het gevolg zijn van onachtzaamheid of mishandeling, en sommige van de verslaving van de ouders. Maar aan de meeste hebben de ouders geen schuld. De onschuldigen krijgen allerlei kwalen.

De natuurwetten regeren ons

Juist het doel van de schepping van de wereld, en de plaatsing van de mens op aarde,

vereist dat de natuurwetten ons regeren zonder acht te slaan op het menselijke gevoel. Wij moeten aan ons eeuwig heil werken zonder te verwachten dat er voor ons een uitzondering wordt gemaakt op de natuurwetten. Bij hoge uitzondering wordt de werking van een natuurwet door een wonder wel eens opgeheven. Maar over het algemeen wachten onze gehandicapten, net als de lamme man bij Betesda, eindeloos op de beweging van het water.

Spot nooit

Ik wil het volgende tegen de ouders zeggen. Het komt veel voor dat dwaze kinderen en enkele bijzonder onnadenkende volwassenen de gehandicapten belachelijk maken. Gehandicapten naäpen, plagen of bespotten is wreed. Een dergelijke aanval kan meer kwetsen dan een lichamelijke straf aan pijn kan veroorzaken – vooral omdat die aanval niet verdiend is. Ik ben ervan overtuigd dat een dergelijke wreedheid in de eeuwigheid niet ongestraft zal blijven, en dat er een tijd van vergelding zal komen.

Toen we nog erg klein waren, leerde mijn moeder ons dat we de ongelukkigen nooit moesten bespotten. Haar moeder overleed toen ze zes was. Mijn moeder werkte al heel jong op het land. Op een dag waren enkele tieners fruit aan het plukken. Eén van de meisjes apte lachend een spastisch iemand na en zei: 'Kijk eens wie ik ben', waarna ze de naam van de gehandicapte noemde. Ze lachten allemaal toen ze strompelend ging lopen. Plotseling viel ze, alsof ze was neergeslagen. Hevig beangst kwamen ze om haar heen staan. Ze herstelde al weer gauw, maar er werd niet meer ten koste van de gehandicapten gelachen. Moeder vergat nooit wat ze had gezien, en ze liet ook geen kans voorbij gaan om ons er iets mee te leren.

Ouders, neem tijdens de volgende gezinsavond de tijd om uw gezin te waarschuwen nooit gehandicapten belachelijk te maken, of hen vier gezicht of uiterlijk niet voldoet aan het zogenaamde ideaal, of wier huid te licht of te donker is naar hun smaak. Leer hun dat ze, op hun eigen manier, niet moeten worden als de engelen die het water bewegen en een geest moeten 'geezen' door eenzaamheid, schaamte en verwerping weg te nemen.

In Mendoza (Argentinië) woonden we een diploma-uitreiking van het seminarie bij. Een jongeman had grote moeite met het opgaan van gewone treden. Toen de klas binnenkwam, tilden twee sterke, jonge klasgenoten hem handig de treden op. Wij keken toe tijdens en na de diploma-uitreiking, en het werd duidelijk dat de hele klas aan een geweldig soort blindheid leed. Ze zagen niet dat hij anders was. Ze zagen alleen maar een klasgenoot, een vriend. Zij maken *echt* de

werken Gods openbaar. Hoewel er geen lichamelijke verandering in de jongen of in zijn klasgenoten plaatsvond, dienden zij als engelen – troostten zij een geest die gevangen zat in een misvormd lichaam, in afwachting van de tijd dat het voor eeuwig vervolmaakt zal worden.

Ze is er wel, ergens weggestopt

Onlangs zag ik tijdens een ringconferentie op de eerste rij een gezin met een meisje van tien dat spastisch en doof was. Haar vader hield haar vast om te voorkomen dat ze van de bank af gleed. Hun tederheid ontroerde mij zeer. Toen de bijeenkomst afgelopen was, gebarde ik dat ze naar me toe moesten komen, want ze hielden zich afzijdig. De vader draaide zich zover om zodat ik Heidi's gezicht kon zien, dat in zijn schouder verborgen was, en hij zei met een glimlach: 'Ze is er wel, ergens weggestopt.'

Zeker – ze is er wel, ergens weggestopt. Ze zijn allemaal wel ergens weggestopt.

President Joseph Fielding Smith

President Joseph Fielding Smith heeft uitgelegd dat 'alle geesten in het voorsterfelijk bestaan volmaakt van gestalte waren, en volledig over al hun verstandelijke en andere vermogens beschikken. (. . .) Misvorming

of gestoordheid van lijf of verstand is (. . .) lichamelijk' (*Answers to Gospel Questions*, Joseph Fielding Smith jr., 5 delen, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, deel 3, blz. 19). *Lichamelijk* betekent in dit geval dus 'tijdelijk'. Een mooie, onschuldige geest kan tijdelijk beperkt worden door lichamelijke gebreken.

Als de genezing niet in dit leven komt, dan komt die hierna. Net als de prachtige monarchvlinder uit een pop tevoorschijn komt, zullen ook geesten tevoorschijn komen.

Hersteld in volmaakte vorm

'Hun ingeslapen lichaam (zal) hersteld worden in zijn volmaakte vorm, been tot been, en daarop de pezen en het vlees. De geest en het lichaam (zullen) herenigd worden, om nimmermeer gescheiden te worden, opdat zij een volheid van vreugde (mogen) ontvangen' (Leer en Verbonden 138:17).

En: 'De geest zal met het lichaam worden herenigd en het lichaam met de geest; ja, ieder lichaamsdeel en gewricht zal met zijn lichaam worden herenigd; ja, zelfs niet één haar van het hoofd zal verloren gaan, maar alle dingen zullen in hun *eigen* en *volmaakte* gedaante worden hersteld' (Alma 40:23; cursivering toegevoegd).

'O, hoe groot is het plan van onze God!

(. . .) de geest en het lichaam worden tot één herenigd, en alle mensen worden onverderfelijk en onsterfelijk; en zij zijn levende zielen, die, evenals wij in het vlees, een volmaakte kennis bezitten, met dien verstande, dat onze kennis dan volmaakt zal zijn' (2 Nephi 9:13).

De apostel Paulus heeft gezegd: 'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklaagwaardigste van alle mensen' (1 Korintiërs 15:19).

Als onze visie beperkt is tot dit leven, worden sommige dingen ondraaglijk omdat ze onrechtvaardig en zo permanent lijken. Maar er zijn leerstellingen die, mits ze begrepen worden, een juist perspectief en rust tot gevolg zullen hebben aangaande problemen waarvoor anders geen bevredigende verklaring is.

Dit is waar: Wij zijn geestkinderen van een goddelijke Vader. Wij woonden in ons voorsterfelijk bestaan bij Hem. Van dat bestaan moet worden gezegd dat er geen begin aan was of kon zijn. In de openbaringen wordt het 'voor de grondlegging der wereld' genoemd (zie Leer en Verbonden 124:33-41).

Dit is waar: Het leven in de sterfelijkheid is tijdelijk en, vergeleken met de eeuwigheid, oneindig kort. Als een microscopisch kleine druppel water de lengte van het leven in de sterfelijkheid zou voorstellen, zouden alle

President Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson arriveren voor een bijeenkomst van de conferentie en worden begroet door leden van het Quorum der Twaalf.

oceanen op de aarde samen nog niet eens het eeuwige leven kunnen voorstellen.

Dit is waar: Na de lichamelijke dood zullen we opstaan tot een bestaan waaraan geen einde kan en zal komen. De woorden *eeuwig, oneindig, eindeloo*s en *eeuwigdurend* in de openbaringen beschrijven zowel het evangelie als het leven.

De dag van genezing zal komen. Het gehandicapte lichaam en het gehandicapte verstand zullen vervolmaakt worden. Intussen moeten we zorgen voor hen die wachten bij Betesda.

U, ouders en familieleden wier leven anders ingedeeld moet worden vanwege een gehandicapte, wier middelen en tijd aan hem of haar besteed moeten worden, bent allemaal een bijzonder soort held. U maakt de werken Gods openbaar met elke gedachte en elk gebaar van liefde en zorg voor uw gehandicapte geliefde. Trek u niets aan van

de tranen noch van de tijden van droefenis en ontmoediging; trek u niets aan van de tijden waarop u het gevoel hebt dat u geen dag langer kunt doen wat er van u geëist wordt. U leeft de beginselen van het evangelie van Jezus Christus in uitzonderlijke zuiverheid na. *En al doende vervolmaakt u zichzelf.*

Nu moet er in dit alles een evenwicht zijn, want de gehandicapten zijn verantwoordelijk voor het bewerkstelligen van hun eigen eeuwige heil. Hoe meer de gehandicapten er een normaal gedragspatroon en normale leefgewoonten op na kunnen houden, hoe gelukkiger ze zullen zijn.

Iedere millimeter lichamelijke of geestelijke vooruitgang is de moeite waard. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Alle geesten die God ooit naar de aarde heeft gezonden, kunnen zich vergroten en verrijken' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 354).

Ik heb mensen gekend die van hun ziekte leken te genieten en het hen die voor hen zorgden onnodig moeilijk maakten, waardoor ze iedereen het leven zuur maakten. Zij vergenoegen zich in het medelijden van anderen, hoewel dat over het algemeen een lage spirituele voedingswaarde heeft. Te weten hoeveel druk je op een gehandicapte moet uitoefenen wanneer lichamelijke en emotionele pijn een rol spelen, is waarschijnlijk het moeilijkste voor hen die hun helpen. Niettemin heeft de profeet Joseph Smith gezegd: 'Naast medelijden moet er ook doortastendheid zijn' (*History of the Church*, deel 4, blz. 570).

Denk hier eens over na: Als we niet voortdijf sterven, kan ieder van ons lichamelijk en/of geestelijk gehandicapt raken. We zouden er goed aan doen om aanbatalingen van dienstbetoon en medeleven te doen waarvan we kunnen opnemen wanneer voor ons die tijd gekomen is.

Waarom helpen we de ouders niet die extra dingen te doen hebben en extra kosten te dragen, en die aan huis gebonden zijn vanwege een gehandicapt gezinslid. Bemoedig de leerkrachten en de maatschappelijk werkers die hun grote toewijding betonen. En het zou u geen kwaad doen om wat geld of enkele uren van uw tijd te geven aan een van de vele organisaties die de gehandicapten helpen. Als we dat doen, zonder de minste zelfzuchtige motivatie, zal het worden bijgeschreven op onze rekening voor de tijd dat we misschien zelf hulp nodig hebben. En de werken Gods zullen in ons leven openbaar worden.

'Op het ogenblik kunt gij met uw natuurlijke ogen het plan niet zien van uw God met betrekking tot de dingen, die hierna zullen komen, en de heerlijkheid, die op vele beproevingen zal volgen.

'Want na vele beproevingen komen de zegeningen. Daarom komt de dag, dat gij met grote heerlijkheid zult worden gekroond; de ure is nog niet, doch is nabij' (Leer en Verbonden 58:3-4).

Ik getuig van de herstelling die zal komen. Elk lichaam en elk verstand zal worden hersteld tot zijn volmaakte vorm. Hoe lang en onrechtvaardig het sterfelijk leven ook mag schijnen, hoe lang het lijden en wachten ook mag zijn, de Heer heeft gezegd:

'En daarna komt de dag van Mijn macht; dan zullen de armen, de lammen, de blinden en de doven ter bruiloft van het Lam komen, en van het avondmaal des Heren nuttigen, voorbereid voor de grote, komende dag. 'Ziet, ik, de Here, heb het gesproken' (Leer en Verbonden 58:11-12).

Ik ben getuige van de toestand van hen die door de sluier zijn gegaan, en we hebben allen reden om onze Vader te verheerlijken, en onze Heiland, van wie ik getuig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen David B. Haight en Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf.

'Neem u er dan voor in acht, dat gij de Here niet vergeet'

Ouderling Dean L. Larsen
van het Presidium der Zeventig

'De geschiedenis bevestigt keer op keer dat een overvloed aan aardse rijkdommen zowel een zegen als een vloek kan zijn, afhankelijk van de manier waarop ze beschouwd en gebruikt worden.'

Wij verwelkomen de broeders die vanochtend gesteund zijn als lid van een quorum der zeventig. Het zijn mannen van geloof en toewijding, met een ruime ervaring in kerkelijk leiderschap. Hun roeping weerspiegelt de aanhoudende wereldwijde groei van de kerk.

Toen de stammen van Israël zich klaarmaakten om de Jordaan over te steken en het land Kanaän binnen te gaan, gaf Mozes hun zijn laatste raad en instructies. Ze zouden een land betreden dat Jozua en Kaleb beschreven hadden als 'een land, dat vloeit van melk en honig' (Numeri 14:8). Israëls omstandigheden zouden zich drastisch veranderen. Een generatie lang hadden ze alleen de ontbering van de woestijn gekend en waren ze van dag tot dag van de Heer afhankelijk geweest voor hun levensonderhoud.

Mozes was bang voor de reactie van het volk op de abrupte overgang. 'Hoor, Israël!' zei hij. 'Gij zult heden over de Jordaan trekken om het gebied in bezit te gaan nemen van volken, die groter en machtiger zijn dan gij, grote steden, hemelhoog versterkt' (Deuteronomium 9:1).

'Wanneer nu de Here, uw God, u in het land zal gebracht hebben, waarvan Hij uw vaderen, Abraham, Isaak en Jakob, gezworen heeft het u te zullen geven - grote en goede steden, die gij niet gebouwd hebt; huizen, vol met allerlei goederen, waarmee gij ze niet gevuld hebt;

'uitgehouden bakken, die gij niet uitgehouden hebt; wijngaarden en olijfbomen, die gij niet geplant hebt - en gij gegeten hebt en verzaaid zijt,

'neem u er dan voor in acht, dat gij de Here niet vergeet, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, geleid heeft' (Deuteronomium 6:10-12).

De zorg voor het volk die hier door Mozes wordt uitgesproken, is in alle evangeliëbedelingen door andere profeten en leiders herhaald. Het lijkt erop dat materiële welvaart een onvermijdelijk neveneffect is van gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen. Dat houdt niet in dat het goed zou zijn of dat men zou mogen verwachten dat zij die het evangelie van Jezus Christus aanvaarden, in materieel opzicht rijk werden. Maar de Heer heeft het duidelijk gemaakt dat als zijn volk gehoorzaam is, Hij hen graag wil zegenen met de benodigheden en gemakken van het leven zodat niemand tekort komt.

Tegen de profeet Joseph Smith heeft Hij gezegd: 'Ik heb de aarde rijk gemaakt, en ziet, ze is Mijn voetbank; daarom zal Ik er wederom op staan.

'En Ik beloof u grotere rijkdommen, en het is Mijn voornemen u die te geven, namelijk een land van belofte, een land, overvloedig van melk en honig, waarop geen vloek zal zijn wanneer de Here komt' (Leer en Verbonden 38:17-18).

De geschiedenis leert ons dat de overvloed waarmee de Heer zijn volk zegenet, een van hun grootste beproevingen blijkt te zijn. De cyclussen van hun toenemende rijkdom en daaropvolgend geestelijk verval, worden in schriftuurlijke en geschiedkundige versla-

gen nauwkeurig beschreven. Mozes' bezorgdheid om zijn volk bleek in de jaren na de inneming van het land Kanaän gerechtvaardigd. Toen zij zich in dat welvarende land hadden gevestigd, begonnen zij hun overvloed als vanzelfsprekend te beschouwen en vergaten zij van wie zij die zegeningen hadden ontvangen. Mozes had gezegd: 'Want de Here, uw God, brengt u in een goed land, een land van beken, bronnen en wateren, die in de dalen en op de bergen ontspringen;

'een land van tarwe en gerst, van wijnstokken, vijgebomen en granaatappelen; een land van olierijke olijfbomen en honig;

'een land, waarin gij niet in armoede uw brood zult eten, waarin gij aan niets gebrek zult hebben; een land, waarvan de stenen ijzer zijn en uit welks bergen gij koper zult houwen.

'Gij zult eten en verzaaid worden en de Here, uw God, prijzen om het goede land dat Hij u gaf.

'Neem u ervoor in acht, dat gij de Here, uw God, niet vergeet door zijn geboden, zijn verordeningen en zijn inzettingen, die ik u heden opleg, te verwaarlozen,

'opdat, wanneer gij eet en verzaaid wordt, goede huizen bouwt en die bezoudt,

'uw runderen en kleinvee zich vernemen-vuldigen en uw zilver en goud zich vermeerderen, ja, al wat gij hebt, zich vermeerdert,

'uw hart zich niet verheffe, en gij de Here, uw God, vergeet, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, geleid heeft (. . .)

'Zeg dan niet bij uzelf: mijn kracht en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verworven' (Deuteronomium 8:7-14, 17).

Niet lang nadat de heiligen der laatste dagen de Salt Lake Valley hadden bereikt, en terwijl zij in hun armoede de grootst mogelijke moeite deden om zich te vestigen en te overleven in een land dat een woestijn was geweest, kwamen er berichten over de ontdekking van goud in Noord-Californië. Het nieuws ging als een lopend vuurtje naar alle delen van het land, en goudzoekers die op weg naar de goudvelden door Salt Lake City kwamen, vertelden over hun hoop om in de pas ontdekte goudvelden in één klap rijk te worden. Voor sommige heiligen die zelf volkomen berooid waren, was dit een grote verleiding.

Brigham Young merkte dat er bepaalde gedachten onder de mensen circuleerden en zei: 'Ik hoop dat de goudmijnen minstens 1300 kilometer ver weg zijn (. . .) Welvaart en rijkdom stempelen de menselijke gevoelens af' (Journal History of the Church, 8 juli 1849).

Later voegde hij met de hem typerende directheid hieraan toe: 'De grootste angst die ik voor dit volk heb is dat ze in dit land rijk worden, God en zijn volk vergeten, vadsig

worden, zichzelf de kerk uit schoppen en naar de hel gaan. Dit volk kan ondanks alle mishandeling, beroving, armoede en wat voor vervolging dan ook, trouw blijven. Maar mijn grotere angst (...) is dat ze niet tegen rijkdom kunnen' (James S. Brown, *Life of a Pioneer*, Salt Lake City: Geo. Q. Cannon and Sons Co., blz. 122-123).

In zijn geïnspireerde wijsheid voelde president Young min of meer dezelfde angst voor zijn volk die Mozes voor de stammen van Israël voelde.

Zijn raad aan de heiligen van toen weerspiegelt ook de gevoelens van Jakob in het Boek van Mormon. Deze mannen vonden dat er op zich niets verkeerd was aan het vergaren van rijkdom. Het gevaar ligt in het vergeten dat die zegeningen van God komen, en in het nalaten om die te gebruiken om anderen tot zegen te zijn en het werk van de Heer te doen. Jakob zegt: 'Acht uw broeders als uzelf, en zijt gemeenzaam met allen en vrijgevig met uw middelen, zodat zij rijk mogen zijn, evenals gij.

'Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

'En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en er naar streeft met het voornemen om goed te doen - de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan' (Jakob 2:17-19).

Het begeren van rijkdom is vaak ontaard in gierigheid, oneerlijkheid en inhuligheid. Rijkdom heeft vaak tot hoogmoed, zelfingenomenheid en arrogantie geleid.

Een periode in de tijd van Alma in het Boek van Mormon illustreert de cyclus die zo vaak in gang wordt gezet als de mensen materieel door de Heer gezegend worden en zich dan van Hem afwenden. In dit geval worstelden de Nephieten om de gevolgen te boven te komen van een vernietigende burgeroorlog en een Lamanitische invasie.

Niet alleen waren er vele levens verloren gegaan; de verwoesting van landerijen en bezittingen was dusdanig dat de kansen op herstel minimaal waren. Alma beschrijft de situatie met deze woorden: 'Doch het volk was bedrukt, ja, ten zeerste bedroefd over het verlies van hun kleinvee en hun runderen, en tevens over het verlies van hun graanvelden, die (...) waren vertreden en vernield.

'Zo groot was hun ellende, dat elke ziel reden had om te treuren; en zij geloofden, dat het de oordelen Gods waren, die over hen werden gezonden wegens hun goddeloosheid en hun gruwelen; en aldus werd hun plichtsbefes wakker geschud.

'En zij begonnen de ontwikkeling der kerk in de hand te werken; ja, en velen werden gedoopt in de wateren van Sidon en werden aan de kerk van God toegevoegd' (Alma 4:2-4).

Dit geestelijk ontwaken van het volk had een dramatisch effect. Er kwam weer vrede in het land. De kerk groeide en bloeide. En het hoeft ons niet te verbazen dat het volk al gauw weer een ruime mate van voorspoed genoot.

De geestelijke zegeningen van de Heer gingen vergezeld van materiële welvaart. Helaas konden hun benen de weelde niet dragen. Nog geen drie jaar na hun rampsoed beschreef Alma zijn volk als volgt: 'Het volk der kerk [begon] hoogmoedig te worden wegens hun buitengewoon grote rijkdommen en hun fijne zijde en hun fijn geteerde linnen en wegens hun vele kudden klein- en grootvee, en hun goud en zilver, en allerlei kostbaarheden, die zij door hun ijver hadden verkregen; en in dit alles verhieven zij zich in hun pronkzucht' (Alma 4:6).

De geschiedenis bevestigt keer op keer dat een overvloed aan aardse rijkdommen zowel een zegen als een vloek kan zijn, afhankelijk van de manier waarop ze beschouwd en gebruikt worden. Als we ze gebruiken om onze onheilige verlangens te bevredigen, zetten we de deur naar ellende wijd open.

Rijkdom is een relatief iets. In de wereld van vandaag variëren de omstandigheden dramatisch van gebied tot gebied. Wat voor de een levensbehoeften zijn, zijn voor de ander overvloed, of zelfs overdaad. Maar wat de omstandigheden ook zijn, de problemen die een vergroting van de welvaart met zich meebrengt, blijven gelijk. De boodschap die de geschiedenis en de Heer en zijn profeten ons herhaaldelijk voorhouden, is duidelijk:

- Zoek eerst het koninkrijk Gods.
- Streef niet naar rijkdom ter bevrediging van onheilige verlangens.
- Gij zult niet begeren.
- Kleed de naakten.
- Voed de hongerigen.
- Help de zieken en lijdenden.
- Betaal tiende en offergaven.
- Erken de Heer in alles.
- Wees dankbaar.
- Wees nederig.

De woorden van Mozes tot de stammen van Israël zijn beslist op ons van toepassing:

'[Vrees] de Here, uw God, door al zijn inzettingen en geboden te onderhouden (...) gij en uw zoon en uw kleinzoon, al de dagen van uw leven, en opdat gij lang leven moogt.

'Hoor dan, Israël, en onderhoud ze naarstig, opdat het u wél ga, en opdat gij zeer talrijk wordt, zoals de Here, de God uwer vaderen, u heeft toegezegd, in een land, vloeïende van melk en honig' (Deuteronomium 6:2-3).

Dan 'zult [gij] eten en verzadigd worden en de Here, uw God, prijzen om het goede land dat Hij u gaf' (Deuteronomium 8:10). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen Robert K. Dellenbach, Jack H. Goasind en LeGrand R. Curtis van de Zeventig.

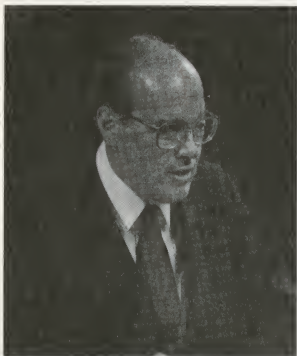
In december 1990 zijn drie nieuwe broeders geroepen als lid van de Quorums der Zeventig. Ze zijn tijdens de algemene aprilconferentie gesteund in hun roeping. V.l. n. r.: de ouderlingen Earl C. Tingey, Rulon G. Craven en W. Mack Lawrence. Hier praten ze met ouderling Loren C. Dunn van de Zeventig.

Bekering

Ouderling F. Burton Howard
van de Zeventig

‘En de zoete vrede die het evangelie ons brengt, zal nooit ons deel zijn als wij onze misdrijvingen rechtvaardigen of anderen de schuld geven van onze ellende.’

Uzult het zich wellicht niet meer herinneren, maar ik heb de laatste keer vanaf dit spreekgestoelte over bekering gesproken. Daarover wil ik het nu weer hebben.

Bij een van de spelletjes die op het schoolplein worden gespeeld, vormen de kinderen een kring, waarna iemand in de kring degenen naast hem op de schouder slaat en ‘Door-geven’ zegt. Wie de klap krijgt, geeft die gehoorzaam door aan de volgende in de kring en zegt eveneens: ‘Doorgeven’. De derde verkoopt de vierde een mep, en ieder daarna probeert zich van de pijn en de opgelegde verantwoordelijkheid te ontdoen door een ander een klap te geven.

Velen van ons lijken op die schoolkinderen. Misschien zonder het zelf te beseffen, blijven wij als volwassenen hetzelfde kinderachtige spel spelen en veel meer riskeren dan een beurse schouder. Ik zal uitleggen wat ik bedoel.

Tegenwoordig is men in vele gevallen niet meer bereid de verantwoordelijkheid voor en de gevolgen van een daad te aanvaarden. Wie heeft er niet gehoord van de weggebruiker onder invloed die zijn gastheer wil laten vervolgen omdat hij hem toestond dronken

te worden, of het verkeersslachtoffer dat een schadeclaim indient bij de arts die hem probeerde te helpen? Misdadigers van het weezinwekkendste soort beroepen zich er vaak op ontoerekeningsvatbaar te zijn, of zij beweren het slachtoffer te zijn van een verziekte maatschappij. Daklozen geven de alcohol de schuld. Alcoholisten zoeken de schuld in genetische afwijkingen. Verkrachters en overspelers leggen de schuld bij het enoudergezin waarin zij opgegroeid zijn. En er zijn genoeg mensen die het met hen eens zijn en die erop toezien dat niemand zich al te lang al te schuldig voelt.

De gewoonte om de schuldlast op iemand anders te schuiven, in een wereldse entourage wellicht begrijpelijk, heeft ernstiger gevolgen in een geestelijke. Ook daar is er sprake van een oude traditie, maar geen eer-volle.

Kain gaf God de schuld toen zijn offer niet werd aanvaard. ‘Ook was ik toernig’, zei hij, ‘want Gij hebt zijn offerande aangenomen, en de mijne niet’ (Mozes 5:38).

Laman en Lemuël gaven Nephi de schuld van bijna al hun moeilijkheden (zie 1 Nephi 16:35-38). Pilatus gaf de Joden de schuld toen hij de kruisiging van de Heiland toestond, in wie hij ‘niets strafbairs’ vond (Lucas 23:4; zie ook Matteüs 27:24).

Zelfs de besten hebben soms toegegeven aan de verleiding om anderen de schuld te geven voor hun ongehoorzaamheid of voor hun onvermogen om bepaalde zegeningen te ontvangen. Aäron gaf het volk Israëls de schuld toen Mozes hem verantwoordelijk stelde voor de grote zonde die zij begingen door een gouden kalf te maken (zie Exodus 32:19-24). En Martha kan Maria er de schuld van hebben gegeven dat zij verstoken bleef van de nabijheid van de Heiland op die onvergetelijke dag in Betanië (zie Lucas 10:40).

Ook nu komt het voor. Overal om ons heen horen we frases als ‘Mijn vrouw begrijpt me nu eenmaal niet’, ‘Til er niet te zwaar aan – iedereen doet het’ of ‘De fout ligt echt niet bij mij’. Het tweede grote gebod (zie Matteüs 22:35-40) wordt routineus

geschonden door hen die zeggen: ‘Hij is begonnen’, of ‘zij verdiende het’. Zowel tieners als volwassenen proberen hun buitensporige gedrag vaak te vergoelijken met een kwinkslag als ‘Ik moest het van de duivel doen’.

Wanneer de gevolgen van een overtreding zichtbaar worden, hebben velen van ons de neiging een ander de schuld te geven in plaats van zichzelf aan te merken als bron van het leed dat de zonde altijd vergezelt. In plaats van weg te breken uit een vicieuze en zinloze cirkel, geven we onze naaste de schuld van ons leed en proberen dat aan hem door te geven. Maar om ons te bekeren, moeten we de cirkel verlaten.

De eerste stap in het bekeringsproces is nog altijd eenvoudigweg te erkennen dat we iets verkeerd hebben gedaan. Als we zo ingesloten zijn door trots, rationalisatie, machismo of een verkeerd gehanteerd gevoel van eigenwaarde, dat we ervan weverhouden worden toe te geven dat wij deel uitmaken van het probleem, dan zitten we in moeilijkheden. Wellicht zal het dan niet eens tot ons doordringen dat we ons moeten bekeren. We hebben er geen idee van of de Heer tevreden over ons is of niet en we worden ‘gevoelloos’ (1 Nephi 17:45). Maar alle mensen, overal, moeten zich bekeren (zie 3 Nephi 11:32). Indien we dat niet doen, zullen wij omkomen (zie Lucas 13:3; Helaman 7:28).

Anderen de schuld geven van onze misdrijvingen is op zijn minst aanmatigend en is vernietigend voor ons geestelijk welzijn, want ‘we geloven dat de mens zal worden bestraft voor zijn eigen zonden en niet wegen Adams overtreding’ (Geloofsartikel 2). Dat betekent niet alleen dat we niet gestraft zullen worden voor wat Adam in de hof deed, maar ook dat we ons gedrag niet kunnen verontschuldigen door op Adam of wie dan ook te wijzen. Het werkelijke gevaar van de weigering om verantwoordelijkheid voor onze daden te aanvaarden, schuilt hierin: tenzij wij dat wel doen, zullen wij misschien nooit het enge en smalle pad betreden. Misdrijvingen die geen bekering vergen, kunnen aanvankelijk plezierig zijn, maar dat zal niet lang duren. En zij zullen ons nooit tot het eeuwige leven voeren.

Het idee dat de voldoening van het in de ‘kring’ zijn, wat dat ook mag betekenen, opweegt tegen de misstanden die in de kring worden begaan, is net zo dwaas als te geloven dat we het kunnen ‘doorgeven’. Dat idee is algemeen verbreid en komt meestal tot uitdrukking in het gezegde ‘het doel heiligt de middelen’. Als er niets aan gedaan wordt, kan zo’n gedachtengang het bekeringsproces bemlemmeren en ons beroven van de verhoging.

Zij die het voorstaan proberen bijna altijd het gebruik van on gepaste of laakbare mid-

delen te rechtvaardigen. Zulke mensen lijken te zeggen: 'Mijn doel is goedgevoerd of gelukkig zijn; daarom is onderweg een leugentje, misleiding, een verslapping van de integriteit, of het overtreden van de wet rechtvaardigd.'

Onder bepaalde omstandigheden mag men, volgens sommigen, de waarheid best enigszins aanpassen, een kuiltje graven voor een tegenstander, een voordeel nastreven – zoals superieure kennis of een positie – zonder rekening te houden met een ander. 'Dat is toch de gewoenste zaak van de wereld', of 'Je moet toch ook aan jezelf denken', zeggen ze. 'Alles is geoorloofd in oorlog en liefde', of 'Zo gaat dat nu eenmaal in 't leven', zeggen ze. Maar als de middelen die dergelijke uitspraken nodig maken, fout zijn, kan welke rationalisatie of verbale dekmantel dan ook die niet rechtvaardigen.

Tot hen die anders denken, zegt Nephi: 'Ja, en er zullen velen zijn, die aldus valse, ijdele en dwaze leerstellingen onderwijzen. Zij zullen hooghartig zijn, en zij zullen trachten hun raadslagen diep voor de Here te verbergen' (2 Nephi 28:9).

Sommigen willen hun daden rechtvaardigen door de Schriften aan te halen. Zij halen het feit aan dat Nephi Laban doodde als voorbeeld dat het soms nodig is een wet te schenden om een hoger doel te bereiken en te voorkomen dat een volk in ongelof verkommt en verloren gaat. Maar zij vergeten dat Nephi tot twee keer toe weigerde de ingevingen van de Geest op te volgen. Uiteindelijk ging hij akkoord met de schending

van het gebod, maar alleen nadat hij ervan overtuigd was dat 'de Here [...] de goddelozen [doodt] om Zijn rechtvaardige oogmerken te volbrengen' (1 Nephi 4:13; cursivering toegevoegd) en nadat hij wist dat de straf voor het vergieten van bloed, in dat uitzonderlijke geval, was opgeheven door Hem wiens recht het is straffen vast te stellen en op te heffen.

De waarheid is dat we geoordeeld worden naar de middelen die wij aanwenden en niet naar de doelen die wij hopen te bereiken. Het zal ons weinig baten als wij op de jongste dag tegen de Grote Rechter zeggen: 'Ik weet dat ik niet ben wat ik had kunnen zijn, maar mijn hart zat op de goede plaats.'

In feite schuilt er gevaar in het louter concentreren op onze doelen. Tot sommigen die dat deden, heeft de Heiland eens gezegd:

'Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in Uw naam geprofeteerd, in Uw naam duivelen uitgeworpen, en in Uw naam vele wonderen gedaan?'

'En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die ongerechtigheid werkt' (3 Nephi 14:22-23).

De oorlog in de hemel ging in wezen om de middelen waarmee het heilsplan moest worden volvoerd. Daardoor werd eens en voor altijd het beginsel gevestigd dat zelfs voor het hoogste van alle doelen, het eeuwige leven, de middelen doorslaggevend zijn. Het moet voor iedere redelijk denkende heilige der laatste dagen concreet zijn dat de verkeerde middelen nooit tot dat doel kunnen leiden.

Als men denkt dat het doel de middelen heiligt dan is dat gevaarlijk, want het is een ongeoorloofde denkwijze. Wie zijn wij om te denken dat de Heer laakbaar gedrag door de vingers ziet om een 'hoger doel' te bereiken. Zelfs als het doel goed is, zou het desastreus zijn om het doel voorbij te zien en ons niet te bekeren van de fouten die wij op weg naar dat doel maken.

Natuurlijk hebben we het recht om te streven naar geluk. Maar in ons streven behoren we zo nu en dan even stil te staan en onszelf onder de loep te nemen. Wij behoren te beseffen dat goddeloosheid nimmer geluk bracht (zie Alma 41:10). En de zoete vrede die het evangelie ons brengt, zal nooit ons deel zijn als wij onze misdrijvingen rechtvaardigen of anderen de schuld geven van onze ellende. Maar er is een uitweg. We hoeven alleen maar te denken aan een zinloos, onverantwoordelijk kinderspel en rustig weg te lopen. Erken het, houd op, ga weg, belijd het, bied uw verontschuldigheden aan, geef toe dat we kwaad hebben gedaan, en loop gewoon weg.

Er is in dit leven zoveel belangrijks dat we kunnen doen. We kunnen niet veel tijd verliezen aan spelletjes. Wij moeten essentiële verordeningen ondergaan. Wij moeten heilige verbonden sluiten en ons eraan houden. Wij behoren te leven 'bij elk woord, dat uit de mond van God voortkomt' (LV 98:11). Wij moeten elkaar liefhebben en dienen. Wij zullen in alles beproefd worden (zie LV 98:14). Zelfs in kleine dingen zoals middelen. Er zullen beproevingen zijn. Wellicht zijn er andere kringen die wij zullen moeten verlaten. Hoe wij reageren op dit alles zal de ware test van ons heil blijken te zijn.

Daarom zeg ik tegen hen, mijzelf inbegrepen, die van tijd tot tijd hebben gezegd: 'Het is mijn schuld niet – de omstandigheden hebben mij ertoe gebracht', zeg ik: 'Dat kan wel zo zijn, maar er schuilt groot gevaar in. Bekeer u gewoon als er maar enige twijfel is. Om met de woorden van Job te spreken: 'Al was ik in mijn recht, mijn eigen mond zou mij veroordelen; [als ik zeg: ik ben volmaakt, (naar de King James-bijbel)] Hij zou mij schuldig verklaren' (Job 9:20).

Tot hen die zeggen: 'Ik heb hier en daar weleens een steekje laten vallen, ik bedoelde het goed en ik geloof dat God mijn gedrag zal rechtvaardigen', zeg ik: 'Misschien wel, maar reken er niet al te zeer op.' Want in vers 9 van afdeling 137 van de Leer en Verbonden lezen we:

'Want Ik, de Heer, zal alle mensen oordelen naar hun werken, naar de verlangens van hun hart.'

Moge de Heer ons zegenen, opdat wij onszelf zullen zien zoals we werkelijk zijn en wij ons, zonodig, zullen bekeren. Dat is mijn gebod in de naam van Jezus Christus. Amen. □

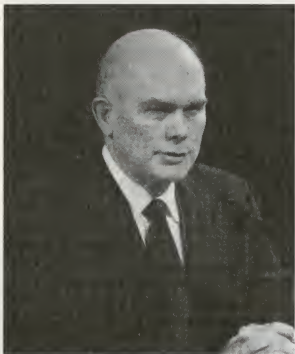

Leden van het Presidium der Zeventig (v.l.n.r.): de ouderlingen Dean L. Larsen, Marion D. Hanks en Robert L. Backman.

'Eer uw vader en uw moeder'

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het gebod om onze ouders te eren, is als een draad die door het hele weefsel van het evangelie heen te vinden is. Het is inherent aan onze betrekking tot God de Vader.'

Sinds de oktoberconferentie hebben velen van u de emotionele hoogte- en dieptepunten ervaren die gepaard gingen met de oorlog in de Perzische Golf. Het leven van talrijke heiligen ter laatste dagen is veranderd door die strijd. Er waren in het Midden-Oosten 140 HLD-groepen die de leden van de strijdkrachten voorzagen van leiding, kerkdiensten en contact. Aan het thuisfront waren de gezinnen van de soldaten gescheiden met alle stress vandien. Wij hebben grote waardering voor de leiders en leden van de kerk die extra taken op zich namen bij de verzorging van de gezinnen van onze militairen. Zij doen dat nog steeds. De leiders van de ringen, wijken en quorums en de ZHV-voorstelers waren en zijn nog steeds een voorbeeld van broederlijk en zusterlijk dienstbetoon.

Geturende die crisis ging ons hart uit naar hen die onderdrukt werden en aan beide zijden van het conflict in gevaar verkeerden. In de leidende raden van de kerk, in kerkvergaderingen overal, in de gezinnen en in openbare en besloten bijeenkomsten baden we week in week uit voor het welzijn van alle

militairen. Wij baden ook dat de oorlog kort zou zijn en dat er zo weinig mogelijk doden en gewonden zouden zijn.

Onze gebeden zijn verhoord en tijdens deze nationale dankdagen, die de president van de Verenigde Staten heeft afgekondigd, verenigen wij ons met miljoenen gelovigen overal in het land om onze dankgebeden te uiten aan een barmhartige Vader in de hemel.

Onze liefde en sympathie gaan uit naar de familieleden van hen die het leven hebben gelaten. En wij blijven bidden dat de leiders die verantwoordelijk zijn voor het bewaren van de vrede en voor de verzorging en reparatie van de krijgsgevangenen en de vluchtelingen, wijs en weloverwogen te werk zullen gaan en erin zullen slagen de wonden die door de oorlog geslagen zijn, te verbinden.

Duizenden jaren geleden, op een berg aan de andere kant van het Arabische schiereiland, gaf de Here God van Israël zijn volk tien geboden. Het vijfde gebod dat de Heer door de profeet Mozes gaf, luidde:

'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal' (Exodus 20:12).

Ik wil vanochtend graag spreken over het eren van onze ouders en van de ouderen onder ons.

Het gebod om onze ouders te eren, is als een draad die door het hele weefsel van het evangelie heen te vinden is. Het is inherent aan onze betrekking tot God de Vader. Het omvat de goddelijke bestemming van de kinderen van God. Dat gebod houdt verband met het bestuur van de familie, dat zich richt naar het hemelse bestuur.

Het gebod om onze ouders te eren geeft de goddelijke geest weer van familiebetrekkingen waarin wij – als zij optimaal zijn – verheven uitingen zien van onderlinge liefde en zorg. Wij voelen aan hoe belangrijk die betrekkingen zijn wanneer wij beseffen dat de hevigste uitingen van vreugde of van pijn in

de sterfelijkheid verbonden zijn met ons familieleven.

Andere facetten van dit gebod omvatten het krijgen en verzorgen van kinderen, het schrijven van een familiegeschiedenis en inspanningen om ervoor te zorgen dat de verordeningen van de eeuwigheid voor onze overleden voorouders worden verricht.

Tijdens zijn bediening onderstreepte de Heiland opnieuw het belang van het vijfde gebod. Hij herinnerde de schriftgeleerden en de Farizeeën eraan dat het ons geboden is onze vader en onze moeder te eren en dat God opdracht had gegeven allen die hun vader of moeder vervloekten ter dood te brengen (zie Leviticus 20:9; Deuteronomium 21:18-21; Matteüs 15:4; Marcus 7:10). Heden ten dage is het niet eren van de ouders, voor zover ik weet, in geen enkel land een halsmisdaad. Het goddelijke gebod om onze vader en onze moeder te eren, is echter nooit herroepen (zie Mosiah 13:20; Matteüs 19:19; Lucas 18:20).

Zoals zovele passages, heeft dit gebod meerdere betekenissen.

Jonge mensen begrijpen terecht dat het eren van de ouders te maken heeft met het gehoorzamen, respecteren en navolgen van rechtvaardige ouders. De apostel Paulus onderstreepte dat gezichtspunt toen hij leerde: 'Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles [volgens mij bedoelde hij wel alles wat rechtvaardig is], want dit is welbehagelijk in de Here' (Kolossenzen 3:20).

President Spencer W. Kimball heeft de denkbeelden gehoorzamen en navolgen als volgt gecombineerd:

'Als wij onze ouders werkelijk eren, zullen wij ernaar streven hun beste eigenschappen na te volgen en het hoogste wat zij van ons verwachten, te verwezenlijken. Geen enkel geschenk dat in de winkel te koop is, kan voor ouders de waarde evenaren van een paar eenvoudige, oprechte woorden van waardering. Zij zullen niets wat wij hun kunnen geven meer op prijs stellen dan de rechtchapheid van ieder van hun kinderen' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball. Salt Lake City. Bookcraft 1982, blz. 348).

Jongelui, als jullie je ouders eren, zullen jullie van ze houden, ze respecteren, ze in vertrouwen nemen, attent voor ze zijn, jullie waardering voor hen uiten, en dit alles laten blijken door in alle rechtchapheid hun raad aan te nemen en Gods geboden te bewaren.

Voor degenen onder u van wie de ouders overleden zijn, zal het eren van die ouders uw gedachten wellicht doen uitgaan naar familie-reünies, familiegeschiedenissen, tempelwerk en uw betrokkenheid bij de belangrijke zaken waaraan overleden ouders hun leven hebben gewijd.

Wie van middelbare leeftijd is, zal het ge-

bod om onze vader en onze moeder te eren wellicht zien in verband met de zorg voor ouders die op leeftijd zijn. In een boodschap die wij anderhalf jaar geleden van hem ontvingen, moedigde president Ezra Taft Benson de gezinnen aan 'om hun bejaarde ouders en grootouders de liefde, zorg en aandacht te geven die zij verdienen.' Hij zei:

'Bedenk dat ouders en grootouders onze verantwoordelijkheid zijn en dat wij zo goed mogelijk voor hen moeten zorgen. Wanneer bejaarden geen familie hebben om die taak te vervullen, moeten de priesterschapsleiders en ZHV-leidsters al het mogelijke doen om op dezelfde liefdevolle manier in hun behoeften te voorzien' (zie 'Tot de ouderen in de kerk', *De Ster*, januari 1990, blz. 5).

In de afgelopen jaren is het aantal en het percentage oudere mensen onder onze bevolking enorm toegenomen. Over tien jaar, volgens de peiling van een recent onderzoek, zal een zevende van de bevolking van de Verenigde Staten - ongeveer 35 miljoen mensen - 65 jaar of ouder zijn. Daarvan zullen ongeveer 5 miljoen burgers 85 jaar of ouder zijn (zie 'Consumer Issues and the Elderly', *Deseret News*, 7 mei 1990, blz. C1).

Zo nu en dan krijgen de leiders van de kerk te horen over volwassen kinderen - schijnbaar goede heiligen der laatste dagen

- die nalatig zijn, of zelfs met boze opzet onverschillig, wat de zorg voor hun bejaarde ouders betreft. Sommigen hebben hun ouders aangemoedigd om hun bezit onder de kinderen te verdelen, waarna zij hen in een tehuis hebben opgeborgen, soms zonder voldoende verzorging en zonder regelmatige bezoeken en blijken van liefde van hun kinderen. Volgens mij zijn dat het soort toestanden waartegen de profeet Jesaja tekeering toen hij ons gebod ons niet te onttrekken aan ons eigen vlees en bloed (zie Jesaja 58:7).

De beste manier om voor de bejaarden te zorgen, is hen zo lang mogelijk hun zelfstandigheid te laten behouden. Zoals president Benson heeft gezegd:

'Zelfs als ouders oud worden, moeten we hen eren door hen zo lang mogelijk hun keuzevrijheid en onafhankelijkheid te gunnen. Laten we geen keuzen voor hen doen die ze zelf nog kunnen doen. Sommige ouders kunnen tot op hoge leeftijd voor zichzelf zorgen en willen dat ook. Als ze het kunnen, laat hen dan.

'Als ze niet meer op zichzelf kunnen wonen, moeten familie, kerk en samenleving bijspringen. Als ouderen niet meer voor zichzelf kunnen zorgen, zelfs niet met hulp, worden zij zo mogelijk verzorgd bij een fa-

milielid thuis. Hier kan ook hulp vanuit de kerk en de samenleving nodig zijn' (*De Ster*, januari 1990, blz. 5).

Wanneer bejaarde ouders voor wie een zelfstandig bestaan onmogelijk is geworden, worden uitgenodigd om bij hun kinderen te wonen, blijven ze in de familiekring, waardoor de nauwe banden met de verschillende familieleden bewaard blijven. Wanneer een ouder bij het ene kind woont, behoren de andere kinderen het zo te regelen dat zij delen in de verplichtingen en de vreugden van die regeling.

Als het onmogelijk is de ouders bij de kinderen thuis te verzorgen, en er dus een tehuis aan te pas moet komen, moeten de kinderen bedenken dat die beroepsmatige zorg over 't algemeen zuiver op de lichamelijke behoeften is gericht. De familieleden behoren regelmatig op bezoek te komen en die contacten in stand te houden om de geestelijke en gevoelsmatige steun en liefde te kunnen geven die kenmerkend moeten zijn voor de familieband hier op aarde en in alle eeuwigheid.

Wij hebben leden in landen waar men meer doordrongen is van de verplichting om voor bejaarde ouders te zorgen en waar die taak trouwer wordt vervuld dan in de Verenigde Staten. Ik heb dat in Azië gezien. Maar

toch zijn de meeste Amerikanen zich ervan bewust dat het aan hen is voor hun bejaarden ouders te zorgen. Uit een recent landelijk onderzoek bleek dat zes van de tien bejaarden iedere week bezoek van hun kinderen ontvangen, terwijl driekwart van hen minstens eens in de week over de telefoon met hun kinderen sprak. Tweederde van de ondervraagden verwacht voor hun bejaarden ouders te zullen zorgen (zie *Deseret News*, 7 mei 1990, blz. C1).

De heiligen der laatste dagen hebben een goede naam wat de zorg betreft voor bejaarde ouders en voor oudere mensen in 't algemeen. Ik heb geweldige voorbeelden daarvan meegemaakt in mijn eigen familie en onder vrienden en kennissen die lid van de kerk zijn. Veel van onze algemene autoriteiten en hun vrouwen zijn voorbeeldig geweest in het verzorgen van hun ouders.

Ik weet nog dat ik als jongetje in een klein stadje in Utah zag hoe mijn grootmoeder toezicht hield bij de verzorging van eten, kleine cadeautjes, vervoer en vermaak voor een groot gezelschap bejaarden in de gemeenschap. Als raadgeefster in het ZHV-presidium van de ring bereidde ze de 'Old Folks Day' (bejaardendag) voor.

De meesten van u hebben nog nooit van

'Old Folks Day' gehoord. Het was een unieke gebeurtenis in het mormoonse Utah. Het begon allemaal in 1875, toen de pionier en fotograaf, Charles R. Savage, de presidenterende bisschop, Edward Hunter, ertoe overhaalde een dag opzij te zetten voor het eren van de bejaarden. Op de eerste 'Old Folks Day' werden de gasten met de trein naar Saltair gebracht [een lunapark aan de oever van het Great Salt Lake] ten westen van Salt Lake City. Op de zuidoosthoek van Temple Square staat een gedenkteken ter ere van die viering en de grondlegger ervan.

De jaarlijkse 'Old Folks Day' werd gevierd in bijna iedere plaats in Utah. Alle burgers van zeventig jaar en ouder kregen een excursie, versnaperingen en vermaak. Hoewel deze vrije dag werd verzorgd door de leiders en de leden van de kerk, was er bepaald dat 'niemand op grond van hun godsdienst mag worden uitgesloten, en dat de oudste deelnemer of deelneemster de bijzondere gast van die dag is, ongeacht diens ras of godsdienstige overtuiging' (aangehaald in Joseph Heinerman, 'The Old Folks Day: A Unique Utah Tradition', *Utah Historical Quarterly*, nummer 53 [voorjaar 1985], blz. 158).

Het comité dat voor die vieringen verantwoordelijk was, werd in 1970 opgeheven, waarna de verantwoordelijkheid voor het eren van de bejaarden bij de ringpresidenten kwam te berusten. Sindsdien hebben we steeds meer ouderen in ons midden, maar er is wellicht geen toename van betekenis geweest in de eer die hun wordt betoond. Gelukkig heeft de vooruitgang op het gebied van de medische wetenschap die ervoor heeft gezorgd dat de mens langer leeft, er ook voor gezorgd dat onze bejaarden langer kunnen meedraaien in de kerk, de gemeenschap, de zakenwereld en het sociale leven, maar de noodzaak om hen te eren, in het bijzonder onze vader en onze moeder, is nog steeds even groot.

Het vijfde gebod wordt vaak het eerste gebod met een belofte genoemd. 'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal' (Exodus 20:12). Ik heb me wel eens afgevraagd wat het verband is tussen het gebod en de belofte. Hoe kan het eren van onze ouders ons leven verlengen?

In de kleine veertig jaar dat ik getrouwd ben, heb ik iets opgemerkt dat ten minste een gedeeltelijk antwoord verschaft over de manier waarop die belofte wordt vervuld.

Toen wij pas getrouwd waren, bracht ik vele gelukkige uren door bij mijn schoonouders thuis, Charles en True Dixon, waar ik ook Adelaide White Call leerde kennen, de grootmoeder van mijn vrouw, June, aan haar moeders kant. Oma Call, die toen 85 was, had - zoals de ouderen het altijd noem-

den - 'de exodus' overleefd. Ze had zich onder de kloekmoedige heiligen bevonden die in 1912 uit het noorden van Mexico waren verdreven. Nu woonden haar zoons en dochters overal verspreid in de Verenigde Staten. Toen ze oud werd, hadden zij haar geholpen zich te vestigen in Utah County, in de buurt van June's ouders.

Als ik daar op bezoek was, zag ik de vriendelijkheid, liefde en zorgzaamheid waarmee de kinderen en aangetrouwde kinderen deze bejaarde vrouw omringden. Zij zochten haar dikwijls op. Mijn schoonmoeder ging iedere dag bij haar langs en zorgde ervoor dat zij vaak bij hen was. Zij haalden haar op voor ieder evenement waaraan zij wenste deel te nemen en zij behandelde haar met alle voorkomendheid en respect. Als zij niet in orde was, voorzagen zij in al haar behoeften. Die kinderen van de familie Call, zei ik tegen mezelf, eren zeer zeker hun moeder.

Dat is allemaal zo'n veertig jaar geleden. Nu zie ik de gevolgen. Ik zie hoe June en haar broers en zussen hun moeder eren zoals zij die haar moeder zagen eren. Gelukkig is True Dixon gezegend met een goede gezondheid en vitaliteit, zodat zij op dit moment geen behoefte heeft aan de soort hulp die haar moeder nodig had. Maar toch letten de kinderen op haar. Zij bezoeken haar, bellen haar op en nodigen haar uit voor alle familie-evenementen waar zij zin in heeft. Ik ben ervan overtuigd dat haar dagen in het land verlengd zullen worden dankzij de zorgzaamheid en het gezelschap van haar kinderen, die hebben geleerd hoe zij een ouder moeten eren door te zien hoe hun eigen moeder de hare eerde.

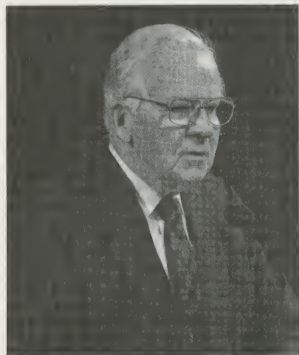
Ik ben dankbaar voor dat voorbeeld en dat beginsel, in het bijzonder wanneer ik denk aan de uitwerking die het op onze zoons en dochters zal hebben wanneer zij zien hoe hun moeder haar eigen moeder eert. Ik weet zeker dat als het zover is, de dagen van mijn vrouw verlengd zullen worden in het land dankzij de zorg die haar kinderen haar zullen geven in navolging van het voorbeeld dat zij hun gegeven heeft. Een goed voorbeeld herhaalt zich van geslacht op geslacht. Rechtschapenheid is werkelijk een inspiratiebron, en een goede daad een beloning op zich. Zoals de Heer heeft gezegd: 'Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (Leer en Verbonden 59:23).

Eens zullen wij allemaal geoordeeld worden door de Here God van Israël, die ons het gebod heeft gegeven om onze vader en onze moeder te eren. Ik bid dat wij allen ons zo tegenover onze ouders zullen gedragen dat wij op die dag onschuldig voor God zullen staan. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Een stem van vreugde'

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het leven kan bitter en zoet zijn. Wij bepalen zelf of we somberheid of blijheid uitstralen.'

Nog geen vier maanden na de organisatie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werden de leiders van de kerk zwaar vervolgd. Soms moesten ze zich verborgen houden. In deze moeilijke periode ontving Joseph Smith de volgende openbaring:

'Ziet, gij waart geroepen en gekozen om het Boek van Mormon te schrijven, en tot Mijn bediening; Ik heb u uit uw bezoeken verlost en u raad gegeven, zodat gij van al uw vijanden zij bevrijd, en van de machten van Satan en van duisternis! (. . .)

'Wees geduldig in bezoeken, want gij zult er vele hebben; maar verdraag ze, want zie, Ik ben met u, zelfs tot aan het einde uwer dagen' (Leer en Verbonden 24:1, 8).

De woorden 'Want zie, Ik ben met u, zelfs tot aan het einde uwer dagen' waren de stem van vreugde van de Heer tot zijn geliefde profeet. Zijn boodschap aan Joseph Smith en ons is: 'Je kunt het, en Ik zal je helpen.'

Onlangs konden we in een plaatselijke krant lezen hoe een gemeenteflat volkomen droog brand verwoest was. Veel mensen moesten hals over kop de straat op rennen. Ze moesten toezien hoe hun woning en andere aardse bezittingen in vlammen opgingen. Een oudere man die aan de vuurzee ontsnapt was, werd geïnterviewd. Toen

hem gevraagd werd: 'Wat heeft u kunnen redden?' antwoordde hij: 'Alleen wat u kunt zien, mijn kleren.' Zijn volgende opmerking was ontroerd en opmerkelijk: 'Goddank waren er geen ernstige verwondingen of ongelukken.'

Wat horen wij uit deze ramp? Een stem van vreugde van iemand die verbitterd en kwaad op zijn situatie had kunnen zijn, maar liever een verstandige levenshouding ten toon spreidde. Hij stond boven de situatie. Hij keek verder dan het heden, en gaf ons waardering en hoop voor de toekomst.

Teleurstelling, dood, verlies of mislukking zijn reëel en moeilijk te hanteren, maar mogen nooit leiden tot scherpe woorden, blijvende verbittering of een negatieve houding. Het evangelie stimuleert ons om te leren van het verleden en het heden, en de kansen te zien van de toekomst.

In de Leer en Verbonden staat deze raad: 'Nu, wat horen wij in het evangelie, dat wij hebben ontvangen? Een stem van vreugde! Een stem van genade van de hemel, en een stem van waarheid uit de aarde; blijde tijdingen voor de doden; een stem van vreugde voor de levenden en de doden; blijde tijdingen van grote vreugde. Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten van hen, die goede boodschap brengen van het goede' (LV 128:19).

De Heer wil dat wij onze blijde stemmen mengen met die van Hem om zijn kinderen kracht, moed en vreugde te geven.

Ik weet nog hoe ik als jonge jongen met mijn vader een bejaarde weduwe opzocht die het niet breed had. We gaven haar een paar dozen met voedsel. Toen we weggingen, zei ze iets wat me raakte: 'Dank u, bishop, en kom toch gauw weer, al was het maar om even gedag te zeggen.'

Waarschijnlijk was dat de eerste keer dat ik besefte dat het voedsel gewaardeerd werd, maar dat bemoedigende woorden en bezoejes nog waardevoller waren.

In een wereld waar we vaak negatieve en pessimistische stemmen horen, is de stem van vreugde zeer welkom. Sommigen schijnen te leven met twijfel, angst voor de toekomst, en verdriet om het verleden. Als het in onze aard ligt om te kritiseren of mlaag te

halen, kunnen we de stemmen van vreugde laten verstemmen. We hebben grote behoefte aan hen die vreugde in ons leven brengen. We hebben behoefte aan hen die moed geven en optimisme uitstralen.

Oprechte maar eenvoudige lof kan de ziel verheffen en vreugde stichten. Mark Twain heeft gezegd dat hij op een goed compliment twee maanden kon teren. Of, zoals we in de spreuken van Salomo lezen: 'Een woord, in juiste vorm gesproken, is als goud appelen op zilveren schalen' (Spreuken 25:11).

Opeburing kan snel en eenvoudig zijn, maar desondanks is zij een stem van vreugde waar iedereen behoefte aan heeft.

De meesten van onze terugkerende militairen zijn bereid een voorbeeld te zijn van de stem van vreugde, en herinneren ons eraan dat sommige dingen in het leven, zoals kostbare vrijheid, belangrijker zijn dan het leven zelf. Het leven van velen is permanent veranderd, maar hun stemmen van vreugde overschaduwden de offers die zij voor ons allen gebracht hebben. Hoop doet leven, ja, doet allen leven die genoeg visie hebben om op Gods geïnspireerde beginselen te vertrouwen en ernaar te leven.

Het evangelie heeft in de hele wereld blijde tijdingen laten klinken. De subtielere boodschappen wijzen ons op de levenshouding die ons in staat stelt beter met de problemen van het leven om te gaan. Uit onderzoek is gebleken dat verbittering schadelijker is voor de drager dan voor de veroorzaker.

Erma Bombeck heeft een boek geschreven over jeugdanker. Bij de planning van haar boek kwam ze tot de conclusie dat het de vreugdevolle, optimistische stemmen van deze jonge mensen waren waardoor zij 'midden in het leven konden blijven staan. Misschien was hun gelach en hun zelfvertrouwen wel essentieel om te kunnen overleven' (Erma Bombeck, *I Want to Grow Hair, I Want to Grow Up, I Want to Go to Boise*, New York: Harper & Row, 1989).

Een zestienjarige jongen heeft gezegd: 'Man, zonder gevoel voor humor was ik nooit zo ver gekomen' (Ibid.).

De auteur heeft met veel jeugdankerpatiënten gesproken en veel briefjes van hen gelezen. Een woord kwam steeds weer terug: *instelling*.

'Ze waren er trots op dat ze strede tegen iets wat groter en sterker was dan zijzelf, iets wat hen misschien eronder zou krijgen. Maar toch hadden ze iets wat geen enkele vijand kon wegnemen: hoop. Het is een geweldig wapen. (. . .) Als alles faalt, haal dan het grote kanon tevoorschijn, de HOOP, en houd vol' (Ibid.).

In de Schriften staan veel hoopvolle en vreugdevolle woorden om ons te helpen positief te denken en te doen.

Jesaja heeft over Jezus Christus gezegd: '[Hij had geen] gedaante, dat wij hem zou-

den hebben begeerd. (...) een man van smarten en vertrouwd met ziekte, (...) hij was veracht en wij hebben hem niet geacht' (Jesaja 53:2-3).

Maar hoewel zijn lijden ons begrip te boven gaat, herinnert zijn stem van vreugde ons eraan: 'Houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Johannes 16:33). Jezus spoort ons allen aan om gelukkig en optimistisch te zijn. Zoals de kankerpatiënten hebben ondervonden en medisch onderzoek heeft uitgewezen: 'Een vrolijk hart bevordert de genezing, maar een verslagen geest doet het gebeente verdorren' (Spreuken 17:22).

Tijdens een regionale conferentie in Californië bracht een goedgeoefend regionaal koor prachtige muziek ten gehore. Terwijl ik naar ze luisterde en keek, raakte ik zeer onder de indruk van vier personen op de voorste rij, die niet met hun stem maar met hun handen zongen. Ik bedacht toen wat een geweldige idee het van de koorleider was om ook hen erbij te betrekken. Zonder een melodie of hoorbare teksten, konden zij toch met trots en betrokkenheid hun vreugde delen en alle aanwezigen inspireren.

Beleefdheid en respect hadden hun stemmen van vreugde opbouwend en troostend gemaakt.

Goddank voor edele zielen die in de stormen van het leven staande blijven, en die met oprechte stemmen van vreugde het heden overschaduwden en de beginselen van het evangelie van Jezus Christus reëel en versterkend maken.

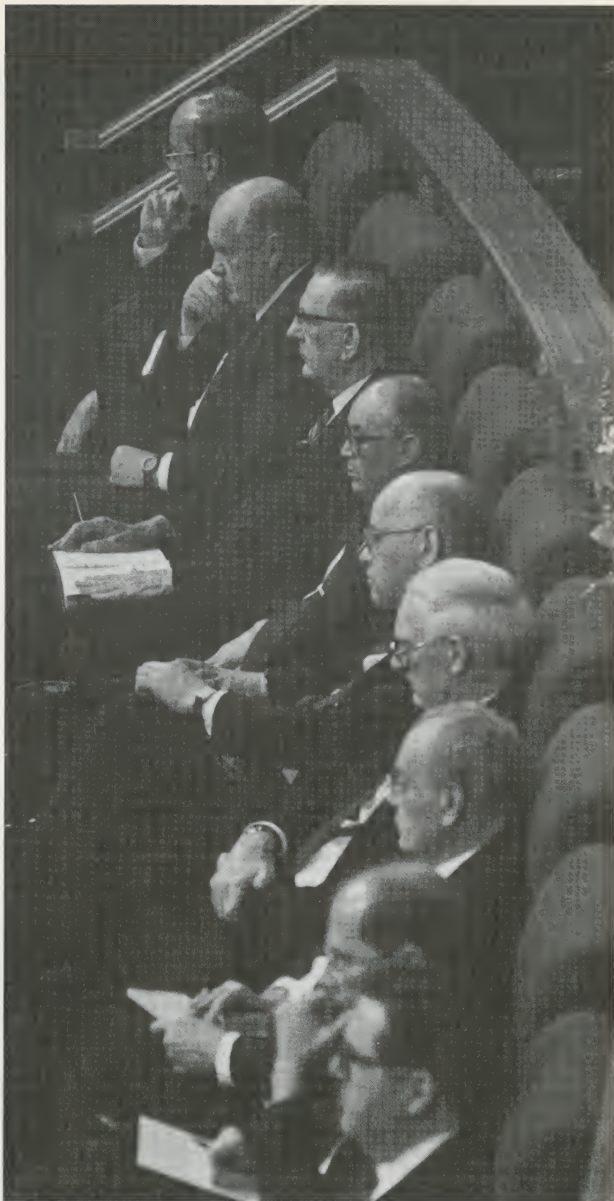
'Zo laten wij dan najagen hetgeen de vrede en de onderlinge opbouwning bevordert' (Romeinen 14:19).

Na een nacht van intense pijn en hevige lijden, zei een man met een terminale ziekte op een ochtend met grote ontroering tegen zijn vrouw: 'Ik voel me zo dankbaar vandaag.' 'Waarvoor?' vroeg ze, want ze wist hoe moeilijk hij het had. 'Dat God mij het voorrecht heeft gegund om nog een dag bij jou te zijn.' Een stem van vreugde is zo verfrissend als wanhoop gerechtvaardigd lijkt.

Wat zou iedereen er veel aan hebben als ook wij allemaal God zouden danken dat we weer een dag gekregen hebben. Waarvoor? Voor de kans om onafgemaakte zaken af te handelen, om waardering te uiten, om ons te bekeren, om wat niet goed is recht te zetten, om een afgedwaald kind ten goede te beïnvloeden, om iemand die om hulp heeft geroepen de helpende hand toe te steken, kortom: om ons erop voor te bereiden Hem te ontmoeten.

Petrus nu en Johannes gingen op naar de tempel tegen het uur des gebeds, dat is het negende.

'En een man, die verlamd was van de schoot zijner moeder aan, zodat hij gedragen moest worden, zetten zij dagelijks bij de

Leden van de Zeventig

poort van de tempel, genaamd de Schone, om een aalmoes te vragen van de tempelgangers.

'Toen deze zag, dat Petrus en Johannes de tempel zouden binnengaan, verzocht hij om een aalmoes.

'En Petrus zag hem scherp aan, met Johannes, en zeide: Zie naar ons.

'En hij hield zijn blik op hen gevestigd in de verwachting iets van hen te ontvangen.

'Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreër: Wandel!

'En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig,

'en hij sprong op en stond en liep heen en weer en hij ging met hen de tempel binnen, lopende en springende en God lovende.

'En al het volk zag hem lopen en God loven' (Handelingen 3:1-9).

Luister nu naar de blijde tijding van Petrus:

'Mannen van Israël, wat verwondert gij u hierover, of wat staart gij ons aan, alsof wij door eigen kracht of godsvrucht deze hadden doen lopen? (Handelingen 3:12.)

Krachtens zijn priesterschap had Petrus gezegd: 'In de naam van Jezus Christus, de Nazoreër: Wandel!'

Toen brachten de voeten van de verlamde de goede boodschap van het goede naar de tempel, waar allen deze konden horen en zien.

Hoe indrukwekkend, bemoedigend en betekenisvol is de houding van ouders die, als zij horen dat hun zoon op zending bij een ongeluk om het leven is gekomen, met volmaakte zachtmoedigheid en wijsheid gezegd hebben:

'Binnenkort zal er nog een zoon uit ons gezin op zending gaan. Ook zijn tijd en dienst-

betoon zullen in de handen van de Heer zijn.' Standvastige stemmen van vreugde bij tragische gebeurtenissen dragen bij tot de opbouw van mensen en van Gods koninkrijk.

We bepalen zelf hoe we reageren op moeilijkheden en problemen. Eén manier om te leren in ellende of blijdschap de stem van vreugde te laten klinken, is te leren de evangeliebeginselen toe te passen. Zij leren ons om ons nooit klein te laten krijgen door het negatieve, door somberheid, of door cynisme.

Uit de richtlijnen die we in de Schriften vinden en uit de woorden van de profeten, leren we dat het leven een les is. Zelfmedelijden en ontmoediging zijn geen uitvloeielsels van het evangelie van Jezus Christus. Maar het leven kan bitter en zoet zijn. Wij bepalen zelf of we somberheid of blijheid uitstralen.

De grote massa heeft niet altijd de stemmen van vreugde kunnen horen. Dood door verbranding was vaak de straf voor hen die probeerden de Bijbel te lezen of deze vreugdevolle werken te publiceren.

Beetje bij beetje werden er door moedige mensen nieuwe rechten verworven. Nu kunnen we zonder tegenwerking de Schriften en de woorden van de profeten bestuderen. Met de hulp van de Heilige Geest hebben wij de gelegenheid om de leer tot zaligmaking in ons op te nemen en ernaar te leven.

De stemmen van vreugde uit de Schriften herinneren ons eraan dat we niet alleen door het leven hoeven te gaan. Christus is gekomen opdat wij leven en overvloed zouden hebben. 'Want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden' (2 Nephi 25:23; cursivering toegevoegd).

Laten we bedenken dat we aangespoord worden om vriendelijke daden met een zuiver motief en een rechtvaardig doel in stilte te doen, met zachte stem, en in het verborgene. We kunnen onszelf programmeren om op te bouwen, te bemoedigen en kracht te geven.

Wat een stem van vreugde werd er gehoord toen onze Heiland, Jezus Christus, na marteling, bespottig, mishandeling en uiteindelijk de kruisiging, met een stem van genade, goede boodschap en waarheid, kon zeggen: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

Sta mij toe mijn getuigenis met u te delen dat ik weet dat God verheugd is als wij blijde tijdingen van waarheid en gerechtigheid laten klinken en verkondigen dat Hij leeft. Met een stem van vreugde zeg ik u dat God leeft. Jezus is de Christus. Laat u de waarheid door niemand of niets ontnemen. Deze boodschap laat ik met een stem van vreugde bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zaterdagmiddagbijeenkoms
6 april 1991

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Wilford G. Edling
Voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen.*

Ter vaststelling van de doelmatigheid van het beheer van de ontvangsten en uitgaven van de algemene middelen van de kerk en de door haar bestuurde organisaties, hebben wij het systeem doorgenomen van begroting, boekhouding en verificatie, en de daarmee verband houdende financiële overzichten van de kerk voor het jaar dat op 31 december 1990 eindigde, evenals de manier waarop de ontvangsten en uitgaven van de gelden zijn beheerd.

Alle uitgaven van algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité voert, in

wekelijkse vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De algemene gelden van de kerk worden door de afdeling financiën en verslagen beheerd met gebruikmaking van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding en de verschillende activiteiten van de kerk.

De afdeling verificatie, die bestaat uit gediplomeerde accountants en verificateurs en onafhankelijk opereert van alle andere afdelingen, verricht financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden doordlopend plaats voor de afdelingen van de kerk en andere door de kerk geleide organi-

saties betrokken bij de wereldomvattende operaties zoals zendingsgebieden, scholen, administratiekantoren en afdelingsactiviteiten.

De verificatie van de financiële administratie van ringen en wijken is in handen van ringverificateurs. De richtlijnen voor de verificatie zijn vastgesteld door de afdeling verificatie, terwijl deze afdeling ook de verificatie rapporten doorneemt. De boekhouding van naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, wordt, voor zover die niet door de afdeling financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door een interne staf van verificateurs, door onafhankelijke, erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het systeem van financiële controle binnen de kerk, te zamen met voortdurend contact met de medewerkers van de afdeling financiën en verslagen en de afdeling verificatie, zijn wij van mening dat de controle op de begroting, de boekhouding en de verificatie voldoet aan het doel en de behoeften van de kerk, en dat in alle materiële opzichten de algemene gelden van de kerk, in het jaar dat op 31 december 1990 afliep, zijn ontvangen, uitgegeven en verantwoord in overeenstemming met de hiervoor door de kerk vastgestelde procedures.

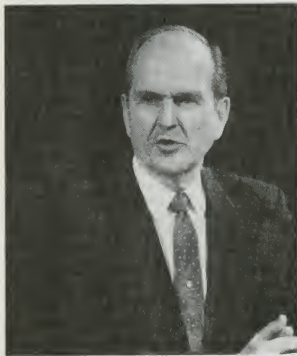
Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ
Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Luisteren om te leren

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Uw ziel zal gezegend worden naarmate u leert luisteren en vervolgens luistert om te leren van kinderen, ouders, partners, naasten en kerkleiders, hetgeen uw vermogen om raad vanuit de hemel te kunnen horen, zal vergroten.'

In zijn openingsgebed voor deze bijeenkomst van de conferentie, heeft ouderling Hugh W. Pinnock gebeden dat wij goed zullen luisteren. Er zijn veel artikelen in de uitgaven van de kerk verschenen die de zo belangrijke kunst van het luisteren behandelen. Zij staven eenspreuk die deze onmisbare les leert: 'Luister naar raad en neem vermaning aan, opdat gij ten slotte wijs wordt' (Spreuken 19:20). De wijsheid zal stellig komen wanneer wij *luisteren om te leren* van kinderen, ouders, partners, naasten, kerkleiders en de Heer.

Kinderen

Ouders en leerkrachten, leer luisteren en luister dan om te leren van kinderen. Een wijze vader heeft eens gezegd: 'Ik doe meer goed wanneer ik naar mijn kinderen luister dan wanneer ik tegen ze praat.

Toen onze jongste dochter een jaar of vier was, kwam ik op een avond tamelijk laat thuis uit het ziekenhuis. Ik trof mijn lieve vrouw zeer vermoed aan. Ik weet niet waarom: ze had tenslotte de hele dag maar negen kinderen om zich heen. Ik bood dus aan om

onze vierjarige dochter naar bed te brengen. Ik begon bevelen uit te delen: 'Kleed je uit en hang alles op; trek je pyjama aan; poets je tanden; doe je gebed' enzovoorts, op een manier die een doorgewinterde sergeant-majoor niet zou misstaan. Plotseling keek ze me aan met haar hoofdje enigszins scheef, een peinzende blik in haar ogen, en zei: 'Pa, ben ik uw eigendom?'

Ze leerde mij een belangrijke les. Ik was bezig dwang uit te oefenen op die zoete geest. Kinderen dwingen is de techniek van Satan en niet die van de Heer. Nee, onze kinderen zijn niet ons eigendom. Wij hebben als ouders het voorrecht ze lief te hebben, te leiden en los te laten.

Het juiste moment om te luisteren, is wanneer iemand behoefte heeft aan een luisterend oor. Kinderen willen van nature graag vertellen wat ze hebben meegemaakt, of het nu verrukkelijke of vervelende dingen zijn. Willen wij net zo graag luisteren? Als zij proberen hun zieleleed onder woorden te brengen, zien wij dan kans rustig te luisteren naar een schokkende ervaring zonder zelf geschokt te raken? Kunnen wij luisteren zonder in de rede te vallen en een ondoordacht oordeel te vellen dat de deurt tot een dialoog dichtslaat? Zij kan wel degelijk open blijven door de geruststellende verzekering dat we vertrouwen in ze hebben en hun gevoelens begrijpen. Volwassenen moeten niet doen alsof iets niet gebeurt is omdat ze dat zo graag zouden willen.

Zelfs zwijgen kan verkeerd worden uitgelegd. Er is het verhaal van 'een jongetje dat opkeek naar zijn moeder en zei: "Waarom bent u boos op me?" "Ik ben helemaal niet boos op je," was het antwoord. "Hoe kom je daarbij?" "Nou, omdat u uw handen in uw zij hebt gezet en helemaal niets zegt."

Ouders met tieners kunnen ervaren dat het moment om te luisteren hen dikwijls minder goed uitkomt, maar des te belangrijker is wanneer jonge mensen zich eenzaam voelen of verontrust zijn. En op die momenten dat zij schijnbaar uw liefdevolle aan-

dacht het minste verdienen, hebben zij die waarschijnlijk het hardst nodig.

Verstandige ouders en leerkrachten, luister om te leren van uw kinderen.

Ouders

Kinderen van alle leeftijden, leer luisteren, en luister om te leren van jullie ouders, zoals ouderling Oaks ons vanochtend heeft voorgehouden. Het kan een zaak van leven of dood zijn, geestelijk of lichamelijk.

Enige jaren geleden ontving ik een uitnodiging om aan een medische faculteit in New York een belangrijke lezing te geven. De avond ervoor waren zuster Nelson en ik te eten gevraagd bij de professor die onze gastheer was. Als trotse vader stelde hij een van de beste studenten van de faculteit aan ons voor - zijn mooie dochter.

Enkele weken later belde die professor mij op. Zijn intense verdriet was duidelijk merkbaar. 'Wat is er aan de hand?' vroeg ik hem.

'Herinnert u zich nog mijn dochter die ik thuis aan u voorstelde?'

'Vanzelfsprekend,' antwoordde ik. 'Zo'n prachtige jonge vrouw is onvergetelijk.'

Haar vader snikte het uit en zei: 'Ze is vannacht verongelukt!' Hij deed zijn best om zijn kalme te herwinnen en vertelde: 'Ze wilde ergens gaan dansen met een zekere jongeman. Ik had er geen goed gevoel over. Toen ik haar dat zei en haar vroeg niet te gaan, wilde ze de reden weten. Ik kon niet meer zeggen dan dat haar voornemen onbehaagen bij mij ocriep. Ze was altijd een gehoorzame dochter geweest, maar deze keer zei ze dat als ik geen bepaalde reden kon geven om de uitnodiging af te slaan, ze toch wilde gaan. En zo gebeurde het. Er werd op die avond het nodige geschonken. Haar metgezel dronk het een en ander - hoeveel weten we niet. Op weg naar huis reed hij te hard, miste een afslag en vloog door de vangrail het lager gelegen stuwmeer in. Ze zijn allebei verdronken.'

Toen ik mijn gevoelens van deelneming had geuit, eindigde hij als volgt: 'Mijn verdriet is des te groter omdat ik zo duidelijk voelde dat er iets niet in de haak was. Was ik maar overtuigender geweest.'

Dit drama heeft niet voor niets plaatsgevonden als anderen bereid zijn te luisteren en ervan te leren. Kinderen, er jullie ouders, ook wanneer zij hun gevoelens niet met redenen kunnen omkleden. Stel uw vertrouwen in deze tekst, die van toepassing is op alle leeftijdsgroepen: 'Hoor (...) de tucht van uw vader en verwerp de onderwijzing van uw moeder niet' (Spreuken 1:8).

Ouders hebben de goddelijke plicht hun kinderen liefde voor de Heer bij te brengen. Kinderen hebben evenzeer de plicht hun 'ouders gehoorzaam [in de Here]' te zijn (Efeziërs 6:1).

Verstandige kinderen, luister om te leren van jullie ouders.

Partners

Mannen en vrouwen, leer luisteren en luister om te leren van elkaar. Ik moest lachen om het voorval dat ouderling F. Burton Howard heeft opgetekend in zijn levensbeschrijving van president Marion G. Romney: 'Zijn goedgehumeurde liefde voor Ida bleek op vele manieren. Hij genoot ervan om over haar slechthorendheid te vertellen. "Ik heb eens een arts geraadpleegd over haar gehoor," vertelde hij dan. "Hij vroeg me hoe doof ze was, maar dat kon ik hem niet zeggen. Hij zei me naar huis te gaan en dat eens te peilen. Ik moest, volgens zijn opdracht, vanuit een andere kamer tegen haar praten en steeds dichterbij komen, totdat ze me hoorde. Zo gezegd, zo gedaan. Ik praatte tegen haar vanuit de slaapkamer toen zij in de keuken stond - geen antwoord. Ik kwam dichterbij en praatte weer tegen haar - nog geen antwoord. Toen ik ten slotte in de deuropening van de keuken stond en vroeg: 'Ida, hoor je me?' kreeg ik te horen: 'Wat heb je toch, Marion, ik heb je al drie keer antwoord gegeven.'"

Zelfs met een normaal gehoor schijnen sommige echtparen niet naar elkaar te luisteren. We moeten tijd nemen om met elkaar te praten als we het onderlinge contact willen bewaren. Als het huwelijk zo'n belangrijke betrekking in het leven is, dan verdient het ook een belangrijk deel van onze aandacht! Toch krijgen vaak minder belangrijke afspraken de voorrang, zodat er slechts hier en daar een restje tijd overblijft om naar de dierbare eega te luisteren.

Het vergt de tijd en de toewijding van ware liefde om het tuintje van ons huwelijk goed te onderhouden en te zorgen dat het onkruid van de verwaarlozing er geen wortel kan schieten. Dat is niet alleen een plezierige plicht, maar een schriftuurlijke eis met de belofte van eeuwige heerlijkheid.

Verstandige partners, luister om te leren van elkaar.

Naasten

Leer luisteren en luister om te leren van uw naasten. De Heer heeft herhaaldelijk gezegd: 'Gij zult uw naaste liefhebben' (zie Leviticus 19:18; Matteüs 19:19). De gelegenheid om te luisteren naar mensen die verschillende godsdienstige of politieke opvattingen hebben, kan tot verdraagzaamheid en inzicht voeren. Daarnaast zal een goede luisteraar ook bereid zijn naar iemands mening te luisteren. Ik heb veel geleerd van broeder David M. Kennedy toen wij spraken met vele hoogwaardigheidsbekleders in het buitenland. Wanneer een van hen sprak,

zorgde broeder Kennedy altijd voor oogcontact. Hij luisterde niet alleen aandachtig, maar zette zelfs zijn leesbril af, alsof hij wilde laten zien dat niets zijn volledige concentratie in de weg mocht staan.

De verstandigen luisteren om te leren van hun naasten.

Kerkleiders

Leden, leer luisteren, en luister om te leren van uw kerkleiders. Trouwe leden hebben de Heiland lief en eren zijn dienstknechten omdat zij geloven in de uitspraak van de Heer: '(...) hetzij gesproken door Mijn

eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (Leer en Verbonden 1:38).

Op zekere dag heb ik eens in Italië kennis gemaakt met een geweldige kerkleider en diens vrouw. Ik herkende in hem een man met grote mogelijkheden. Mijn taal was hem echter vreemd. Door middel van een tolk daagde ik hen uit Engels te leren. Zij luisterden, gehoorzaamden, en legden zich er ijverig op toe. Nu, zes jaar later, op competente wijze daarin gesteund door zijn vrouw Carolina, is Vincenzo Conforte voor de tweede keer trouw werkzaam als zendingspresident, waarbij hij even gemakkelijk met de zendingen spreekt in het Engels als in het Italiaans.

President Ezra Taft Benson heeft gezegd hoe belangrijk het voor ons is het Boek van Mormon te bestuderen. Overal op aarde worden de mensen gezegend wanneer zij deze raad, en andere raad die hij heeft gegeven, opvolgen.

Wij zijn God zo dankbaar voor een profeet die ons in deze laatste dagen leidt. Velen echter weigeren naar zijn leringen te luisteren, zich niet bewust van zijn profetische roeping. Zij verkeren daardoor in groot gevaar, want de Schriften bevatten de volgende waarschuwing:

'De Here God zal u een profeet doen opstaan (. . .); naar hem zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal; en het zal geschieden, dat alle ziel, die naar deze profeet niet hoort, uit het volk zal worden geroeid' (Handelingen 3:22-23).

President J. Reuben Clark jr. heeft eens gezegd: 'Het ontbreekt ons niet aan een profeet; het ontbreekt ons aan een luisterend oor.' De woorden van de Heer worden ons geleerd door zijn discipelen (zie Leer en Verbonden 1:4). Verstandige leden luisteren om te leren van kerkleiders.

De Heer

Bovenal moeten Gods kinderen leren luisteren naar, en dan luisteren om te leren van de Heer. Bij verschillende gelegenheden in de geschiedenis van de wereld is onze Hemelse Vader persoonlijk verschenen om zijn goddelijke Zoon te introduceren met de concrete opdracht: 'Hoor Hem.'

Jezus leerde dit eerste en grote gebod: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand' (Matteüs 22:37).

Teksten die in alle bedelingen zijn opgetekend, leren ons dat wij *liefde* voor God tonen wanneer wij naar zijn geboden *luisteren* en *ze gehoorzamen*. Die handelingen zijn nauw aan elkaar verwant. Het is zelfs zo dat de Hebreeuwse taal in het Oude Testament meestal hetzelfde woord gebruikt voor

luisteren naar de Heer en *gehoorzamen* aan zijn woord.

Naast een gehoorzaam luisteren naar het woord van de Heer, laten wij onze liefde voor God blijken door gebed. En luisteren is een onmisbaar onderdeel daarvan. De antwoorden van de Heer komen heel stiltejes. Daarom heeft Hij ons aangeraden: 'Wees stil, en weet, dat Ik God ben' (Leer en Verbonden 101:16).

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Het zou ons ook geen kwaad doen als wij aan het eind van ons gebed zwegen om intens te luisteren – al is het maar even – altijd biddend, zoals de Heiland, "niet mijn wil, maar de uwe geschiede"' (Lucas 22:42).'

In een wereld die de littekens vertoont van de gesel van tirannie en oorlog, bidden vele van haar inwoners oprecht om innerlijke vrede. Niet zo lang geleden, bijvoorbeeld, kreeg een mooie jonge moeder die Svetlana heet, de sterke behoefte om in de Bijbel te lezen. Maar in de stad waar zij woont, Leningrad, is de Bijbel een zeldzaam en duur artikel. Zij bad er vaak en vurig om. Uiteindelijk kregen zij en haar man de ingevoing om naar Helsinki te reizen, in de hoop dat ze daar wel zouden slagen. Toen zij daar in een park liep, struikelde ze over iets dat onder de herfstbladeren lag. Ze raapte het op en zag dat het een Russische Bijbel was! Opgewonden vertelde ze het verhaal van deze grote vondst aan een andere moeder die ook met haar kind in het park zat. Die tweede moeder was blij voor Svetlana en vroeg: 'Zou je nog een *ander* boek over Jezus Christus willen hebben?' Natuurlijke wilde Svetlana dat graag. De vrouw verschafte haar een Russisch exemplaar van het Boek van Mormon en nodigde het gezin uit naar de kerk te komen. Svetlana nam de leringen van de zendingen gretig aan en sloot zich kort daarop aan bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Vervolgens keerde het gezin terug naar huis, waar het in de Gemeente Leningrad baanbrekend werk heeft verricht.

Svetlana's ervaring is typerend voor de belofte van de Heiland aan hen die Hem zoeken: 'Want ziet, aldus zegt de Here God: Ik zal de kinderen der mensen regel op regel geven, en voorschrift op voorschrift, hier een weinig, en daar een weinig. Gezegd zijn zij, die naar Mijn voorschriften *luisteren*, en *het oor lenen* aan Mijn raad, want zij zullen wijsheid verwerven; want aan hem, die ontvang, zal Ik meer geven' (2 Nephi 28:30; cursivering toegevoegd).

Terwijl ik onderstreep hoe belangrijk het is om goed te luisteren, ben ik mij bewust van hen die niet in staat zijn om te horen. Velen die bestempeld worden als doof, hebben de Geest ontvangen 'door gehoor te geven aan het geloof' (Galaten 3:2; Petrus-Canisius-vertaling). Ik blijf het voorbeeld van Rachel

Ivins Grant inspirerend vinden. Ze klaagde nooit over haar eigen doofheid. Hoewel de meeste vrouwen van in de zeventig uitgeput zouden zijn van het opvoeden van zes kinderen die niet van haarzelf waren, nam zij die taak toch op zich. Rachels doofheid scheen haar te beschermen tegen de vermoedelijkheid die wordt veroorzaakt door lawaai. Soms, als twee van de kinderen ruzie hadden, barstte Rachel in lachen uit. 'Julie hebben geen idee,' zei ze dan, 'hoe grappig het is julie boze gezichten te zien en geen woord te horen van wat julie zeggen.'

Voordat haar zoon, Heber J. Grant, de zevende president van de kerk werd, zei ze: 'Natuurlijk is het feit dat ik niet kan horen mijn grootste beproeving, maar ik ontvang zoveel zegeningen dat ik geen recht op klagen heb. Als wij maar zo leven dat wij Gods aanwijzingen kunnen ontvangen, is er niets waar wij doorheen moeten gaan dat niet voor ons welzijn zal zijn.'

De Verlosser heeft zulke trouwe zielen lief: 'Want de ogen des Heren zijn op de rechtvaardigen, en zijn oren tot hun smeking' (1 Petrus 3:12).

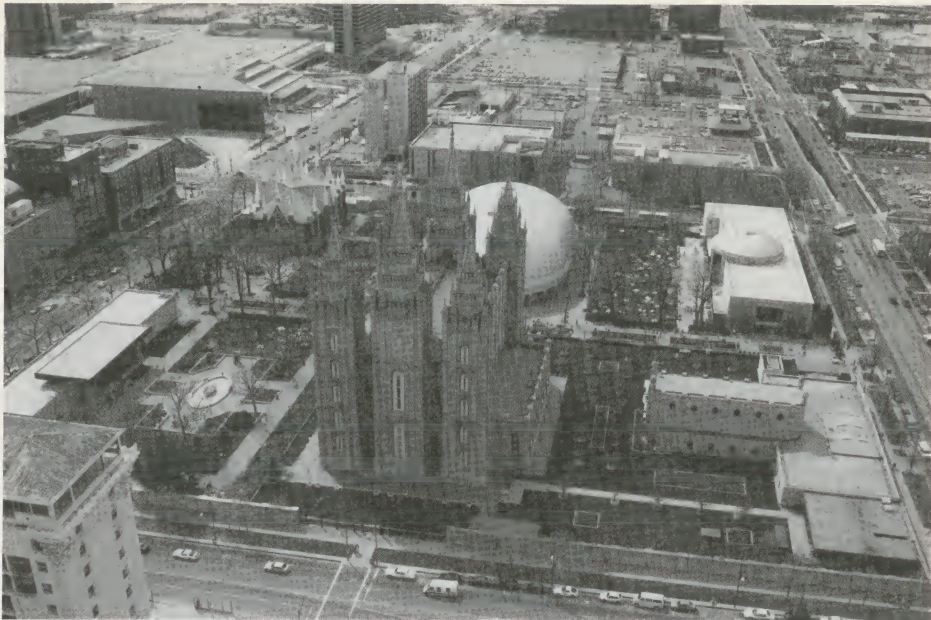
Zij komen in aanmerking voor deze profetische belofte: 'En het zal geschieden, dat Ik antwoorden zal, voordat zij roepen; terwijl zij nog spreken, zal Ik verhoren' (Jesaja 65:24).

Aan al Gods kinderen, of ze nu kunnen horen of doof zijn voor sterfelijk geluid, biedt Hij deze beloning: 'Neigt uw oor en komt tot Mij; hoort, opdat uw ziel leve' (Jesaja 55:3).

Uw ziel zal gezegend worden naarmate u leert luisteren en vervolgens luistert om te leren van kinderen, ouders, partners, naasten en kerkleiders, hetgeen uw vermogen om raad vanuit de hemel te kunnen horen, zal vergroten.

Luister goed om te leren van de Heer door de stille, zachte stem – de Heilige Geest – die tot de waarheid voert. Luister om te leren door de bestudering van de Schriften, die zijn heilige zin en wijs bevatten. Luister om te leren door het gebed, want Hij zal de ootmoedigen die Hem oprecht zoeken, antwoord geven.

De verstandigen luisteren om te leren van de Heer. Ik getuig van Hem en van het feit dat wij gezegend zullen zijn naarmate wij luisteren en de stem van de Heer horen, 'want het uur van Zijn komst is nabij' (zie Leer en Verbonden 133:16-17). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Luchtfoto van Temple Square in Salt Lake City (Utah). Op de voorgrond de Salt Lake-tempel. Het koepelgebouw erachter is de Tabernakel. Het witte gebouw met het gedeeltelijk ronde dak (rechts) is het North Visitors' Center met presentaties over evangeliegericht leven. Het lange, witte gebouw links met een rechthoekig dak is het South Visitors' Center met presentaties over het Boek van Mormon.

De ouderlingen LeGrand R. Curtis en Lloyd P. George van de Zeventig.

De ouderlingen Durrel A. Woolsey, Lloyd P. George en L. Lionel Kendrick van de Zeventig.

De verlossing van de doden

Ouderling Earl C. Tingey
van de Zeventig

De Heer is zijn dienstknechten tegemoet gekomen. We hebben inmiddels veel hulpmiddelen voor de verwerking van onze familiegeschiedenis. Als wij nu dit werk niet doen, kan daar niet makkelijk aan voorbijgegaan worden.

Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben dankbaar voor de gelegenheid om de Heer mijn liefde en waardering te betuigen voor de roeping die ik afgelopen december ontving. Ik aanvaard die roeping. Ik ben dankbaar voor de gelegenheid om te getuigen van Jezus Christus. Ik zal al mijn tijd, energie en talenten wijden aan het grootmaken van deze roeping. Ik spreek mijn waardering uit voor de algemene autoriteiten; voor mijn vrouw, Joanne; onze kinderen; onze ouders en verdere familieleden; en voor al onze vrienden en buren die hun vrouwen hebben geuit in mijn vermogen om dit werk te doen.

Ik ben geroepen om werkzaam te zijn op de afdeling familiegeschiedenis van de kerk, en daar wil ik vandaag over spreken. We zien hier dat het grote werk van de verlossing voortvlot volgens de vastgestelde koers.

Ik prijs de duizenden werkers, vrijwilligers en zendelingen die, zoals in de Schrift staat, 'alles in het werk (. . .) stellen' (zie Leer en Verbonden 123:13) om hen te verlossen die zich aan de andere kant van de sluier bevinden. Hun volledige, onzelfzuchtige dienstbetoon is een uiting van de liefde die

we voor de Heiland en onze medemens behoren te hebben.

Er is in de loop der jaren veel gedaan. In het verleden zowel als in deze tijd hebben getrouwe heiligen de gegevens van vele voorouders opgezocht. De kerk heeft geholpen bij het verzamelen van de gegevens van bijna twee miljard personen die eens op aarde geleefd hebben.

Verder heeft de kerk voor prachtige tempels gezorgd waarheen de heiligen kunnen gaan om heilige verordeningen voor hun overleden familieleden te laten verrichten.

Mijn broeders en zusters, er gebeurt tegenwoordig veel wat ons helpt om dit werk te bespoedigen. Ik voel dat de Heer ons zal helpen als we de moeite doen om te doen wat Hij van ons heeft gevraagd, of ons heeft opgedragen door middel van onze profeet en andere kerkleiders.

In 1977 is er grote nadruk gelegd op de verlossing van de doden. Ouderling Boyd K. Packer sprak tijdens een bijeenkomst van re-

gionale vertegenwoordigers over de geweldige mogelijkheden van de computer en hoe die nieuwe technologie het werk zou bespoedigen. Verder verzekerde hij ons dat de Heer de kerk zou blijven helpen hiermee.

'Wanneer de dienstknechten van de Heer besluiten zijn geboden te volgen, nemen we de eerste stap. Naarmate we meer stappen nemen op die ingeslagen weg, komen zij te zijn voorbereid om ons te helpen, ons tegemoet.

'Zij komen ons helpen met vaardigheden die precies aansluiten bij onze behoeften. En we vinden dan onderweg alles wat we nodig hebben: informatie, uitvindingen, verschillende soorten hulp – alles staat klaar voor ons om mee te nemen.

'Het lijkt wel alsof iemand wist dat we in die richting zouden reizen. We zien dan dat de onzichtbare hand van de Almachtige voor ons zorgt' (toespraak gehouden tijdens een instructiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers op 1 april 1977).

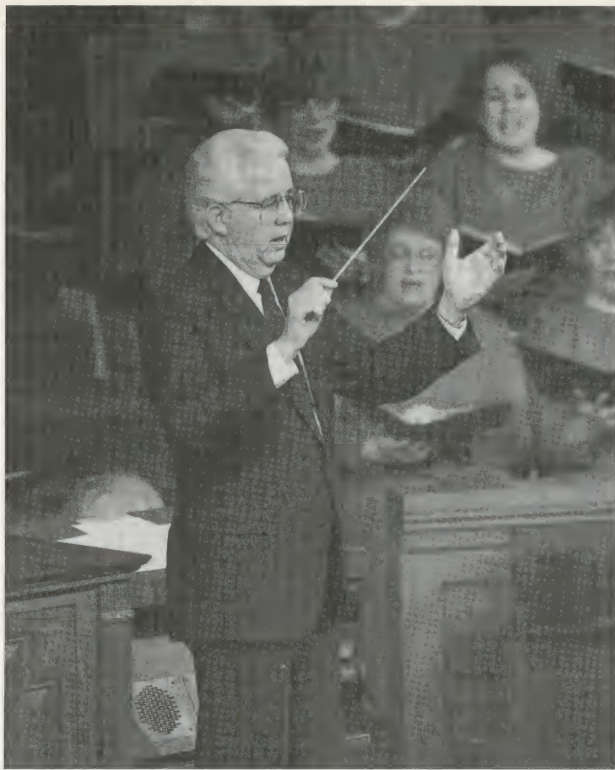
Broeders en zusters, de Heer is zijn dienstknechten tegemoet gekomen. We hebben inmiddels veel hulpmiddelen voor de verwerking van onze familiegeschiedenis. Als wij nu dit werk niet doen, kan daar niet makkelijk aan voorbijgegaan worden.

Het belangrijkste nieuwe hulpmiddel dat we nu al in meer dan vijftienhonderd centra voor familiegeschiedenis hebben, is het computerprogramma dat FamilySearch® heet. Het heeft de volgende onderdelen.

Allereerst het Ancestral File®, dat meer dan zeven miljoen namen in het bestand heeft, compleet met familiereferenties. Er staat bovendien in aangegeven wie de gegevens heeft ingediend, waardoor het mogelijk wordt om de krachten voor het onderzoek te bundelen!

Ouderling Helvécio Martins, lid van de Zeventig en lid van het presidium van het gebied Brazilië, spreekt buiten de Tabernakel met conferentiebezoekers.

Jerold D. Ottley dirigeert het Tabernakelkoor en de aanwezigen.

Ten tweede verschaft de Family History Library Catalog® (de catalogus van de bibliotheek voor familiegeschiedenis) gemakkelijk toegang tot de gegevens van de bibliotheek voor familiegeschiedenis.

Ten derde verschaft de International Genealogical Index® (de internationale genealogische index) gegevens over 147 miljoen overleden personen. En er worden vele miljoenen namen aan die index toegevoegd.

En ten vierde zal een nieuw Personal Ancestral File® computerprogramma de leden in staat stellen om thuis hun familiehistorische verslagen gemakkelijk te organiseren.

Bovendien doen er momenteel al meer dan achthonderd ringen mee aan het nieuwe data-extractieprogramma.

Door deze enorme inspanning, waar meer dan 75000 vrijwilligers (voornamelijk thuiswerkers) aan meedoen, zullen de leden spoedig in staat zijn om in hun eigen kerkge-

bouw namen voor tempelwerk vrij te geven in plaats van te moeten wachten op toestemming van het hoofdkantoor.

Ja, de onzichtbare hand van de Almachtige zorgt eent voor ons, en we behoren daarom zo te leven en te handelen dat we verdere hulp en zegeningen van Hem verdienen.

Door de verschijning van de engel Moroni aan Joseph Smith in 1823 leidde de Almachtige de leer en het werk van de verlossing van de doden in. Moroni vertelde Joseph dat de oudtestamentische profeet Elia zou terugkeren vóór de wederkomst van de Heer.

Moroni vereenvoudigde wat Maleachi over Elia had gezegd, en zei:

‘En hij [Elia] zal de aan de vaderen maakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden’ (Joseph Smith-Geschiedenis 1:39).

Het woord *planten* werd voor het eerst door de engel Moroni gebruikt. Wat houdt het in om in het hart der kinderen de beloften te planten die aan de vaderen gemaakt zijn?

Die beloften houden verband met het verbond van de Heer dat Hij geen aanzieners des persoons is en dat Hij een plan heeft waardoor al zijn kinderen de kans krijgen om bij Hem terug te keren door gehoorzaamheid aan de wetten, beginselen en verordeningen van het evangelie.

Het planten van die beloften in het hart der kinderen, en het wenden van het hart der kinderen tot hun vaderen, werd tijdens de algemene oktoberconferentie in 1971 als volgt door ouderling Mark E. Petersen gedeïfeneerd:

‘Maleachi gaf duidelijk aan wat de zending van Elia inhield – een band te scheppen tussen de generaties uit het heden en het verleden (. . .) om in het hart van de levenden, mannen en vrouwen, interesse op te wekken voor hun voorouders’ (*Ensign*, januari 1972, blz. 49).

Het zaad dat door de verschijning van Elia aan Joseph Smith in 1836 door de Heer geplant werd, was nog geen volwassen boom, maar slechts een zaad. Destijds bestonden er nog geen genealogische verenigingen. Uit de geschiedenis blijkt dat het familiehistorisch onderzoek in Amerika over het algemeen een aanvang nam met de oprichting van de New England Historical Genealogical Society in Boston (1844).

En zo begon het zaadje van genealogische interesse voor onze voorouders, slechts acht jaar nadat het door Elia was geplant, al te groeien, en is het doorgegroeid tot in deze tijd, waarin het door allerlei vaardigheden, hulpmiddelen en computertechnologie, die ons door de Heer ter beschikking zijn gesteld, is uitgegroeid tot een prachtige, vruchtdragende boom.

Broeders en zusters, tot slot nog dit: Vele jaren geleden vroegen nederige luisteraars aan Petrus [en de apostelen]: ‘Wat moeten wij doen, mannen broeders?’ (Handelingen 2:37). Petrus antwoordde: ‘Bekeert u en een ieder van u late zich dopen’ (zie vs. 38). Op uw onuitgesproken vragen: ‘Waar moet ik beginnen?’ ‘Wat moet ik doen?’ zeggen wij: ‘Praat eens met hen die in uw wijk of gemeente zijn aangewezen om dit werk te leiden. Ga naar het centrum voor familiegeschiedenis en naar de tempel. Zoek de gegevens op van uw voorouders die de mensen wellicht al lang vergeten zijn. Begin er nu mee, dan zal de Heer u helpen.’

Ik getuig nederig dat dit werk van de verlossing waar is. Jezus Christus resideert en leidt dit werk door zijn wil te openbaren aan president Ezra Taft Benson, onze huidige profeet. Ik bid dat we dit werk zullen doen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Profeten

Ouderling Rulon G. Craven
van de Zeventig

'Onderwijs hun woorden op de gezinsavond. Steun hen thuis en in het openbaar; bid voor hen in uw persoonlijke en gezinsgebied.'

Broeders en zusters, in de 13½ jaar dat ik werkzaam ben geweest als secretaris van het Quorum der Twaalf Apostelen, is mijn getuigenis van levende profeten versterkt. De Heer heeft door middel van de profeet Joseph Smith gezegd: 'De Twaalf Apostelen [zijn geroepen] bijzondere getuigen [te zijn] van de naam van Christus in de ganse wereld' (zie Leer en Verbonden 107:23).

Profeten hebben een bijzondere gave van de Geest, een profetische gave. In de tijd dat ik voor de Twaalf werkte, heb ik deze mannen, die onze Vader in de hemel heeft geroepen als bijzondere getuigen van zijn Zoon Jezus Christus, gadeslagen.

De vergaderingen op donderdagochtend in de bovenzal van de tempel waren voor mij altijd een bijzondere ervaring. Ik was vaak ontroerd als ik de leden van de Twaalf hoorde bidden tot hun Vader in de hemel, wetende dat dit de Twaalf Apostelen zijn, die gekozen zijn door onze Vader in de hemel en door de heiligen worden gesteund als profeet, ziener en openbaarder.

Wanneer president Hunter de Twaalf voorziet en de agendapunten doornam, werd ik voortdurend herinnerd aan afdeling 107, vers 27 van de Leer en Verbonden, waar staat: 'En ieder besluit, dat door één van

deze Raden wordt genomen, moet door eenparige stemming tot stand komen, dat wil zeggen, dat ieder lid in elke raad met de beslissing er van moet instemmen, ten einde hun beslissing onderling van dezelfde kracht en geldigheid te maken (...).'

De leden van de Twaalf streven ernaar te leven volgens de influisteringen van de Geest. Ze zeggen wat ze denken en op hun hart hebben. Tegelijkertijd zijn het echter goede luisteraars en zij spreken wanneer zij daartoe worden gedreven door de Heilige Geest. Hun houding in de quorumvergaderingen is er een van luisteren en het aanvoelen van de besturende kracht van de Heilige Geest, hetgeen altijd een eenparige beslissing tot gevolg heeft. Het heeft mij altijd verbaasd als ik zag hoe die besturende kracht van de Heilige Geest het verstand en het hart van de leden van de Twaalf aanraakte en de besluitvorming beïnvloedde.

Beslissingen die genomen worden door de Raad van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf worden door de Geest bestuurd omdat zij er voortdurend naar streven zich te houden aan de raad van de Heer die gevonden wordt in afdeling 107, vers 30 van de Leer en Verbonden: 'De besluiten van deze raden, of van één er van, moeten worden genomen in alle gerechtigheid, heiligheid, nederigheid des harten, zachtmoedigheid en lankmoedigheid en in geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde en naastenliefde.

'Want er is een belofte, dat, indien deze dingen in hen overvloedig zijn, zij in de kennis des Heren niet onvruchtbaar zullen zijn' (vs. 31).

De leden van het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf, de Zeventig en de Presiderende Bisschop zijn werkelijke mannen die ernaar streven rein van hart te zijn. De geest van rechtschapenheid, liefde en eenheid is overvloedig aanwezig in hun quorumvergaderingen.

De Twaalf hebben president Hunter lief, en president Howard W. Hunter heeft de Twaalf lief. President Hunters vriendelijke, overredende leiding nodigt de Geest des Heren uit om bij al hun vergaderingen aan-

wezig te zijn. Ik hoop dat hij het mij zal vergeven als ik vertel over een gebeurtenis die voor mij de grote liefde afbeeldde die de Twaalf elkaar toedragen, de liefde die de Heilige Geest in hun quorumvergaderingen brengt.

Velen zullen zich herinneren dat president Hunter enige jaren geleden te horen kreeg dat hij nooit mee zou kunnen lopen. Zijn geloof en vastberadenheid waren echter groter dan die boodschap. Zonder ophef en buiten andermans medeweten, deed hij dagelijks, met vastberadenheid en geloof en het vertrouwen dat hij weer zou lopen, een reeks uitermate inspannende oefeningen bij de fysiotherapeut. Tijdens die zware maanden baden zijn broeders van het Quorum der Twaalf dagelijks voor hem in hun quorumvergaderingen en in hun persoonlijke gebieden.

Maanden later, op een donderdagmorgen, begaf ik mij naar president Hunters kantoor om nog even een agendapunt te bespreken voor de vergadering in de tempel later die ochtend. Ik kreeg te horen dat hij vroeg was vertrokken en te voet op weg was naar de tempel. Ik zette een groot vraagteken bij die mededeling en zette de pas erin om hem in te halen. Toen ik hem in de gaten kreeg, zag ik dat hij liep met behulp van een looprek. We liepen samen naar de lift die ons naar de vierde verdieping bracht. Vervolgens begaven we ons door de gang naar de bovenzal. Toen hun president de kamer binnenliep, stonden de Twaalf op en begonnen te klappen. Liefdevol keken ze toe hoe

hij naar zijn stoel toeliep en zijn lichaam erin liet zakken. Met een groots gebaar van liefde, eerbetoon en tederheid gingen zij vervolgens om de beurt naar hem toe en lieten hun liefdevolle gevoelens en bewondering voor hem blijken door een hartelijke aanraking, een kus op zijn voorhoofd en een omarming. Toen allen waren gaan zitten, bedankte president Hunter hen en zei: 'Er was gezegd dat ik nooit meer zou lopen, maar met de hulp van de Heer, mijn vastberadenheid, en – uitermate belangrijk – het geloof van mijn broeders van de Twaalf, ben ik weer op de been.' President Howard W. Hunter is een voorbeeld van volhouden in geloof en vastberadenheid bij tegenspoed. De Twaalf zijn een voorbeeld van volhouden in geloof en gebed voor hen die tegenspoed ervaren.

Broeders en zusters, ik vertel u over deze ervaringen omdat ik erbij ben geweest. Ik heb het nederige verlangen uw geloof te versterken in de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf, die wij steunen als profeet, ziener en openbaarder.

Deze mannen – en dat heb ik van zeer nabij gezien – leven dicht bij de Heer. Ik ben er getuige van geweest dat de kracht van de Heilige Geest hun hart en verstand heeft aangeraakt en hun woorden heeft ingegeven. Ik heb mij verwonderd over de eenheid van doel van het Eerste Presidium en de Twaalf bij hun dienen van de Heer. Christus en zijn profeten zijn één. Ik heb steeds de liefde en de schragende kracht opgemerkt die onze profeet en leider, president Ezra Taft Benson, ontvangt van zijn raadgevers en de Twaalf. Uit persoonlijke waarneming kan ik u zeggen dat u een onwrikbaar geloof kunt hebben in de eenparige raad van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf. Zij zullen u leiden op het pad van gerechtigheid, geluk en gemoedsrust.

Mijn vrouw, Donna, en onze kinderen hebben er een gewoonte van gemaakt de raad van de profeten te lezen, ernaar te luisteren en die op te volgen. Wij zijn altijd overvloedig gezegend in ons gezin, in ons werk en in ons privéleven.

Broeders en zusters, er liggen gevaarlijke en moeilijke tijden in het verschiet. Ik spoor de heiligen aan om te vertrouwen op de profeten en hun woorden te bestuderen. Onderwijs hun woorden op de gezinsavond. Steun hen thuis en in het openbaar. Bid voor hen in hun persoonlijke en gezinsgebed. En ervaar op uw beurt die innerlijke vrede die alle verstand te boven gaat.

Ik laat mijn bijzondere getuigenis bij u achter van het bestaan van onze Vader in de hemel, dat Jezus de Christus is, de Heiland van allen die tot Hem willen komen, en dat de profeten die Hij gekozen heeft, in deze tijd op aarde zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen □

De zondagse eredienst

Ouderling W. Mack Lawrence
van de Zeventig

'Kom met het verlangen de Heer te aanbidden (. . .) zing God geestdriftig lof toe (. . .) denk aan de Heiland wanneer u van het avondmaal neemt.'

Zelfs in mijn stoutste dromen had ik nooit kunnen denken dat ik ooit op deze kansel zou staan om een toespraak te houden. Ik heb er nog over gedacht een kussen tussen mijn knieën te stoppen zodat u niet zou denken dat er een specht op de kansel stond te kloppen. Hier voor u te staan, is een ervaring die een mens nederig stemt, broeders en zusters, en ik bid dat de Geest van de Heer bij ons allen zal zijn.

Ik wil vandaag spreken over de avondmaalsdienst. Uw bisschop organiseert en houdt toezicht op de dienst om er zeker van te zijn dat die plaatsvindt in een geest van eerbied, dankbaarheid en aanbidding en dat die wordt geleid in alle waardigheid en liefde en met de Geest van de Heer. Ik hoop dat allen aan de deur welkom worden geheten en dat zij de grote liefde en zorgzaamheid van de bisschop zullen voelen, die symbolisch is voor de gulle, onvoorwaardelijke liefde van de Heer voor ieder van ons. Wij behoren ons op die vergaderingen gewenst, gewaardeerd en aanvaard te voelen. Niemand mag zich een vreemdeling voelen.

De avondmaalsdienst is de belangrijkste vergadering van de hele week, die de Heer ons heeft geboden bij te wonen. Het is een ge-

legenheid om de Heer te aanbidden. Wat wil dat zeggen, aanbidden? Het wil zeggen Hem eerbiedig onze liefde en trouw tonen, over Hem nadenken, Hem eren, denken aan het offer dat Hij voor ieder van ons heeft gebracht en Hem danken.

In de avondmaalsdienst doen wij dat meestal door gebed, muziek, toespraken, Schriftuur en ons getuigenis. Zijn Geest behoort aanwezig te zijn. Wij nemen van het avondmaal ter gedachtenis van zijn lichaam en bloed, hetgeen zijn opstanding en verzoening symboliseert. Onze avondmaalsdienst moet een gelegenheid zijn om te spreken over Christus, ons te verheugen in Christus, Christus te prediken en over Christus te profeteren, zoals Nephi zei (zie 2 Nephi 25:26). Het is ook een gelegenheid om bekend te raken met de leringen van de kerk, om de Geest te voelen en om geestelijk licht te ontvangen.

De avondmaalsdienst is zo belangrijk dat de Heer concrete instructies daarvoor heeft gegeven aan Joseph Smith. Die boodschap staat opgetekend in afdeling 59 van de Leer en verbonden: 'En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;'

'Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen;

'Niettemin moeten uw geloften alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd.

'Doch gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag uw offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broeders en voor de Here belijden.

'En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaak zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij' (Leer en Verbonden 59:9-13).

Opdat onze vreugde volkomen zij. Onze ervaring in de avondmaalsdienst behoort vreugdevol te zijn.

Sta mij toe enkele factoren te noemen die ertoe zullen bijdragen dat wij in de avondmaalsdienst vreugde vinden. Er zijn er vele.

Ten eerste: *Kom met het verlangen de Heer te aanbidden.* Sommigen hebben het niet begrepen en beschouwen de avondmaalsdienst als gewoon een van de zondagse vergaderingen, een onderdeel van het blokvergaderschema dat drie uur in beslag neemt. Maar zo is het niet. Het behoort een tijd te zijn van ware aanbidding van de Heer, een tijd om dicht bij Hem te willen zijn, om Hem onze liefde te bewijzen en zijn Geest te voelen. Onze innerlijke houding bepaalt hoe zinvol die dienst voor ieder van ons is.

Ten tweede: *Leer uw kinderen hoe belangrijk de eredienst is.* Wij willen onze kinderen erbij hebben, en wij willen ook dat zij leren eerbiedig te zijn, wat één aspect is van onze liefde voor de Heiland. (Als een baby rumoerig is, neem 'm dan mee naar een andere ruimte totdat 'ie gekalmert is.) Wij willen onze kinderen laten begrijpen dat het een eredienst voor Jezus is, waarin wij Hem laten zien dat wij van Hem houden. Het zal u misschien verbazen hoeveel uw kinderen daarvan begrijpen. Alma zegt ons in het Boek van Mormon: '(...) kleine kinderen worden dikwijls woorden gegeven, die de wijzen en geleerden beschaamd maken' (Alma 32:23). Zij kunnen zeer ontvankelijk zijn voor

de Geest. Wij houden van onze kinderen.

Ten derde: *Zing God geestdriftig lof toe.* Wanneer wij met heel ons hart zingen en daarmee onze liefde voor de Heiland opnieuw verklaren, voelen wij de Geest. Ik moet toegeven dat zingen niet mijn sterke punt is. Op school kreeg ik van onze muzieklerares te horen: 'Mack, doe ons een plezier: als je probeert te zingen, doe dan maar alsof.' Ik probeer het nog steeds, en ik voel de Geest wanneer ik zing. Het is een zegening die wij allemaal kunnen krijgen.

Ten vierde: *Haal de Schriften aan, getuig en spreek over de Heiland wanneer u een toespraak houdt.* Het is mij ter ore gekomen dat er avondmaalsdiensten zijn waarin de Heiland niet eens wordt genoemd. Ik hoop dat dat bij u nooit het geval zal zijn. Hij is het middelpunt van onze avondmaalsdienst, en alles wat daar wordt gezegd, moet ons dichter bij Hem brengen.

De Schriften vormen onze informatiebron over de Heiland en zijn leringen. Gebruik ze regelmatig in uw toespraken. Wij ontdekken er niet alleen steeds nieuwe schatten in, ze zijn ook onmisbaar om het evangelie te begrijpen.

En schroom niet om ook uw persoonlijke gevoelens over de Heiland en zijn evangelie kenbaar te maken. Spreek over de kerens dat u de Geest hebt gevoeld. Ons getuigenis groeit wanneer wij het getuigenis van ande-

ren horen. Wij hebben niet allemaal een sterk getuigenis, en dat geeft ook niet. Leder van ons maakt tenslotte een groeiproces door in het evangelie. We moeten ons niet gedrongen voelen om dingen te zeggen die geen juiste weergave vormen van onze ervaringen, maar we moeten ons niet schamen voor de dingen die wij zeker weten, ongeacht de fase waarin ons getuigenis verkeert. Maak anderen deelgenoot van dat getuigenis.

En ten slotte: *Denk aan de Heiland wanneer u van het avondmaal neemt.* Sommige mensen hebben mij verteld dat zij de avondmaalsgeboden zo vaak hebben gehoord dat zij er eigenlijk geen aandacht meer aan schenken wanneer het avondmaal gezegd wordt. Dat komt misschien omdat zij niet begrijpen wat er wordt gezegd. Misschien is het een goed idee om op de juiste tijd uw Schriften open te slaan en die geboden te bestuderen. Ze bevatten diepgaande en belangrijke gegevens over onze beloften aan de Heer en zijn beloften aan ons.

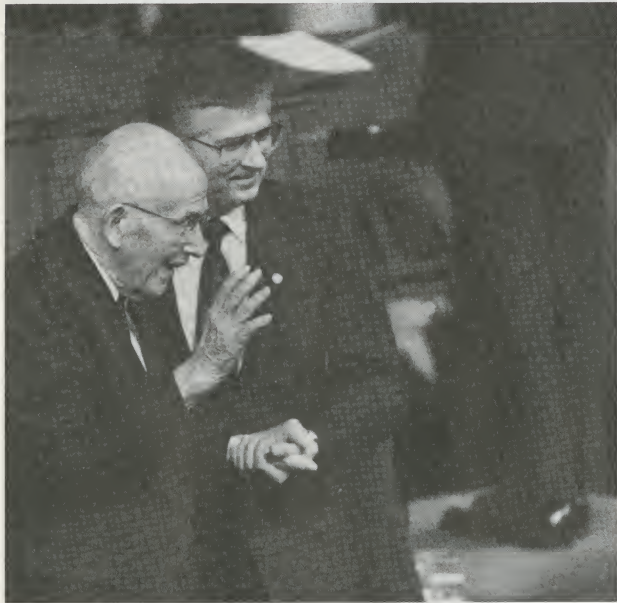
Weet u waar de avondmaalsgeboden te vinden zijn? In afdeling 20 van de Leer en Verbonden, of in het Boek van Mormon, Moroni, hoofdstuk 4 en 5. Tijdens deze geboden voor het brood en voor het water, de symbolen van het lichaam en het bloed van de Heiland, betuigt (of belooft) u zekere dingen.

Bij het nemen van het avondmaal betuigt u gewillig te zijn de naam van Jezus Christus, de Zoon, op u te nemen. Dat betekent dat u bereid bent u te laten dopen, de waarheden van het evangelie in zijn naam te verkondigen en Hem te vertegenwoordigen bij het verrichten van zijn werk hier op aarde. U betuigt ook dat u Hem altijd indachtig zult zijn en zijn geboden zult onderhouden. Het zijn ernstige, heilige toezeggingen. En wanneer u die beloften nakomt, zult u de zegening ontvangen zijn Geest altijd met u te hebben.

In 2 Nephi, hoofdstuk 25, vers 29 lezen we: 'De juiste weg is om in Christus te geloven en Hem niet te verloochenen; Christus is de Heilige Israëls; daarom moet gij u voor Hem nederbuigen en Hem dienen met al uw macht, verstand en kracht, en met geheel uw ziel.'

Ik bid dat wij de avondmaalsdienst tot een vreugdevolle gelegenheid zullen maken om onze Heiland te aanbidden.

Ik geloof met mijn hele ziel in Jezus Christus, onze oudste broer. Mogen wij zijn leringen begrijpen en Hem volgen door middel van een spirituele avondmaalsdienst, gebed en het lezen van de Schriften. Dit is zijn goddelijke kerk. Door middel van de profeet Joseph Smith heeft de Heer de volheid van het evangelie in deze laatste bedeling ingeluid. President Ezra Taft Benson is onze ware, huidige profeet, en ik zeg dat in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leden van het Mormon Youth Chorus zingen tijdens de zaterdagmorgenbijeenkomst van de algemene aprilconferentie.

De Heiland en Joseph Smith – wel en niet eender

Ouderling Francis M. Gibbons
van de Zeventig

‘Hoewel wij Joseph Smith eren en respecteren als de profet van de herstelling, en zijn nobele karakter ons tot voorbeeld dient, vereren en aanbidden wij de Heiland.’

In juni is het 147 jaar geleden dat de profet Joseph Smith in de gevangenis in Carthage werd doodgeschoten door een bende met zwartgemaakte gezichten. Bij hem in de cel was een discipel, John Taylor, die getuige was van de moord en zelf ernstig gewond raakte maar niet, zoals Joseph en Hyrum, de marteldood stierf.

Kort na hun dood schreef John Taylor, die de derde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zou worden, het volgende:

‘Joseph Smith, de Profet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd (Leer en Verbonnen 135:3).

Deze vergelijking tussen Joseph Smith, de profet, en Jezus Christus, de Heiland en Verlosser, nodigt uit tot een vergelijking van hun leven en hun karakter.

• Ze groeiden beiden op in een arbeidersomgeving. Jezus was de stiefzoon van een timmerman. Joseph Smiths vader was boer. Ze hadden geen bemiddelde, bekende of invloedrijke familieleden of vrienden. Beiden

ervoerden de traumatische druk van de armoede.

• Beiden kwamen uit een geestelijk hoogstaand gezin. Maria en Jozef hadden beiden met hemelse boodschappers gesproken. Joseph Smiths vader ontving enkele opmerkelijke openbaringen toen Joseph jr. nog klein was; en zijn moeder had kort voor zijn geboorte een bijzondere geestelijke ervaring.

• Noch Jezus, noch Joseph had een lange schoolopleiding genoten; geen van tweeën had aan de universiteit of andere gerenommeerde academische instelling gestudeerd.

• Beiden waren als kind al zeer intelligent. Op twaalfjarige leeftijd onderwees Jezus de geleerde rabbies in de tempel, die stomverbaasd waren dat zo'n jonge jongen zoveel wijsheid en kennis had. Op vijftienjarige leeftijd had Joseph een ervaring waardoor hij zijn gezin en anderen die wilden luisteren, kon leren over de aard, de macht en de oogmerken van God, de eeuwige Vader, en zijn Zoon Jezus Christus.

• Geen van beiden ging ooit ver van huis. Jezus bleef gedurende zijn hele aardse bediening in het Heilige Land, terwijl Joseph zijn hele leven in een relatief klein gebied in de Verenigde Staten en Canada doorbracht.

• Beiden waren een zeer controversiële figuur, die onverschrokken ingingen tegen gevestigde denkbeelden. Jezus veroordeelde de schriftgeleerden, de Farizeeën en de huichelaars, terwijl Joseph een misleide geestelijkheid veroordeelde.

• Beiden kregen sterke discipelen en machtige vijanden. Het is door hun discipelen dat de faam en invloed van Jezus en Joseph verbreid werden. Beiden wekten zoveel verbittering op dat ze door hun vijanden gedood werden.

• Hoewel beiden vriendelijk en zachtvaardig waren, stonden ze pal voor het goede. Jezus, boos op de kooplieden in de tempel, dreef hen eruit met een zweep. En meer dan eens schuwde Joseph het fysieke gevecht niet om het goede te verdedigen.

• Beiden beëindigden hun zending op jonge leeftijd. Jezus werd gekruisigd toen Hij 33 was, Joseph stierf de marteldood toen hij 38 was.

• Beiden werden gedood nadat vroegere discipelen hen verraden hadden.

• Beiden waren zeer gebedsvol ingesteld. Voor aanvang van zijn aardse bediening bracht de Heiland veertig dagen vastend en biddend in de woestijn door. En op de berg der verheerlijking, in Getsemane, aan het kruis en op andere momenten bad Hij vurig tot zijn Hemelse Vader en smeekte Hij om leiding of hulp.

In feite begon Josephs bediening met het vurige gebed dat hij in het heilige bos opzond, waarop de Vader en de Zoon aan hem verschenen. Vanaf die tijd werd zijn leven gekenmerkt door gebeden om goddelijke hulp bij de oplossing van problemen, groot of klein.

• Hun geboorte was lang van tevoren voorspeld. In de Schriften lezen we dat de Heiland ‘sedert den beginne [Gods] Geliefde en (...) Uitverkorene’ is (Mozes 4:2), ja, Hij waarvan God zei ‘dat Hij in het midden des tijds komen zou, en die van voor de grondlegging der wereld was bereid’ (Mozes 5:57). Joseph vanouds, de zoon van Jakob, ook Israël genaamd, heeft profeteerd dat er in de laatste dagen een ziener werkte zou worden: ‘En zijn naam zal naar de mijne worden genoemd, en deze zal als die van zijn vader zijn’ (2 Nefhi 3:15); dit is een profetie over Joseph Smith en zijn vader, Joseph Smith sr.

Hoewel de Heiland en Joseph Smith deze dingen en vele andere gemeen hadden, waren ze in bepaalde fundamentele opzichten zeer verschillend. Het grootste verschil ligt in de gebruikelijke aard en identiteit van de Heiland. Hij functioneerde op een niveau dat het begrip van Joseph Smith te boven ging. Jezus maakt deel uit van de Godheid, en was vóór de schepping van de wereld gekozen om de Heiland en Verlosser van de mensheid te zijn. Hij was de sturende kracht achter de schepping, en Hij is het hoofd van de kerk. Door de verzoening heeft Hij ons als het ware gekocht, waardoor wij zijn kinderen zijn. En door lid van de kerk te worden, hebben wij zijn naam op ons genomen.

De verschillende rollen die Hij gespeeld heeft en de verschillende namen waarmee Hij in de Schriften genoemd wordt, tonen aan dat Hij, als de Heiland, verheven was boven Joseph of wie dan ook. Hij is de Jehova van het Oude Testament, de God van Abraham, Isaak en Jakob. Hij is de Zoon van God, de Messias, de Schepper. Hij is onze Voorspraak bij de Vader. Hij is ons Voorbeeld. Hij wordt vaak de Goede Herder of de Grote Rechter genoemd. Soms wordt Hij onze Koning genoemd, of de Koning der

koningen; het Lam Gods; het Licht der wereld; de Wetgever; of de Middelaar. Soms wordt Hij de Engel des verbonds genoemd, of de Rots van ons heil; de Hoeksteen; de Zoon des Mensen; de Gezalfde, de Bevrijder, of een Man van smarten; of de Eniggeborene van de Vader.

Niet alleen zijn al deze titels op Hem van toepassing, maar de Vader en Hij bezitten eigenschappen die sterfelijke mensen als Joseph Smith niet eens kennen. Hij weet alles, en is dus alwetend; Hij heeft alle macht en is dus almachtig; en door het Licht van Christus is Hij alomtegenwoordig.

Geen wonder dat Johannes de Doper, die tot dan toe de grootste profeet was geweest, over de Heiland zei dat hij niet waardig was Zijn schoenriem los te maken (zie Johannes 1:27).

Hoewel de geestelijke status van de Heiland alle vergelijking ontstijgt, scheidt zijn rol als Eniggeborene van de Vader een fysiek terrein waarop Hij dingen gemeen heeft met mensen als Joseph Smith en anderen. De Heiland werd geboren uit een sterfelijke moeder, maar zijn vader was onze Eeuwige Vader. Daarom had hij door zijn moeder Maria een element van de sterfelijkheid gemeen

met de profeet Joseph Smith. Maar door zijn Eeuwige Vader had Hij ook de kracht in zich om zijn leven neer te leggen, of het weer op te nemen.

Hoewel wij Joseph Smith eren en respecteren als de profeet van de herstelling en zijn noble karakter ons tot voorbeeld dient, vereren en aanbidden wij de Heiland. Die vereering blijkt elke avondmaalsdienst, wanneer wij een verbond sluiten om de naam van Jezus Christus op ons te nemen, om Hem altijd indachtig te zijn, en de geboden te onderhouden die Hij ons heeft gegeven, opdat wij altijd zijn Geest met ons mogen hebben (zie Moroni 4:3).

De verheven status van onze Heiland Jezus Christus en de vooraanstaande plaats die Hij in het eeuwige plan der dingen inneemt, boezemen ons ontzag in voor wat de welwillende barmhartigheid van Christus genoemd wordt, namelijk zijn bereidheid om vanaf zijn hoge plaats neder te dalen en, zoals de Schriften het zeggen, uit te gaan 'en pijnen en smarten en allerlei verzoeken [te] doorstaan; (. . .) opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die Zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden (. . .) ten einde hun overtredingen uit te wissen volgens de kracht van Zijn verlossing' (Alma 7:11-13).

Ik geef u mijn getuigenis, verkregen door de macht van de Heilige Geest, dat Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is, de Eniggeborene van de Vader in het vlees. Ik getuig dat de Heiland een opgestaan persoon is, met een tastbaar lichaam van vlees en beenderen, en dat zijn Hemelse Vader, die tevens de Vader is van onze geest, ook een tastbaar lichaam van vlees en beenderen heeft. Ik getuig ook dat Jezus Christus het hoofd is van de kerk waartoe wij behoren en die zijn heilige naam draagt.

Ik getuig dat Joseph Smith, over wie ik heb gesproken, de profeet was door middel waarvan de ware kerk van Jezus Christus op aarde hersteld is; dat gebeurde door de bediening van engelen, na vele eeuwen van afvalligheid. Joseph heeft de benodigde sleutels en het gezag van het priesterschap ontvangen om de kerk van de Heiland te leiden.

Tot slot getuig ik dat de sleutels en het gezag van het profeetschap die Joseph Smith ontving, langs een ononderbroken lijn via de daaropvolgende generaties intact tot ons zijn gekomen en nu berusten bij onze profeet Ezra Taft Benson, die het aardse hoofd is van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en die alle sleutels en macht bezit die nodig zijn voor de verhoging van Gods kinderen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Clay Christensen bespeelt het bijzonder uitgebreide Tabernakelorgel. Op de voorgrond (met hoofdtelefoon) zit John G. Kimmear, hoofd van de afdeling conferentieplanning en satellietuitzendingen, die het conferentieprogramma voor de radio- en tv-uitzendingen coördineert.

Goede beslissingen nemen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ware vreugde krijgt men door een goed karakter, en dat wordt opgebouwd door het consequent nemen van goede beslissingen.'

Ik richt me voornamelijk tot de jongemannen en de jonge vrouwen in de kerk over de hele wereld. Jullie omstandigheden en persoonlijke moeilijkheden variëren sterk, maar jullie zijn allemaal in de periode van je leven waarin je beslissingen neemt die het verdere verloop van je leven zullen beïnvloeden. Ik zeg dit tegen jullie als vriend die het oprechte verlangen heeft om jullie allemaal te helpen het grootst mogelijke en meest blijvende nut van deze kritieke proefperiode te hebben. Ik spreek tot jullie zoals ik tegen een zoon of dochter zou doen om iets over te brengen waarvan ik weet dat het waar is.

Ik bid dat jullie het belang zullen begrijpen van drie beginselen die ik met jullie zal doornemen. Mogen jullie door ingevingen van de Heer, via de Heilige Geest, voelen hoe jullie ze zelf kunnen toepassen.

Ik zie in dat velen van jullie zullen begrijpen wat ik zeg vanwege beslissingen die jullie al eerder genomen hebben. Ik bid dat de anderen zich ertoe gedrongen zullen voelen om zich datzelfde vast voor te nemen, want deze raad heeft slechts beperkte waarde zolang hij niet wordt opgevolgd. Ik zal dat uitleggen aan de hand van een voorbeeld.

Mijn ouders hebben mij voor het behalen van mijn diploma voor het voortgezet on-

derwijs een prachtig horloge gegeven. Ik keek er vaak naar vanwege de liefde die het uitstraalde. Elke avond wreef ik het schoon en wond ik het op. Maar met het verstrijken van de jaren vergat ik het nogal eens op te winden. En het gevolg was dat ik er niets aan had, juist als ik het 't hardst nodig had.

Tegenwoordig heb ik een automatisch horloge. Het is heel consequent en geeft altijd de juiste tijd aan. Het is volledig betrouwbaar. Ik hoef me er nooit zorgen over te maken of ik er wel of niet op kan rekenen.

Ik besef dat er, net als tussen horloges, ook tussen jongeren onderlinge verschillen bestaan. Sommigen moeten worden opgewonden, terwijl anderen automatisch het goede doen omdat ze bepaalde belangrijke beslissingen al genomen hebben.

Ik prijs diegenen onder jullie die automatisch het goede doen, jullie die je vast hebt voorgenomen om de Heer trouw te zijn en uit geloof te leven wanneer je niet in de toekomst kunt kijken. Wanneer je voor een keuze staat, kies je de weg die overeenkomt met de leringen van de Heiland. Ik weet dat je soms bekritiseerd wordt door hen die je fanatiek noemen, die niet kunnen begrijpen waarom je niet doet wat de meute doet. Houd vast aan je beginselen.

Je kunt je nu in de verste verte niet indenen wat jij door de beslissing om standvastig gehoorzaam te zijn aan de Heer in je verdere leven zelf weten te bereiken. Je stilzittende, standvastige vastberadenheid om een goed, rechtschapen leven te leiden, zal je de *inspiratie* en de *macht* geven die je nu nog niet kunt bevatten. En tot de anderen wil ik zeggen: Als uit een eerlijke evaluatie van je leven blijkt dat je voortdurend afhankelijk bent van personen of zaken die niet goed zijn, luister dan alsjeblieft. Ik wil je echt helpen. Als je de beginselen die ik nu ga behandelen, begrijpt en gebruikt, zal je dat een grote beloning opleveren.

Het eerste beginsel is: *Maak van de Heiland, zijn leringen en zijn kerk het middelpunt van je leven. Zorg ervoor dat al je beslissingen op deze norm gebaseerd zijn.*

Met dit beginsel kun je door perioden van beproeving en groei heenkomen. Positieve

groei komt voor in cyclussen, die elkaar opvolgen in een opwaartse spiraal van vermogen en begrip. Die cyclussen zijn vaak niet makkelijk, maar je hebt er altijd veel aan. Naarmate je het pad der rechtschapenheid verder bewandelt, zul je groeien in kracht, begrip en zelfachting. Je zult verborgen talenten en onvermoede capaciteiten ontdekken. Je hele levenskoers kan zich wijzigen voor jouw geluk en de doeleinden van de Heer.

Het volgende beginsel: *Zie in dat blijvend geluk komt door wat je bent, niet wat je hebt.*

Ware vreugde krijgt men door een goed karakter, en dat wordt opgebouwd door het consequent nemen van goede beslissingen. Wanneer je dat wat je vergaart, gebruikt als middelen om anderen te helpen, zullen ze je leven niet gaan beheersen. Je bepaalt door goede, rechtschapen beslissingen wie je bent en wat belangrijk voor je is. Door die beslissingen wordt het makkelijker om het goede te doen. Als je nu en in je verdere leven gelukkig wilt zijn, gehoorzaam dan standvastig de Heer, ongeacht hoezeer je onder druk wordt gezet om wat anders te doen.

En nu het laatste beginsel: *Blijf zedelijk rein.*

Alle seksuele intimiteiten buiten het huwelijk om, en ik beklemtoon dat dat alles inhoudt waarbij de geslachtsdelen van het lichaam – die ons heilig zijn – betrokken worden, zijn zonden en zijn door God verboden. Ook al heeft de wereld andere normen – jullie moeten zedelijk rein blijven. Daar zijn heel veel redenen voor. De belangrijkste daarvan is dat het een gebod van God is, en dat Hij de overtreding ervan als een ernstige zonde beschouwt die groot lijden tot gevolg heeft. Als je ervoor wilt zorgen dat je dit heilige gebod onderhoudt, stel dan op momenten van stille overweging, wanneer je de invloed van de Heilige Geest voelt, concrete persoonlijke normen voor wat je wel en wat je niet gaat doen bij verleiding – want die komt beslist. Als je je dan op het slagveld van het leven bevindt, moet je je normen niet wijzigen; laat ze niet los, ongeacht hoe je je voelt, ongeacht hoeveel druk er op je wordt uitgeoefend.

Satan zal proberen je door rationalisering te vernietigen. Dat wil zeggen: Hij zal iets waarvan je weet dat het verkeerd is zó verdraaien dat het aanvaardbaar lijkt en dat daardoor tot je vernietiging zal leiden. Liefde, zoals omschreven door de Heer, verheft, beschermt, respecteert en verrijkt wederzijds. Men wordt erdoor gemotiveerd om wederzijds offers te brengen. Satan bevordert valse liefde, die in werkelijkheid begeerte is. Het is een drang om de eigen behoeften te bevredigen. Misleide mensen die zich hiermee bezig houden, geven weinig om het verdriet en de ellende die anderen berokkend wordt. Hoewel dit vaak ge-

moufleerd wordt door mooie woorden, is de werkelijke motivatie het bevredigen van de eigen begeerten. Jullie weten hoe je een rein en rechtschapen leven moet leiden. Wij vrouwen erop dat je het ook zult doen. De Heer zal je overvloedig zegenen en je helpen om rein te blijven.

Hoe kun je je houden aan je voornemen om goed te leven? Hoe kun je er zeker van zijn dat dit voornemen niet wordt uitgehouden door de druk die de buitenwereld op je uitoefent?

Kies goede vrienden. Kies mensen als vrienden die soortgelijke beslissingen hebben genomen, mensen die net als jij verstandig genoeg zijn om een leven van orde en zelfbeheersing te leven. Wanneer iemand van de goede weg afraakt, komt dat meestal doordat hij een andere soort vrienden gekozen heeft. Omring je met ware vrienden die je aanvaardt zoals je bent, die je door hun omgang met jou ertoe brengen een beter mens te worden.

Leef consequent naar de waarheid die je al kent. Veel teleurstellingen en tragedies waarmee de jeugd geconfronteerd wordt, ontstaan door misbruik van de grote vrijheid van handeling die nodig is om vooruitgang te maken. Wanneer je in grotere mate verantwoordelijk bent voor de beslissingen die je neemt in dit leven, zul je verstandige beslissingen nemen vanwege je vastberadenheid om de Heer te gehoorzamen. Je zult leren dat de beperkingen die de leringen van de Heer je opleggen, in werkelijkheid een opstapje naar een grotere vrijheid zijn. Als ze haastig ontmaanteld worden door misbruik van een grotere keuzevrijheid, zal het de gevangenschap van overtreding tot gevolg hebben.

Zorg dat je je nooit in potentieel gevaarlijke situaties bevindt.

Vraag goede leden om raad.

Bid in geloof om hulp. Ga naar je Vader in de hemel. Hij wil je helpen, maar omdat je keuzevrijheid hebt, moet jij de eerste stap doen. Je zult op je knieën belangrijke lessen leren. Sommige lessen zullen in je verstand en in je hart bezinken naarmate je ernaar streeft het juiste evenwicht te vinden in je leven. Een goede persoonlijke ontwikkeling krijg je door indringend gebed dat in geloof wordt uitgesproken, met een fundament van rechtschapenheid.

Wanneer je met allerlei moeilijkheden geconfronteerd wordt, zul je je innerlijk gesteund voelen. Je zult ingevingen krijgen waardoor je zult weten wat te doen. Je kunt in een roerige wereld vol moeilijkheden leven en toch gemoedsrust hebben. Je zult geïnspireerd worden om te weten wat te doen, en je zult de kracht of het vermogen krijgen om het te doen. Denk aan deze belofte van de Heer, zoals uitgelegd door president Harold B. Lee: 'En hij moet van om-

hoog worden onderwezen. Heiligt u [d. w. z.: onderhoud mijn geboden], en jij zult met macht worden begiftigd. (...) (Leer en Verbonden 43:16).

Ik weet dat de beginselen die ik met jullie heb besproken, waar zijn. Dat is in mijn eigen leven bewezen. Samen met mijn levensgezellen, Jeanene, die mij in iedere waardevolle karaktereigenschap overtreft, heb ik de weg bewandeld die ik vandaag met jullie heb besproken. Ik weet dat deze waarheden juist zijn. Ik bid dat jullie, wanneer ze in jullie leven worden betwist, in je verstand en in je hart de bevestiging zullen voelen dat ze van grote waarde zijn (zie Leer en Verbonden 8:2-5).

Beproef je dagelijkse gedachten en handelingen op basis van de beginselen die we vandaag hebben besproken. Maak je vooruitgang, of ben je op de weg naar vernietiging? Het leven is een testbank waarop je de juistheid van de beginselen kunt testen die je gekozen hebt als leidraad voor je leven.

Het is nu de tijd om je koers uit te zetten, om fundamentele prioriteiten vast te stellen. Je zult leren om uit veel goede en slechte dingen dat te kiezen wat rechtvaardig en het belangrijkste is. Jonge vrouwen, gebruik de inspirerende JV-waarden en de schriftplaatsten om je hiermee te helpen. Jongemannen, gebruik de teksten over het priesterschap om je het juiste perspectief te geven voor dit leven. Ik moedig jullie allemaal aan om de brochure *Voor de kracht van de jeugd* te gebruiken. Die zal je helpen in je voornemen om rein te zijn.

Net als de machtige adelaar, kun je stijgen naar grote hoogten. Je kunt waarheden ont-

dekken die je geest in vuur en vlam zullen zetten. Gelooft dat? Ik weet zeker dat je het kunt. Naarmate je de positieve ervaringen van het leven met de eeuwige leerstellingen waarheden gebruikt, zul je ontdekken wat het inhoudt om een goddelijk kind van een volmaakte Vader in de hemel te zijn. Naarmate je zijn waarheden toepast, zullen ze het juiste perspectief voor je verstand en toewijding voor je hart tot gevolg hebben. Je zult geïnspireerd worden en kunt macht verkrijgen die je eigen vermogen te boven gaat. Door die goddelijke macht kun je ervoor in aanmerking komen om een werktuig te zijn in de handen van God om te bereiken wat je alleen nooit zou kunnen doen.

Je zult leren om je rechtschapen dromen en verlangens voor de toekomst te realiseren. Je zult je ware potentieel in het juiste perspectief gaan zien en vervolgens, door gehoorzaamheid aan goede, rechtschapen beginselen en het consequente, juiste gebruik van je keuzevrijheid, beginnen dat potentieel te bereiken.

Wij houden van jullie. Wij hebben jullie nodig. Jullie zijn de werktuigen die de Heer in de toekomst zal gebruiken. Bid alsjeblieft over wat ik heb gezegd, zodat je er zelf een getuigenis van kunt krijgen totdat je weet dat het echt kan gebeuren. En naarmate je dan rechtschapen bent, zal het ook gebeuren.

Naarmate je zowel in het openbaar als privé hoge normen naleeft, en je er zelfs onder grote druk aan houdt, help je anderen een beter perspectief te ontwikkelen waardoor zij hun goddelijke vermogens beter kunnen

President Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson, tweede raadgeer in het Eerste Presidium.

inzien. Je zult als een magneet anderen aantrekken tot een hogere levensnorm.

De kracht van je goede voorbeeld wordt nog vergroet naarmate je anderen helpt die verstrikt zijn geraakt in het web van overtreding en hen naar een veilige haven leidt waar ze ouderlijke steun, kracht en priester-schapsinspiratie kunnen krijgen, en waar ze door bekering de schade aan hun karakter kunnen herstellen. Velen verlangen ernaar hun overtredingen, die hen dwingen een weg te begaan die ze eigenlijk niet willen bewandelen, te overwinnen. Hoewel hun gedrag een ontkenning lijkt te zijn van enig verlangen naar verandering, willen ze in werkelijkheid wel veranderen, maar weten gewoon niet waar ze moeten beginnen. Wees die reddende invloed voor ze. Help ze.

Tot slot kom ik nog eens terug op mijn automatische horloge. Het loopt op een zonnecel en moet, om te kunnen functioneren, aan licht worden blootgesteld. Wij zijn net zo. Wij 'lopen' op licht en hebben daarvan een voortdurende aanvulling nodig. Als we op een pad terecht komen waar duisternis heerst, kan het bijzonder moeilijk zijn om terug te komen. Je zult die moeilijkheid nooit ondervinden, omdat je in het licht van de waarheid zult leven.

En er is nog een zegening die je zult krijgen door je beslissing om te gehoorzamen. En het is de mooiste zegening, maar de moeilijkste om te bespreken. Naarmate je zedelijk rein blijft en consequent de leringen van de Heer gehoorzaamt, zal je liefde voor de Heiland groter worden evenals je begrip van je Vader in de hemel en je liefde voor Hem, totdat je alleen nog maar hun wil te weten wilt komen en die, met hun macht, wilt uitvoeren.

Ik weet dat ze van jullie houden. Ze kennen ieder allemaal persoonlijk. Ze kennen ieder detail van jullie leven, iedere gedachte, ieder verlangen om jezelf te versterken en te veranderen. Wees hen gehoorzaam, dan zullen ze je zegenen met de macht om dat te doen. Dat getuig ik uit liefde voor jullie. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Innerlijke vrede

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ondanks de sombere wereldsituatie en de problemen die in ieders leven komen, kan innerlijke vrede een realiteit zijn.'

Vrede is de afgelopen maanden over de hele wereld een veelbesproken onderwerp geweest. Toen de wereldvrede bedreigd werd, raakten velen betrokken bij een oorlog. De media hebben indringende beelden laten zien van de ravage, het leed en de verwoesting van de oorlog, met alle trauma's voor de betrokkenen. Oorlog veroorzaakt grote angst en verstoort gezinnen, loopbanen en opleidingen. Oorlog slokt middelen op die elders veel nuttiger gebruikt zouden kunnen worden. We zijn zeer dankbaar dat de Golfoorlog sneller en met minder slachtoffers beëindigd is dan verwacht werd. Ons hart is vervuld van mededogen voor de gezinnen aan alle kanten die dierbaren verloren hebben, en voor de onschuldige oorlogsslachtoffers, vooral de kinderen. Wij bidden nu voor een duurzame vrede waarbij de mensen 'hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen (...) en zij zullen de oorlog niet meer leren' (Jesaja 2:4).

De schriftuurlijke betekenis van vrede is tweeledig: de afwezigheid van strijd, twist, conflict of oorlog, en ook de innerlijke kalmte en troost die ingegeven wordt door de Geest, een gave van God aan al zijn kinderen; vrede is zekerheid en sereniteit in het hart. In het woordenboek staat dat vrede een

staat van rust of stilte is, de afwezigheid van verontrustende gedachten of gevoelens, en harmonie in de persoonlijke sfeer (zie Webster's Ninth New Collegiate Dictionary).

Niet alleen hunkeren wij naar vrede. In de wereld om ons heen zien wij honger, pijn, ellende, eenzaamheid, ziekte en verdriet. We zien echtscheiding met alle conflicten en hartzeer van dien, vooral bij de onschuldige kinderen die tussen twee vuren staan. En we zien ongehoorzame kinderen die hun ouders verdriet en zorg baren; financiële problemen veroorzaken spanning en verlies van zelfrespect. Sommige dierbaren vervallen tot zonde en goddeloosheid, verbreken hun verbonden en gaan hun 'eigen weg (...) naar het beeld van [hun] eigen god' (Leer en Verbonden 1:16).

De waarde van vrede in het hart is onschatbaar. Als we gemoedsrust hebben, worden we niet geplaagd door zorg of angst; we weten dat we met Gods hulp alles kunnen wat er van ons verwacht of vereist wordt. We kunnen elke dag, elke taak, elk probleem tegemoet treden met zekerheid en vertrouwen in de toekomst. Wij hebben de vrijheid om te denken en te doen, de vrijheid om gelukkig te zijn. Zelfs zij die voor lange tijd als kriegsgevangene opgesloten zijn, kunnen gemoedsrust hebben. Velen hebben ondervonden dat de veroveraar hen niet kan beroven van de vrijheid om te denken, ook al worden de wredeste beperkingen opgelegd. Er zijn weinig of geen zegeningen van God die onze geestelijke gezondheid meer ten goede komen dan de beloning van de gemoedsrust. In deze tijd heeft de Heiland geopenbaard: 'Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (LV 59:23).

Ondanks de sombere wereldsituatie en de problemen die in ieders leven komen, kan innerlijke vrede een realiteit zijn. Ondanks alle beroering om ons heen, kunnen wij kalm en sereen zijn. Innerlijke harmonie is gebaseerd op onze relatie met onze Heiland en Verlosser, Jezus Christus, en onze gewilligheid om Hem na te volgen door de begin-

selen na te leven die Hij ons heeft gegeven. Hij nodigt ons uit: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matteüs 11:28-30).

De frase 'Zwijg, wees still!' (Marcus 4:39) die de Heiland uitsprak toen Hij de stormachtige zee stilde, kan dezelfde kalmerende invloed op ons hebben als de stormen des levens aan ons trekken. Tijdens het Pascha leerde de Heiland zijn discipelen: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27). Over zijn leringen aan zijn discipelen zei Jezus: 'In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Johannes 16:33).

In zijn zendbrief aan de Romeinen geeft Paulus ons een sleutel tot de vrede die de Heer belooft: 'De gezindheid van de Geest is leven en vrede' (Romeinen 8:6).

Een toegewijde moeder van een groot gezin vond vrede in de uitnodiging van de Heiland om tot Hem te komen en rust te vinden. Ze gehoorzaamde de geboden van God en had geloof in de Heer Jezus Christus. Toen wende ze zichzelf aan om al het mogelijke te doen om problemen op te lossen; en, als ze het gevoel had dat ze er zelf niets meer aan kon doen, wierp ze haar last op de Heer en legde de uitkomst in zijn handen.

President David O. McKay heeft gezegd: 'De vrede van Christus komt niet door de oppervlakkigheid van het leven na te streven. Vrede moet uit het hart komen.' Voorwaarde voor die vrede, zegt hij, is 'gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie van Jezus Christus (. . .) Niemand die zijn betere ik verloochent, die de wet van het goede overtreedt – hetzij ten opzichte van zichzelf door zijn begeerten en lusten de vrije loop te laten of door tegen de beschuldigingen van zijn geweten in toe te geven aan verleiding, hetzij ten opzichte van zijn naasten door hun vertrouwen te beschamen – heeft vrede met zichzelf of met God. De overtreder van de wet vindt geen vrede; vrede vloeit voort uit gehoorzaamheid aan de wet. Dat is de boodschap die wij van Christus onder de mensen moeten prediken' (in Conference Report, oktober 1938, blz. 133).

Het aardse leven is een proeftijd, een tijd om keuzen te doen. Twee sterke krachten trekken aan ons in tegengestelde richting. Aan de ene kant staat de macht van Christus en zijn gerechtigheid. Aan de andere kant staat Satan met de geesten die hem volgen. President Marion G. Romney heeft gezegd: 'De mensheid (. . .) moet haar reisgenoot kiezen. De beloning voor het volgen van de

Leiden van de Zeventig

ene is de vrucht van de Geest: vrede. De beloning voor het volgen van de andere zijn de werken van het vlees: het tegengestelde van vrede.' Ook heeft hij gezegd: 'De prijs voor vrede is de overwinning op Satan' (*Ensign*, oktober 1983, blz. 4, 5). Wij kunnen weten welke we moeten volgen omdat God aan iedereen de Geest van Christus gegeven heeft om goed van kwaad te onderscheiden en zich tegen de zonde te beschermen (zie Moroni 7:15-18). Soms noemen we de Geest van Christus ook wel ons geweten. Als we gehoor geven aan de influisteringen van ons geweten, kunnen wij gevrijwaard worden

van zonde en vervuld van vrede. Als we dat niet doen, maar ons laten leiden door onze vleeselijke begeerten, zullen we nooit ware vrede kennen. We worden dan heen en weer geslingerd 'als de zee, zo opgezweept, dat zij niet tot rust kan komen (. . .) De goddelozen, zegt (. . .) God, hebben geen vrede' (Jesaja 57:20-21). Als we ons geweten beschadigen of schenden door het te negeren, kunnen we die gave verliezen omdat we er ongevoelig voor raken. We raken gevoelloos, buiten de invloedssfeer van die Geest (zie 1 Nephi 17:45; Efeziërs 4:19).

Hoewel we oorlog afschuwelijk vinden, is

vrede altijd meer een droom dan werkelijkheid geweest. Onze wereldgeschiedenis staat bol van oorlog, strijd, tweedracht en conflicten, ten koste van de vrede. Die keren dat er vrede heeft geheerst, begon die in het hart van rechtvaardige, gehoorzame mensen en verbreidde die zich tottotaal de hele samenleving ervan doortrokken was. In de Schriften lezen we over twee van zulke periodes van absolute vrede, en een derde ligt in het verschieft (zie Marion G. Romney, *Ensign*, oktober 1983, blz. 5).

De eerste periode van vrede was ten tijde van het volk van Henoch, vóór de zondvloed. Zij leefden in gerechtigheid, en 'de Here kwam bij zijn volk wonen'. Hij 'noemde Zijn volk Sion, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid'. Zij bouwden een stad 'die de Stad der Heiligheid, ja, Sion werd genoemd', die na 'verloop van tijd (...) ten hemel [werd] opgenomen' (Mozes 7:16-21).

De tweede periode van vrede volgde op de bediening van de opgestane Heiland onder de Nephieten. Zij banden al het kwaad uit en verkregen de vrucht van de Geest. We lezen in het Boek van Mormon: 'De discipelen van Jezus hadden (...) gemeenten van Christus opgericht. En allen, die tot hen kwamen, en zich oprecht van hun zonden bekeerden, werden in de naam van Jezus gedoopt; en zij ontvingen tevens de Heilige Geest' (4 Nefhi 1:1). Daarom waren er 'geen twisten en woordenwisselingen onder hen' (vs. 2) 'wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde. En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijkheden, of hoererijen, of leugen of moord, of enigerlei ontucht' (vs. 16). 'Zij waren verenigd, de kinderen van Christus en erfgenamen van het koninkrijk Gods' (vs. 17). 'En iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens' (vs. 2). 'En er kon waarlijk geen gelukkig volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen' (vs. 16).

Bijna twee eeuwen heerste er vrede onder de Nephieten. Toen lieten sommigen van hen de leringen van Jezus Christus los en stortten zich in hoogmoed en goddeloosheid. En nog geen twee eeuwen later werd die Nephitische natie, die al die tijd volmaakte vrede had gekend, in een wrede burgeroorlog uitgeroeid.

Tijdens het millennium zal er een derde periode van volmaakte vrede op aarde komen. 'En Satan zal worden gebonden, zodat hij geen plaats in het hart der mensenkinderen zal hebben' (LV 45:55). Door het evangelie van Jezus Christus na te leven, zullen de rechtvaardige mensen Satan uit hun midden bannen. Wij zien uit naar die dag van universele vrede en gerechtigheid, en naar Christus' heerschappij op deze aarde.

Deze drie voorbeelden geven aan dat vrede, of het nu in een stad, een land of wat

voor samenleving dan ook is, voortvloeit uit de vrede in het hart, die op haar beurt weer voortvloeit uit naleving van de beginselen van het evangelie.

Het leven van Joseph Smith is voor ons een voorbeeld van vrede temidden van strijd en twist. Tegen het einde van zijn leven bevond hij zich in het midden van een wervelwind van opschudding en ellende die veroorzaakt werd door booswillende mensen, onterechte beschuldigingen en pogingen om hem het leven te benemen. Toch zei hij een paar dagen voor zijn dood: 'Ik ben zo kalm als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen' (LV 135:4). Zijn innerlijke vrede droeg hem door schrijnende beproevingen, zelfs zijn eigen marteldood.

Vrede is meer dan een verheven ideaal. Zij is een praktisch beginsel dat, met gerichte inspanning, een normaal onderdeel van ons leven kan worden bij het omgaan met zowel grote als kleine zaken in het leven. Een ge-

woonte die innerlijke vrede onmogelijk maakt, is uitstel. Door uitstel raakt onze geest bezaaid met onafgemaakte zaken en voelen we ons rusteloos totdat we een taak afmaken en uit de weg ruimen. We voelen ons rustig in onze kerkroeping als we ons werk op het juiste moment doen en niet alles tot het laatste moment uitstellen. Dit geldt voor tempelbezoek, huisonderwijs en huisbezoek, de voorbereiding van lessen en toespraken, en andere taken.

Kan iemand rust hebben als hij of zij ook maar in de minste mate ontrouw is aan zijn of haar huwelijksverbond? Hoeveel zielskwelling veroorzaakt een beetje liegen, bedriegen of stelen, ook al wordt het nooit ontdekt? Hebben we gemoedsrust als we willens en wetens de verkeersregels overtreden? Of kijken we nerveus rond of we die altijd aanwezige politieagent zien? Hebben we innerlijke vrede als we niet eerlijk zijn tegenover onze werkgever en geen eerlijk portie werk leveren voor het geld dat we krijgen? Hebben we rust als we niet geheel eerlijk zijn met onze belastingaangifte?

De heiligen der laatste dagen hebben de plicht om naar innerlijke vrede te streven, niet alleen omdat dat heilzaam voor hen zelf is, maar ook om die invloed naar anderen te kunnen uitstralen. In een kerstboodschap heeft het Eerste Presidium gezegd dat de kerk de heilige taak heeft om vrede te stichten. De kerkleden moeten 'broederlijke liefde betonen jegens elkaar, en dan jegens de hele mensheid; zij moeten naar eenheid, harmonie en vrede streven (...) in de kerk, en dan die deugden in woord en daad aan de wereld uitdragen' ('Greetings from the First Presidency', *Liahona, the Elders' Journal*, 22 december 1936, blz. 315).

Als de zonde ons van onze gemoedsrust berooft, dan kunnen we ons bekeren en naar vergeving van onze zonden streven. De Heer heeft gezegd: 'Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen; niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergeffenis ontvangen' (LV 1:31-32). Ouderling Spencer W. Kimball heeft geschreven: 'De essentie van het wonder der vergeving is dat het rust schenkt aan de eens zo zorgelijke, rusteloze, gefrustreerde, misschien gepijnigde ziel. In een wereld vol boerering en strijd is dit inderdaad een geschenk van onschatbare mate' (zie *Het wonder der vergeving*, blz. 376).

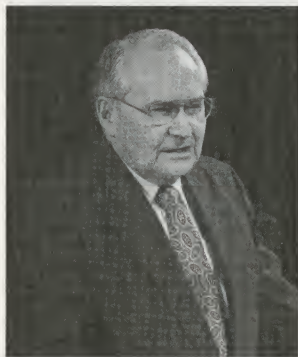
Ik getuig dat onze Hemelse Vader leeft en dat Hij ons allen kent en liefheeft. Jezus is de Christus, de Zoon van God, de Heiland en Verlosser van de mensheid, en ja, de Vredesvorst. Joseph Smith is de profeet van de herstelling, en president Ezra Taft Benson is nu de profeet, ziener en openbarer van de kerk van de Heer. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geroepen om te dienen

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij moedigen jullie, jonge priesterschapsdragers, aan om je er zowel stoffelijk als geestelijk op voor te bereiden klaar te zijn en het waardig te zijn (...) om dat bijzondere naambordje van een voltijdzending te dragen.'

En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op [de] aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld' (Matteüs 28:18-20).

Matteüs koos die woorden als besluit van zijn evangelie – het verslag van de opgestane Heer die de mensen die Hij daarvoor had aangewezen opdroeg om zijn leringen uit te dragen aan de volken van de wereld. De opdracht was duidelijk: ze moesten onderwijzen, dopen, en na de doop ook nog onderwijzen om ervoor te zorgen dat de vruchten zouden blijven.

Door de eeuwen van de evangeliageschiedenis heen is die opdracht altijd hetzelfde geweest, vooral voor de dragers van zijn heilig priesterschap: onderwijs, doop en blijf onderwijzen om een permanent getuigenis te ontwikkelen in het hart van zoveel kinde-

ren van onze Vader in de hemel als we kunnen bereiken. Wij zijn geroepen om te dienen!

Vaak, wanneer ik waar ook ter wereld jonge priesterschapsdragers van de kerk tegenkom, begroet ik ze met de vraag: 'Een toekomstige zending? Meestal licht hun geelaat op als positief antwoord. Dan moedig ik hen aan om onmiddellijk te beginnen zich op die grote ervaring voor te bereiden.

Welke voorbereiding heeft men nodig voor die opwindende vorm van dienstbetoon? Allereerst, en als allerbelangrijkste, verwacht de Heer van ons dat wij aan de opbouw van zijn koninkrijk werken. Onze profeten hebben ons er regelmatig aan herinnerd dat van alle jongemannen die dat waardig zijn en ertoe in staat, verwacht wordt dat ze op voltijdzending gaan.

Door je voorbereiding moet je in staat zijn om je bisschop in een gesprek te verzekeren dat je het waardig bent om een voltijdzending te worden. Je zult je tijdens dat gesprek een stuk prettiger voelen als de bisschop al een vriend van je is.

Ik zal nooit het gesprek vergeten dat ik met mijn bisschop had toen ik mij aan het voorbereiden was op mijn zending. Toevallig was de bisschop mijn vader. We brachten samen veel tijd door. Hij had me makkelijk thuis kunnen spreken, of in de schuur, in de wei, in de auto of op een andere plek waar we veel samen waren. Maar vader wilde hier een bijzondere gelegenheid van maken, en die ik nooit zou vergeten.

Op een dag kreeg ik een telefoontje van hem. Vader wilde een afspraak met me maken voor een gesprek. Ik vond dat vreemd, omdat hij me nog nooit had opgebeld om een afspraak met me te maken voor bijvoorbeeld een gesprek. We spraken een tijd af waarop ik naar het kantoor van de bisschop zou komen. De afgesproken tijd kwam. Toen ik in zijn kantoor kwam, viel het mij op dat het kantoor netjes was. Er lagen geen papieren op zijn bureau, wat ongebruikelijk was omdat het meestal volkomen schuil ging onder de paperassen. Dit keer lagen alleen de Schriften op het bureau. Het gesprek onttaarde in een stukje schriftstudie van mijn vader en mij.

Voor zover ik me kan herinneren, ging het als volgt: Hij duwde de Schriften naar mijn kant van het bureau en vroeg me Leer en Verbonden 59:6 op te slaan en voor te lezen: 'Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf. Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, (...) noch iets dergelijks doen'.

Toen bespraken we wat het inhoudt zedelijk rein te zijn. De discussie ging over reine gedachten. Als onze gedachten rein blijven, zullen we nooit iets doen dat ons ervan zal weerhouden om op zending te gaan. Het is tegenwoordig onder de jongemannen maar al te gewoon om te denken dat ze een beetje kunnen zondigen, zich kunnen uitleven met de andere jongens, waarna ze zich een tijdje koest houden totdat ze klaar zijn om geroepen te worden, zodat ze in aanmerking zullen komen voor een zending. Wat een misvatting!

De ouderlingen Gene R. Cook en Spencer J. Condie van de Zeventig praten met een jonge conferentiebezoeker.

De discipline van dagelijkse gehoorzaamheid en een rein leven bouwt een wapenrusting om je heen die je beschermt tegen de verleidingen waarmee je geconfronteerd wordt tijdens je reis door het sterfelijk leven. Je kunt met een rein geweten van huis. Nu kan het zijn dat sommigen voor jullie al zijn bezwaken voor de wereldse leefwijze. De enige manier om je zelfrespect terug te krijgen is het proces dat bekering heet. Onthoud altijd dat er met behulp van de bisschop een weg terug is. Aarzel niet om die te betreden!

Vervolgens lezen we Leer en Verbonden 89:18-21:

‘En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

‘En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

‘En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

‘En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden. Amen.’

Vervolgens bespraken we hoe belangrijk het is ervoor te zorgen dat ons lichaam een gezond thuis blijft voor onze eeuwige geest. Schadelijke drugs en drank vernietigen zowel het lichaam als het verstand en maken ons ongeschikt voor het ontvangen van leiding van de Geest des Heren.

We lezen nog andere teksten over het steunen van de profeten en gehoorzaamheid aan de wetten van de Heer. Na elke schriftbespreking moest ik antwoorden op mijn leven in overeenstemming was met het besproken beginsel.

Uiteindelijk lezen we Leer en Verbonden 110:1-4:

‘De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend.

‘Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich paveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

‘Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

‘Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader.’

We bespraken daarna onze eeuwige hoop op de verzoening van onze Heer en Heiland, en de noodzaak voor alle kinderen van onze Hemelse Vader om deel te nemen aan de heilige verordeningen om de grootste gave te kunnen ontvangen die Hij ons te geven

heeft: de gave van het eeuwige leven.

Vader vulde mijn aanbeveling voor een zending in en liet mij die tekenen. Hij stond op, gaf me een ferme handdruk en feliciteerde me ermee dat ik een voltijdzending waardig was. Ik had een van de belangrijkste proeven in mijn leven met goed gevolg doorstaan. Ik was waardig bevonden om op voltijdzending te gaan, wat aangaf dat mijn vader, de bisschop, zowel als mijn Heer en Heiland er hun goedkeuring aan hechtten. Toen ik het kantoor verliet, nam ik me voor om altijd zo te leven dat ik het waardig zou zijn om met goed gevolg door een gesprek met een van mijn priesterschapsleiders heen te komen.

Het gesprek dat ik met mijn bisschop had, bereide me voor op drie fundamentele elementen van een succesvolle zending. Ten eerste had ik evangeliekennis nodig, die we vinden in de Schriften, en een getuigenis van de waarheid. Dagelijks gebed en schriftstudie waren van het grootste belang voor mijn voorbereiding op een zending.

Ten tweede was persoonlijke rechtshandhaving een fundamentele eis.

Ten derde werd er door het gesprek met mijn bisschop een groter verlangen in mij geschapen om op voltijdzending te gaan.

Maar behalve de nodige geestelijke voorbereiding, is er ook een stoffelijke voorbereiding. Het financieren van een zending betekent een extra financiële last voor het gezin. Dat zou niet nodig zijn als de jonge priesterschapsdragers vroeg in hun leven zouden beslissen om hun deel van die verantwoordelijkheid zelf te dragen. Het nieuwe systeem kostenvrulling voor zendelingen heeft grotendeels afgedaan met de onzekere factor bij de berekening van de kosten van een zending.

Een van de grote zegeningen van dit systeem is dat de zendeling en zijn ouders nu behoorlijk nauwkeurig kunnen berekenen hoeveel een zending zal kosten. De spaarplannen kunnen daarop worden gebaseerd. Een vroegtijdige, goede planning, kan de zendeling helpen om wat de financiële kant van hun zending betreft zelfredzaam te worden. Een voordeel is ook dat men al vroeg in het leven de waarde leert van eerlijk werk.

Er is onlangs een geweldig hulpmiddel bij de voorbereiding op deze geweldige gelegenheid uitgekomen: de ontroerende video-presentatie *Called to Serve* (‘Geroepen om te dienen’). De priesterschapsleiders in Engelstalige gebieden worden van de beschikbaarheid van deze videoband op de hoogte gesteld. Wij hopen dat de bisschappen en gemeentepresidiums een bijeenkomst zullen organiseren voor het vertonen van die videoband, om ervoor te zorgen dat alle jongemannen en hun familie de kans krijgen om dit vaak te zien tijdens hun zendingsvorb-

reiding. Hoewel ik ‘m al vaak gezien heb, krijg ik nog steeds een brok in mijn keel als ik ernaar kijk.

Als je naar de videoschermen kijkt, kun je scènes uit deze presentatie zien. Op dit moment zie je verschillende toekomstige zendelingen die hun zendingsoproep van het Eerste Presidium ontvangen. Dat zal dat grote moment zijn waarop je je voorbereid hebt. We hopen dat je je familie en vrienden er deelgenoot van maakt. De opwinding die je voelt wanneer je de oproep leest die je toewijst aan een van de geweldige zendingsgebieden van de kerk, zal je de rest van je leven bijblijven.

De tijd lijkt altijd om te vliegen als je in het zendingsveld bent. Je dagen zijn gevuld met de geest van de evangeliebediening. Ik wil je niet de indruk geven dat je het nooit moeilijk zult hebben, want dat zal beslist ook gebeuren. En daardoor maak je voortuitgang. Maar je zult zien hoe het leven van mensen verandert die het evangelie aanvaardden. Je hart wordt vervuld van de vreugde die komt door het onderwijzen van de waarheden van onze Hemelse Vader die Hij voor ons gevestigd heeft om hier naar te leven.

En daarom, jonge priesterschapsdragers, moedigen we jullie vanavond aan om nu te beginnen met zowel je stoffelijke als je geestelijke voorbereiding om volledig voorbereid en het waardig te zijn een oproep te ontvangen om dat bijzondere naamordje van een voltijdzending te dragen. Wees niet zoals een van die geweldige zendelingen die je daarnet op die videoscherm gezien hebt. Ik kan je beloven dat het een van de fijnste ervaringen van je leven zal zijn. Het is onmogelijk om de Heer terug te betalen wat Hij voor jou doet. Hoe meer je probeert Hem te geven, hoe meer Hij jou zegent, ja, zelfs honderdvoudig. Laten we daarom vanavond hier weggaan met een strijdkreet in ons hart:

*Uitgekozen hem altijd te dienen,
als getuige van zijn grote Naam,
zal ik altijd en zijnd van Hem vertellen,
van zijn liefde en zijn faam.
Verder, altijd verder,
want wij roemen in zijn Naam,
opwaarts, altijd opwaarts,
want wij roemen in zijn Naam,
voorwaarts, stadig voorwaarts,
zingen wij een vreugdelied,
naar de overwinning voorwaarts
zoals onze Heer gebiedt.
(‘Uitgekozen Hem altijd te dienen’,
Zing maar mee, B-85.)*

God leeft! Jezus is de Christus. Wij zijn bezig met zijn werk, dat getuig ik tot jullie. Moge God ons allen zegenen met de geest van het zendingswerk, dat bid in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het priesterschap eren

Ouderling J. Richard Clarke
van het Presidium der Zeventig

*‘Wij moeten ons als quorums en individueel bewuster opstellen,
en ons vermogen tot dienstbetoon vergroten.’*

Toen Bob Barfuss op zending was, bad zijn moeder elke dag voor hem, waarbij zij de Heer in detail herinnerde aan Bobs behoeften. Op een dag bedacht ze zich dat ze misschien niet zoveel tijd van de Heer in beslag moest nemen met haar lange lijst van behoeften. Ze zei: ‘Ik heb het ingekort tot: Hemelse Vader, zegen Bob dat hij zijn priesterschap zal eren.’

Broeders, als die eenvoudige bede volledig in ons leven verzenlijkt werd, dan zouden de meeste noden gelenigd worden en de meeste problemen voorkomen. ‘Zegen mij, Vader, dat ik het priesterschap zal eren.’ Dat behoort onze dagelijkse bede te zijn.

In een onlangs gehouden priesterschapsvergadering van de ring werd een jongeman gesteund om het Melchizedeks priesterschap te ontvangen. Toen hij daarmee gefeliciteerd werd, was de reactie van de jongen verrassend: ‘Waarom? Het is toch niks bijzonders?’

Niets bijzonders? Wist hij maar hoe bijzonder! Ik vroeg me af hoe hij tot die conclusie gekomen was. Wat had ik van zo'n reactie gevonden als ik zijn vader, zijn bisschop of quorumadviseur was geweest?

Als we jong zijn, zeggen we vaak impulsive dingen die we als volwassene waar-

schijnlijk niet zouden zeggen. Ik hoop dat deze jongeman nu een zending vervult en inmiddels beter begrijpt wat het betekent het Melchizedeks priesterschap te dragen.

President Benson heeft gezegd: ‘De grootste macht van de wereld is de macht van het priesterschap (. . .). Een man kan geen grotere eer of zegen krijgen dan het gezag om in de naam van God te handelen’ (*The Teachings of Ezra Taft Benson*. Bookcraft, Salt Lake City 1988, blz. 219).

Mag ik twee suggesties doen waardoor we het priesterschap beter kunnen eren:

Leef rechtvaardig zodat u recht hebt op de macht van het priesterschap.

Wees steeds bedacht op mogelijkheden tot dienstbetoon door het quorum.

Het priesterschap op ons bevestigt te krijgen, garandeert ons net zomin de macht van het priesterschap als een rijbewijs ons garandeert dat we een goede chauffeur zijn. De Heer verklaarde: ‘(. . .) de machten des hemels [kunnen] niet bestuurd (. . .) worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid’ (LV 121:36).

De macht van het priesterschap komt geleidelijk. Zelfs onze Heiland moest eerst zelfbeheersing leren en van genade tot genade vorderen, totdat hij een volheid ontving (zie LV 93:12-13). Wij kunnen dat ook, als wij getrouw zijn aan onze verbonden.

We raken echter onze priesterschapsmacht kwijt als we een overtreding begaan. Geestelijke krachten zijn gevoelig en trekken zich terug van kwade invloeden. Petrus waarschuwde de terecht dat we moeten ‘ontkomen aan het verderf, dat (. . .) in de wereld heerst’ (2 Petrus 1:4).

Ik was trots op een jonge priester, Rick Dove uit Tucker (Georgia) die vertelde hoe het hem bij een rockconcert verging. Hij zag de jonge mensen daar: hun drinken, hun kleeding, hun taalgebruik en hun ruwheid in het algemeen. Hij zei: ‘Plotseling besefte ik wie ik was en ik had het gevoel dat ik mij op de verkeerde plaats bevond; daarom ben ik vertrokken.’

Soms vergeten we wie we zijn. Een paar dagen geleden liep ik een boekhandel binnen om een krant te kopen. Het schokte mij

dat ik daar iemand zag, een hogepriester, die een pornografisch blad stond in te kijken. Hij had niet in de gaten dat ik hem zag. Ik was nogal teleurgesteld. De gedachte kwam bij mij op: Als ik nou zijn zoon was geweest die zijn vader als een held zag?

Ik herinnerde mij een gesprek tussen een vader en zijn zoon in Arthur Millers toneelstuk *All My Sons*. De zoon ontdekt dat zijn vader niet zo eerlijk is in het zakenleven. De vader, die het respect van zijn zoon niet graag wil verliezen, zegt dan: ‘Zoon, ik weet het. Het spijt me. Maar echt, ik ben niet slechter dan de rest.’

De zoon antwoordt: ‘Pa, dat weet ik; maar ik dacht dat u beter was.’

Voor hen die het priesterschap dragen, voor jonge en volwassen mannen, is er maar één standaard voor integriteit. Alle films, tv-programma's, muziek en bladen die ongepast zijn voor de jeugd, zijn ook ongepast voor ouders.

Wie immoreel materiaal aanvaardt omdat dat wel geschikt zou zijn voor volwassen en ontwikkelde personen, wordt misleid. Wie de overtreding goedpraat door te zeggen: ‘Ach, ik ben niet volmaakt’, wordt eraan herinnerd dat wie bewust zondigt een heel eind van volmaking af is. We doen er goed aan de raad van president Brigham Young ter harte te nemen: ‘Wees (. . .) zo volmaakt als [u] kunt, want dat is alles wat we kunnen doen. (. . .) Bewust ondermaats presteren is zonde’ (In: *Journal of Discourses*, deel 2, blz. 129-130).

De profeet Alma, die de ‘dood nabij’ was (zie Mosiah 27:28), maar zich bekeerde van zijn rebellie en overtredingen, pleit: ‘Gaat uit het midden der goddelozen, scheidt u af en raakt hun onreine dingen niet aan’ (Alma 5:57). De Heer gebiedt ons die zijn heilige vaten dragen: ‘Weest rein’ (LV 38:42).

Het was de bedoeling van de Heer dat het priesterschapsquorum de beste dienstverlenende broederschap ter wereld zou zijn. Als we de wijsheid en het gelofde hebben om het quorum te gebruiken zoals de Heer het voor ogen heeft, zouden we voor zijn aangezicht grootgemaakt worden en zou ieder lid van de kerk gezegend worden. Is dat niet het belangrijkste doel van de priesterschap – te zegenen, aan te moedigen, te verheffen? Het quorum haalt het uiterst uit het goede dat voortkomt uit de samenwerking van de priesterschap en uit dienstbetoon.

Laat mij u enkele voorbeelden geven van de priesterschap in actie.

Er is onlangs een inspirerende uitvaartdienst gehouden voor een 18-jarige jongen die we John zullen noemen. John was een opmerkelijke jongeman die moedig vocht tegen spierdystrofie en verloor. Gedurende zijn Aäronische-priesterschapsjaren was hij aan een rolstoel gekluisterd.

De toegewijde leden van zijn priesters-

quorum waren aanwezig. Johns invloed op zijn quorum was opmerkelijk, en toch heeft hij nooit een voetbalwedstrijd gespeeld, noch ging hij mee kamperen, naar een dansavond of welke van de andere tieneractiviteiten dan ook. Het was zijn geloof en toewijding tot de kerk waardoor zijn quorumleden getroffen werden. En nog iets - John verschaft zijn quorum de gelegenheid om in liefde te dienen.

Toen John diaken was, wilde hij het avondmaal rondnemen. Een jongen werd aangewezen om zijn rolstoel te duwen terwijl John de schaal op zijn schoot had. Aanvankelijk leek het vreemd, maar al gauw wilden anderen hem bijstaan in zijn priesterschapstaak.

Tegen de tijd dat John tot priester was geroemd, was hij zo zwak geworden dat hij niet in staat was te knielen om het avondmaal te zegenen. Zijn quorum vond een oplossing. Zij reden zijn rolstoel naast de avondmaaltafel. Iemand brak het brood, knieldaarna neer bij de rolstoel en hield John een microfoon voor, zodat die de gewijde woorden kon uitspreken. Dit voor hun broeder te kunnen doen, werd spoedig een eenzaak voor ieder in het quorum.

Zij gaven enthousiast gehoor aan zijn leiderschap als eerste assistent in het priestersquorum. Omdat John niet in staat was zijn droom om kroonverkenner te worden, te verwezenlijken, zamelden de priesters geld in om een onderscheiding voor bijzondere prestaties aan te kunnen schaffen, die John

in de avondmaalsdienst werd aangeboden. De tekst op de onderscheiding luidde: 'Uitgerikt aan John voor uitmuntend dienstbetoon aan het quorum, en omdat hij voor ons allen een groot voorbeeld is.'

Door de jaren heen hebben de jongemannen in Johns quorum vele leuke activiteiten gehad, maar geen daarvan heeft grotere invloed gehad of heeft hun meer geleerd over het grootmaken van hun priesterschapsroeping en het liefhebben van elkaar dan deze ervaringen met hun vriend John.

Wij verwachten heel veel van onze broeders van de Aäronische priesterschap, en wanneer goed opgeleid, stellen ze ons zelden teleur. Ik herinner me dat toen dr. Harold Hulme werkzaam was als adviserend lid van de bisschop voor een diakenenquorum, zij werden uitgenodigd voor een rondleiding door een ziekenhuis. Toen hij zijn diakenen voorstelde aan de verpleegsters, zei een van hen: 'Wat vreemd, de diakenen in onze kerk zijn oudere mannen.' Dr. Hulme antwoordde: 'Ja, onze diakenen zijn uitmuntende jongemannen. Zij kunnen het aan als ze twaalf jaar zijn!'

Weet u nog dat er een paar jaar geleden grote bosbranden woedden in Zuid-Californië? Er stond zo'n harde wind dat de politie het gebied had afgezet. Een paar gezinnen mochten achterblijven en proberen hun huis te redden.

Al gauw hield er een busje stil bij een van de woningen, waar heel wat quorumbroeders, ieder met een schop, uitstapten. Hun

werd gevraagd: 'Hoe zijn jullie langs de politie gekomen?' Het antwoord: 'Fluïtte in een cent. We hebben ze gewoon gezegd dat onze broer hier woont.' Spoedig werden er 39 broers geteld die een greppel aan het graven waren als bescherming tegen het vuur. Een nieuwsgierige politieman kwam kijken en zei: 'Ik wilde de man ontmoeten die 39 broers heeft!'

Ouderling Matthew Cowley vroeg eens aan een quorumpresident hoe zijn ouderlingen als quorum samenwerkten. 'Wordt er iets gedaan om elkaar te helpen?' 'O, ja,' was het antwoord, 'er ligt een quorumlid in het ziekenhuis in New Mexico. Een capabele jongeman, hij had een boerderij gekocht en was een harde werker met een schattig gezin. Plotseling werd hij ernstig ziek. Dat had het einde kunnen zijn van zijn boerderij en de zekerheid voor zijn gezin.'

De quorumpresident ouderlingen zei: 'Dat zou niet alleen voor zijn vrouw en kinderen een slechte zaak geweest zijn, maar ook voor ons. Daarom namen wij het heft in handen en zijn wij de boerderij gaan runnen. Het enige waar hij zich druk om hoeft te maken, is beter worden.'

In veel gevallen maken we individueel onze roeping groot, zonder het aan de grote klok te hangen. Ik denk daarbij aan Kirk Barnett, quorumpresident ouderlingen in Las Vegas. Toen hij op zekere dag vroeg in de morgen een ziekenhuis bezocht, kreeg hij het gevoel dat hij moest informeren of er nog meer heiligen der laatste dagen in het ziekenhuis waren. Hij kreeg te horen dat er een bejaarde zuster was opgenomen in afwachting van haar eerste operatie wegens een hersenbloeding. Er waren geen familieleden of vrienden aanwezig, en er was niemand om haar gerust te stellen. Zij was bang! President Barnett is twee uur bij haar gebleven. Zijn hand was helemaal wit omdat zij die stevig vasthield. Ze heeft minstens twintig keer gezegd dat ze van hem hield.

Broeders, wij zijn de zonen van God. Wij zijn door Jezus Christus gemachtigd zijn heilig priesterschap te dragen en zijn kerk op te bouwen. Wij moeten ons als quorums en individueel bewuster opstellen, en ons vermogen tot dienstbetoon vergroten. Laten wij rechtvaardig leven en de genezende kracht van het priesterschap aanbieden door liefdevol dienstbetoon van het quorum, door de zwakken te steunen, de handen op te heffen die slap hangen en de zwakke knieën te sterken (zie LV 81:5).

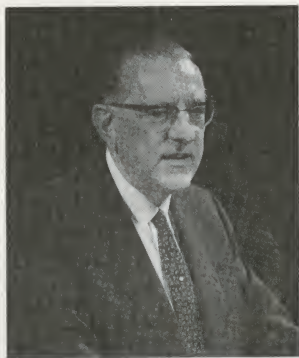
In zijn laatste liefdevolle brief aan Moroni, schreef Mormon: 'Mijn zoon, wees getrouw in Christus' (Moroni 9:25). Ik ben van mening dat dat de liefdevolle raad van iedere vader of moeder aan een zoon zou zijn: wees getrouw in Christus. Moge ons dat gegeven zijn, en mogen wij zijn priesterschap eren. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verandering

Ouderling Jacob de Jager
van de Zeventig

'Onze Hemelse Vader heeft beloofd dat hij de mensen een nieuwe geest in hun binnenste zal geven. (. . .) De drastische veranderingen die we de laatste jaren hebben meegemaakt, luiden het begin van een nieuw tijdperk in.'

Broeders, het is goed om bij u te kunnen zijn. Dat ik in een priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie mag spreken, is voor mij een unieke gebeurtenis. In de vijftien jaar dat ik lid ben van het quorum der Zeventig heb ik dat voorrecht nog nooit eerder gehad. Het is ook niet waarschijnlijk dat ik die kans ooit nog eens zal krijgen. Daarom beschouw ik het als een zegening dat ik zo'n grote groep waardige mannen die het priesterschap van God dragen, mag toespreken.

Velen van u zijn nog niet getrouwd en velen van u zijn dat wel. Ik zou willen getuigen, tot diegenen die wel getrouwd zijn, dat een vrouw die je lief heeft en je thuis ondersteunt, een grote bron van kracht is. Dat weet ik uit ervaring. Waarschijnlijk kent u het gezegde: 'Achter elk groot man staat een grootse vrouw.' In de kerk hebben we dat gezegde een beetje aangepast en zeggen: 'Achter elk groot man in de kerk staat een verbaasde schoonmoeder.'

Dat komt omdat ze misschien zegt: 'Is dit echt die jongeman waarmee m'n dochter getrouwd is? Is hij nu bisschop? Hoe is het mogelijk?' Ja moeder, die jongeman is volwas-

sen geworden, heeft ervaring opgedaan door grotere taken op zich te nemen en heeft geleerd de Heer te dienen terwijl hij anderen aan het dienen was. Kort gezegd: hij is *veranderd!*

Ik zou vanavond graag iets willen zeggen over *verandering*, omdat het wel lijkt of alles om ons heen steeds sneller verandert. De afgelopen twee jaar hebben we zeer grote veranderingen in Oost-Europa gezien. De recente gebeurtenissen in de Perzische Golf hebben natuurlijk het leven van veel mensen drastisch veranderd. Het was onvermijdelijk dat ook ons eigen leven door die gebeurtenissen beïnvloed werd. En misschien krijgen we daarbij het onbehaaglijke gevoel dat wij aan die veranderingen in de wereld helemaal niets kunnen doen.

Toch zijn er belangrijke veranderingen die iedereen kan aanbrengen als hij zich maar goed voorbereidt – veranderingen die in eigen hand hebben. Broeders, als priesterschapsdragers dienen we onszelf de volgende vragen te stellen: 'Besteed ik genoeg tijd, en werk ik hard genoeg aan het veranderen van mijzelf, waardoor ik in de ogen van de Heer een beter mens wordt?' En: 'Besteed ik als vader en geestelijk leider in mijn eigen gezin genoeg tijd en aandacht aan mijn fundamentele taken?'

Die taken zijn:

Nummer 1. Mijn gezin regelmatig voor te gaan in gezinsgebed en schriftstudie.

Nummer 2. Mijn zonen erop voor te bereiden het priesterschap te ontvangen en de andere leden van mijn gezin te leren het priesterschap te eren.

Nummer 3. Mijn gezin aan te moedigen het waardig te zijn de tempelverordeningen te ontvangen en getrouw te zijn aan de verboden die zij gesloten hebben.

Nummer 4. De leden van mijn gezin te helpen hun eigen talenten en goddelijke gaven te ontwikkelen om anderen te dienen en te versterken.

Nummer 5. De leden van mijn gezin ertoe aan te zetten de geboden van God te onder-

houden en in geloof tot het einde te volhard.

Als we deze priesterschapstaken echt begrijpen en aanvaarden en ons eraan toewijden, dan zal er een wonderbaarlijke verandering plaatsvinden, die eeuwige gevolgen zal hebben.

Hebben we niet de belofte dat 'wij daardoor deel zou[de]n hebben aan de goddelijke natuur?' (Zie 2 Petrus 1:4.) Dit houdt in dat we door onszelf te veranderen een verlangen krijgen om in overeenstemming met de goddelijke leringen van de Heer te leven. Daardoor bevrijden we onze geest van alle slechte gevoelens die we ten opzichte van andere mensen hebben. Als we dat doen worden we beter, volmaakter.

Het aloude gezegde 'verandering is vooruitgang' krijgt dan een speciale betekenis voor ons allemaal, omdat bekerende verandering is, lid worden van de kerk verandering is, en vervolmaking ook verandering is. Dit alles is volkomen in overeenstemming met de wensen van onze Hemelse Vader en de liefdevolle smeekebeden van de Verlosser.

Als leden van de herstelde kerk van God hebben we door middel van goddelijke openbaring een volmaakte kennis ontvangen van wat de toekomst ons zal brengen. *Het heilsplan is ons in zijn volle heerlijkheid geopenbaard.* Het beslaat op volmaakte wijze ons leven in het voorbestaan, onze aardse reis en ons leven hierna, *zoals dit staat opgetekend in het Boek van Mormon.*

Ouderling Neal A. Maxwell heeft het volgende gezegd over de wijze waarop wij het Boek van Mormon zouden moeten lezen: 'Sommige leden van de kerk lezen helemaal niet in het Boek van Mormon. Anderen lezen er af en toe in, alsof het een handig citaatenboek is. Weer anderen accepteren het en lezen het, maar gaan er niet echt diep op in en denken er niet over na. U moet het intensief bestuderen en het niet alleen maar af en toe inkijken' (*But for a Small Moment*, Salt Lake City: Bookcraft, 1986, blz. 28).

Laten we daarom nu de woorden van Amulek, die de zendingscollega van de jonge Alma was, bestuderen en erover nadenken. Ze staan opgetekend in Alma 34, vanaf vers 30:

'Nu, mijn broeders, nadat gij zo vele getuigenissen hebt ontvangen, en aangezien de heilige schriften van deze dingen getuigen, zou ik willen, dat gij een besluit naamt en vruchten ter bekering voortbracht.

'Ja, ik zou willen, dat gij een besluit zoudt willen nemen en uw hart niet langer verstoppen; want ziet, het is nu de tijd en de dag van uw zaligheid; daarom, indien gij u wilt bekeren en uw hart niet verstoppen, zal het grote plan van zaligheid onmiddellijk op u in toepassing worden gebracht.

'Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten;

ja ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.

'Nu, zoals ik u reeds heb gezegd, verzoek ik u, *daar gij zovele getuigenissen hebt ontvangen*, dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht.

'Wanneer gij in die bedenkelijke toestand zijt gekomen, kunt gij niet zeggen: Ik zal mij bekeren, ik zal tot mijn God terugkeren. Neen, gij kunt dit dan niet zeggen; want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten' (vss. 30-34; cursivering toegevoegd).

Broeders, ik bid dat we altijd aan deze vermaningen van Amulek zullen denken. Dat we dit thuis zullen doen, op ons werk, in onze omgeving en in onze roeping in de kerk. Ik hoop dat we de veel geciteerde vraag van Alma: 'Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden?' (Alma 5:14), met een luidkeels 'ja' kunnen beantwoorden.

Broeders, we moeten beter ons best doen, zowel individueel als gezamenlijk; zodat we het fundament van de priesterschapsdra-

gers van de kerk versterken; zodat we ons voorbereiden om onze taken in de volgende eeuw te kunnen vervullen. Die eeuw zou wel eens de grootste verandering in de geschiedenis van de mensheid te zien kunnen geven: Overal zullen dan mensenharten veranderen, een werkelijke bekering van mensen in steeds toenemende aantallen. Het voortrollen van het koninkrijk tot aan de einden der wereld 'zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouwen, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft vervuld' (LV 65:2).

Onze Hemelse Vader heeft beloofd dat hij de mensen een nieuwe geest in hun binnenste zal geven en 'het hart van steen uit hun lichaam verwijderen' (Ezechiël 11:19). De drastische veranderingen die we de laatste jaren hebben meegemaakt, luiden het begin van een nieuw tijdperk in. Tijdens de studiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers in april 1987 deelde ouderling Maxwell het volgende inzicht met ons:

'Daarom moeten alle dingen in orde geschieden' (zie Mosiah 4:27). De mormoonse pioniers kregen veel lof voor hun irrigatie van de woestijn in Utah. Nu zijn we ons aan het klaarmaken voor de grootste Mormoonse irrigatie. Deze zal plaatsvinden als de kerk in spiritualiteit en ledental zodanig is

groeit dat de waarheid en de gerechtigheid van het evangelie als een vloed over de aarde zal stromen (zie Mozes 7:62). We zijn nu in een kort tussenstadium in de geschiedenis van de kerk die voorafgaat aan een bijzonder tijdperk, dat spoedig zal aanbreken, wanneer dit evangelie naar onze broeders en zusters in de ontwikkelingslanden zal worden gebracht.

Het kan best gebeuren dat hun reactie ons zal overweldigen en wij moeten ervoor zorgen dat we goed stevig staan en klaar zijn voor deze broeders en zusters, want zij zijn al klaar voor ons. Zij bereiden zich nu voor om naar het woord te luisteren. Moge de Heer ons zegenen in onze voorbereiding om het woord tot hen te brengen'.

Broeders, ik geef een plechtig getuigenis dat de geboden en regels waarover ik tot u heb gesproken, waar zijn. Dat het Boek van Mormon waarlijk het woord van God is. En ook dat het het nauwkeurigste boek op aarde is wat betreft de verlossing en de verhoging van de mens.

Ik weet dat God leeft en dat Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. Ik getuig ook dat president Ezra Taft Benson nu op aarde de profeet des Heren is. Ik bid dat we allemaal de wereld in zullen trekken en van deze eenvoudige waarheden getuigen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leden van het Quorum der Twaalf zingen staande mee met de aanwezigen.

Jonge volgelingen van Christus

Ouderling Jack H. Goaslind van de Zeventig

Ik vraag jullie, jonge volgelingen van Christus, om rechtschapen verlangens te ontwikkelen, te koesteren en te behouden. 'Je moet 't willen' – dat is de sleutel tot handelen, de sleutel tot geluk.

Ik ben enorm dankbaar voor mijn roeping als algemeen president jonge-mannen. Toen ik die roeping ontving, leek het een overweldigende taak. En naarmate ik dagelijks een beter inzicht krijg in de geweldige toekomst die jullie, jongemannen, kunnen krijgen, en in de hindernissen die jullie moeten nemen om je doelen te bereiken, lijkt de taak steeds moeilijker te worden.

Jullie potentieel staat beschreven in een zin in het Boek van Mormon: 'de volging van Christus' (zie Helaman 3:29). Wat voor iemand is de volging van Christus? Kunnen jullie, diakenen, leraren en priesters, zo'n volging worden, of is dat weggelegd voor een oudere generatie? Hoewel mijn titel officieel 'algemeen president jonge-mannen' luidt, hoop ik dat ik eigenlijk een broederschap van 'jonge volgelingen van Christus' presideer. Jullie mogen weliswaar jong zijn, maar je bent een *volging* van Christus. Ik bid dat ieder van ons het woord Gods mag gaan begrijpen, dat ons op een eng en smal pad naar Hem zal leiden en ons zal helpen om veel lijden en ellende in ons leven te vermijden. Ik wil nu een kenmer-

kende eigenschap van een jonge volging van Christus bespreken.

Die eigenschap was lang geleden te lezen op een T-shirt dat een jongeman naar een jeugdconferentie droeg. Er stond op: 'Je moet 't willen'. Ik maakte er een grapje over en vroeg hem toen om uit te leggen wat er mee bedoeld werd. Hij gaf me een blik van 'Da's toch duidelijk?', maar gaf toch antwoord. 'Je moet 't willen', zei hij, 'betekent dat je iets moet *willen* voordat je het gaat *doen*'. Dat wist ik natuurlijk wel, maar het was fijn om het van hem te horen.

Wie die jeugdconferentie gepland had, had het bij het juiste eind. 'Je moet 't willen' omschrijft verschillende belangrijke evangeliebeginselen.

Het doet me denken aan een van de kenmerken van goddelijkheid. 'En er is niets dat de Here, uw God, in Zijn hart zal voorneemen om te doen, of Hij zal het doen' (Abraham 3:17). Is het niet geweldig dat we erop kunnen vertrouwen dat onze Vader in de hemel zal doen wat Hij zegt te zullen doen?

Dit beginsel heeft twee aspecten. Allereerst neemt God Zich iets in zijn hart voor. Wanneer *wij* ons iets in ons hart voornemen, betekent dat over het algemeen dat we iets *voelen*. Dat is de geest van openbaring (zie Leer en Verbonden 8:2-3). Het geeft een intens gevoel van rust en welzijn. President Marion G. Romney heeft gezegd dat het 'in onze gedachten komt en in ons hart, en ons ertoe aanzet om het goede te doen' (*Ye are a Peculiar People*, Brigham Young University Speeches of the Year, Provo, 10 april 1956, blz. 8; zie ook Leer en Verbonden 11:12).

Hoeverlen van jullie hebben een inspirerend idee, of een inspirerende lofzang of verhaal gehoord en vervolgens het verlangen gekregen om iets goeds te gaan doen? Dat is heel gewoon; het is een gezond geestelijk gevoel dat een belangrijke rol speelt in onze vooruitgang. Maar hoe vaak heb je *er wat aan gedaan*? En dat brengt ons op het tweede gedeelte van dit beginsel. Wan-

neer God zich iets in zijn hart voorneemt, doet hij het, wat het ook is. Hij *doet* het gewoon.

Er is eens gezegd: 'Onze gevoelens zijn ons gegeven om ons tot handelen aan te zetten, en wanneer zij geen resultaat opleveren, worden zij zonder enig nut gekoesterd' (Daniel Keyte Sandford, geciteerd in *The International Dictionary of Thoughts*, bijeengebracht door John P. Bradley, Leo F. Daniels, Thomas C. Jones, Chicago: J.G. Ferguson Publishing Co., 1969, blz. 291). Dat houdt in dat we, zodra we iets *gevoeld* hebben, iets moeten *doen* om de gevoelens die we hebben, vast te houden. Ouderling Joseph B. Wirthlin heeft opgemerkt dat 'mensen die het goede doen en 'honger en dorsten naar de gerechtigheid' (Matteüs 5:6), levend worden en blijven doordat ze iets doen met die gevoelens' (algemene conferentie, april 1976). Dit in tegenstelling tot hen die niets doen met hun rechtschapen verlangens, want die plaatsen zichzelf in een gevaarlijke situatie. Met de woorden van C. S. Lewis: 'Hoe vaker iemand iets voelt zonder er iets aan te doen, hoe minder hij ooit in staat zal zijn iets te doen, en, hoe minder hij uiteindelijk in staat zal zijn te voelen' (*The Screwtape Letters*, New York: MacMillan Publishing Co., 1982, blz. 61).

'Je moet 't willen' helpt ons ook het beginsel *keuzevrijheid* te begrijpen. Jongeren met een oprecht verlangen nemen initiatief. Zij doen het goede zonder te wachten tot iemand hen zegt het te doen. Zij doen 'veel dingen uit eigen vrije wil' en brengen 'veel gerechtigheid tot stand' (zie Leer en Verbonden 58:27). Zij *handelen* in plaats van te wachten tot er met hen *gehandeld wordt*. Zij hebben zichzelf in de hand. Dat is een geweldig gevoel. Het is een gevoel dat we krijgen wanneer we een van onze dierbaarste gaven gebruiken – onze keuzevrijheid.

'Je moet 't willen' geeft ook blijk van een gelovige houding. *Verlangen* is het begin van geloof. De Heer zal je zegenen zelfs 'al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven' (Alma 32:27). Als we dat toelaten, dan zal dat verlangen uitgroeien tot een volwaardig geloof dat dingen teweeg kan brengen.

Wat wij verlangen zal uiteindelijk mede bepalend zijn voor onze eeuwige bestemming. Alma heeft gezegd dat God 'de mensen geeft volgens hun verlangen, hetzij ten dode of ten leven' (zie Alma 29:4).

Onze verlangens veranderen gedurende ons leven, soms drastisch en snel, en soms geleidelijk. Ouderling Boyd K. Packer heeft eens de woorden van Lady Astor aangehaald: 'Ik was er altijd bang voor om oud te worden, omdat je dan niet alles kunt doen wat je wilt. Maar het valt erg mee – je wilt die dingen helemaal niet meer!' (Algemene conferentie, oktober 1974.) Wees je ervan bewust dat de dingen die nu uiterst belangrijk

voor je lijken, in latere jaren er niet meer toe zullen doen. Maar je kunt er nu voor kiezen naar dingen te verlangen die in harmonie zijn met de eeuwigheid. Je kunt er bijvoorbeeld voor kiezen rechtschapen te leven in plaats van je tijd te verspillen aan vergankelijke zaken; je kunt ervoor kiezen om uit bereidwilligheid te dienen in plaats van uit zelfzucht. Ouderling Marion D. Hanks heeft vaak de verstandige uitspraak aangehaald: 'De dingen die er het meest toe doen, moeten niet ten koste gaan van de dingen die er het minste toe doen. De keuzen die we in dit leven doen, hebben een belangrijke uitwerking op onze eeuwigheid.'

De juiste vorm van aanbidding geeft aan hoe 'Je moet 't willen' werkt. Hoeveel van jullie hebben bijvoorbeeld welensde 'Ik verveel me dood'-houding aangenomen tijdens de avondmaalsdienst. Je weet wel: voorovergebogen, kin op de handen steunend, ellebogen op de knieën, afwezig naar de vloer starend. Heb je er weleens aan gedacht dat het aan jou is om te kiezen of je de dienst interessant vindt of niet?

Jaren geleden hoorde ik over een fijne broeder die als volgt de houding beschreef die hij had toen president David O. McKay de slottoespraak tijdens een algemene conferentie hield. Het was een vochtig hete middag, en dit was de vijfde bijeenkomst die hij bijwoonde. Hij zat op het balkon en hij had problemen met zijn gedachten, die voortdurend afdwaalden. Hij zag een man zitten in het middelste gedeelte van de Tabernakel die in slaap was gevallen met zijn hoofd achterover en zijn mond wijd open. Hij bedacht plotseling dat als hij zich op het dak van de Tabernakel bevond, hij door een van de ventilatiegaten recht in de mond van de slapende man kon spuwen. Wat een heerlijke gedachte!

Na de bijeenkomst hoorde hij twee mannen praten over wat zij voelden tijdens de toespraak van president McKay. Het was duidelijk dat zij geroerd waren door wat ze gehoord hadden. Toen dacht hij: Die twee broeders hadden een geweldige spirituele ervaring, en wat deed ik? Ik dacht aan spuwen vanaf het plafond!

President Spencer W. Kimball heeft gezegd dat aanbidding 'ieders eigen verantwoordelijkheid is, ongeacht wat er vanaf het spreekgestoelte wordt gezegd. Als iemand de Heer in geest en in waarheid wil aanbidden, kan hij dat. (...) Als de dienst wat u betreft een mislukking is, hebt u zelf gefaald. Niemand kan voor u aanbidden; u bent voor uw eigen aanbidding verantwoordelijk' (*Ensign*, januari 1978, blz. 5).

Een jongeman beschreef eens hoe hij de geest van aanbidding de eerste keer ervaren had. Hij was in zijn AP-jaren slechts minimaal actief. Wanneer hij naar de avondmaalsdienst ging, zat hij meestal bij zijn vrienden achterin, waar hij beslist geen goed voorbeeld van eerbied was. Maar op een dag kwam hij een beetje laat binnen en was er geen zitplaats meer bij zijn vrienden. Hij ging ergens alleen zitten en voor het eerst in zijn leven sloot hij zijn ogen tijdens de gebeden, zong hij mee met de lofzangen, luisterde hij naar de avondmaalsgebeden en naar de sprekers. Ongeveer halverwege de eerste toespraak merkte hij dat er tranen in zijn ogen kwamen. Daardoor enigszins in verlegenheid gebracht, keek hij voorzichtig om zich heen; niemand anders leek aangedaan. Hij wist niet zeker wat er met hem gebeurde, maar deze ervaring veranderde zijn leven. Tijdens die dienst begon hij werkelijk aan zijn geestelijke voorbereiding op zijn zending. Hij *voelde* iets, en gelukkig deed hij er wat mee, waardoor hij die gevoelens ver-

sterkte. Ik wil vooral een bepaald belangrijk verlangen beklemtonen om te ontwikkelen. 'Je moet 't willen' om jezelf rein te houden en vrij van onzedelijk gedrag (zie Alma 38:12). Je kunt je begeerten beheersen. Ik hoop dat jullie het verlangen zullen ontwikkelen om jonge vrouwen te respecteren. Ouderling M. Russell Ballard vertelde ons de afgelopen algemene oktoberconferentie dat jonge vrouwen hoffelijk behandeld willen worden (zie algemene oktoberconferentie 1990). De normen die zijn omschreven in de brochure *Voor de kracht van de jeugd* zijn heel belangrijk. Die kernnormen zullen *jullie* normen worden wanneer je ze echt koestert, wanneer je hun belang aanvoelt, en wanneer je je overeenkomstig gedraagt. Ja, 'je moet 't willen' - naar die normen leven.

Als je rein van hart bent, als je verlangt om het goede te doen, het ware, het mooie, dan kun je de valkuilen van het leven vermijden. Als je bouwt op de rots van 'Verlosser, de Christus' dan zal de duivel 'geen macht over [je] hebben' (zie Helaman 5:12).

Je kunt ook een goede invloed op anderen hebben, zodat je de evangelieboodschap uitstraalt. Onlangs hoorde ik over een jonge vrouw die een groep vrienden had uitgenodigd om na een dansavond met hun vriend of vriendin bij haar thuis te komen. Een van de stelletjes nam onderweg een videoband mee om naar te kijken. Toen ze die afspeelden, besefte de groep dat het om een film voor zestien jaar en ouder ging. Deze jonge vrouw schrok daar een beetje van en verliet de kamer om haar ouders te raadplegen. Zij herinnerden haar eraan dat dergelijke films bij hen thuis niet bekeken werden en ze stelden voor om de video uit te zetten. De jonge vrouw zei dat ze dat zou doen. En ze deed het ook. Iedereen leek opgelucht. Het is slechts een eenvoudige voorval, maar het toont iets aan. Een jonge vrouw die goed *wilde* doen, gedroeg zich naar dat verlangen, en een hele groep jongeren werd een beetje kwaad bespaard. Wanneer dat soort voorvallen zich herhalen tot dat ze een vast patroon gaan vormen, kunnen ze een goede invloed hebben op de kerk en de rest van de samenleving.

Ik vraag jullie, jonge volgelingen van Christus, om rechtschapen verlangens te ontwikkelen, te koesteren en te behouden. 'Je moet 't willen' - dat is de sleutel tot handelen, de sleutel tot geluk. Het is de sleutel tot aanbidding van de Heer, tot het ontwikkelen van geloof en tot het aanhouden van normen van reinheid.

Ik beloof jullie dat de Heer je zal zegenen met de juiste houding en verlangens naar mate je tot Hem bidt, je taken vervult, de geboden onderhoudt en Hem dient. Dan zullen jullie, jongemannen, allerlei volgelingen van Christus zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen James E. Faust, Neal A. Maxwell en Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf.

Een uitzicht op Temple Square met links de koepel van de Tabernakel.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per april 1981

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadsgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadsgever

Raad der Twaalf

Howard W. Hunter

Boyd K. Packard

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Dean L. Larsen

Mason D. Hanks

Robert L. Bowman

James M. Parimore

J. Richard Clarke

Rex D. Pugh

Carole E. Asay

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Arigi Naba

John K. Cernack

Loren C. Dunn

Harold G. Hillam

Yoshitoko Knauth

Ronald E. Poorman

Robert E. Wells

Ted E. Brewster

Gene H. Cook

Jack H. Donahid

F. Barton Howard

Alexander B. Morrison

Harman Factor, Jr.

Morse J. Brough

Jacob de Jager

John H. Groberg

Martin K. Jensen

H. Burke Peterson

Hase B. Riegger

F. Enrico Bascchi

Charles Deier

W. Eugene Hanson

L. Lubert Kondrack

Hugh W. Pimock

Earl C. Trigg

Carlos H. Arnsodo

Rulon G. Cramer

Francis H. Gabotts

W. Mack Lawrence

Joseph C. Mureu

Lynn A. Sorensen

H. Vigen Anderson

Leifbrandt R. Coris

F. Melvin Hammond

Richard P. Locksey

Dennis B. Neuenknecht

Horacio A. Tinoco

Eduardo Hyatt

Clinton L. Odler

George R. Hill III

Merlin R. Lybbert

Jorge A. Rojas

J. Ballard Washburn

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Ben B. Branks

John E. Debat

Malcolm S. Jappson

Douglas J. Martin

Glen L. Hood

Duane A. Woodley

George I. Cannon

Robert K. Denebach

Kenneth Johnson

Halvado Harris

Gardner H. Russell

Albert Choules, Jr.

Graham W. Dorsey

Cress J. Lechard

Gerald E. Melchin

Robert E. Sackley

Spencer L. Condis

Lloyd P. George

John R. Lascier

Lynn A. McKeiblen

Douglas H. Smith

De Presiderende Bisschop

Lynn A. Sorensen

Henry B. Eyring

Robert D. Hallis

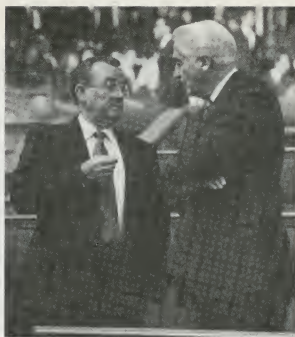
Presidentiende bisschop

Gerrit L. Pace

Tweede raadgever

Joseph C. Muren (links), onlangs voorgesteld als lid van de Zeventig, wordt verwelkomd door ouderling M. Russell Ballard van de Raad der Twaalf, en de ouderlingen L. Lionel Kendrick en H. Verland Anderson van de Zeventig.

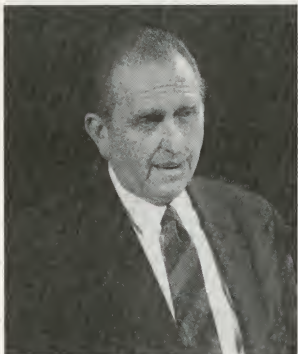
De ouderlingen Durrel A. Woolsey en Lloyd P. George van de Zeventig.

Een koninklijk priesterschap

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij hebben allen de taak om onze naasten te dienen. Het is onze taak om hen te onderwijzen, te verheffen, op te bouwen en te inspireren.

Mijn broeders van de priesterschap over de hele wereld, u bent een inspirerend publiek. U toespreken is een zware taak. Ik bid dat de Heer mij zal helpen.

U heeft iets vastberaden over u. U weet wie u bent en wat God verwacht dat u zult worden. Als ik kijk naar het hoge aantal Aäronisch-priesterschapsdragers, zie ik een grote toekomst voor u.

Toen ik op negenjarige leeftijd hier in Salt Lake City naar de lagere school ging, werd alle leerlingen van alle scholen in de stad gevraagd om op een formuliertje in te vullen wat zij later graag wilden worden. Die lijsten zouden in een waterdichte metalen bak gelegd worden en begraven onder een nieuwe vlaggemast die bij de ingang van het stad- en districtshuis zou komen te staan. Jaren later zou de bak dan geopend worden en de inhoud gepubliceerd.

Toen ik daar met een potlood in de hand zat, vroeg ik me af: 'Wat wil ik later worden?' Bijna meteen schreef ik het woord *cowboy* op. Bij het middageten vertelde ik m'n moeder wat mijn antwoord was geweest. Ik zie nog voor me hoe ze reageerde: 'Meteen terug naar school, jij, en verander dat antwoord in *bankier of advocaat!*' Ik gehoorzaam-

de, en al mijn cowboydromen vervlogen voor altijd.

Steve Alford, die nu voor de Dallas Mavericks in de nationale basketbalcompetitie speelt, toonde als kind meer vastbeslotenheid. Hij weet nog dat hij in de tweede klas tegen zijn decaan, die een beroepskeuzetest aan het afnemen was, zei dat hij basketballer wilde worden. 'Ja, dat kan ik niet opschrijven', zei ze. 'Laat dan maar open,' zei Steve Alford, 'want dat wil ik worden!' En hij is het geworden.

Een van de grote leiders van deze tijd, president Harold B. Lee, vertelde in een toespraak aan de BYU over een jongeman die lid van de kerk was en tijdens de Tweede Wereldoorlog in Engeland was. Hij was naar een officiersclub gegaan waar een losbandig feest aan de gang was. Hij merkte een Britse officier op die zich zichtbaar ergerde en zich afzijdig hield. Hij ging naar hem toe en vroeg: 'Je kijkt alsof je dit feestje niet zo geweldig vindt.' Deze jonge Britse officier ging recht op staan en antwoordde: 'Nee, zeker niet; ziet u, ik kan niet aan dit soort feestjes meedoen, want ik hoor bij de koninklijke huishouding van Engeland.' Toen onze jonge heilige der laatste dagen wegliep, zei deze tegen zichzelf: 'Ik ook niet, want ik hoor bij het koninklijk huis van God' ('Be Loyal to the Royal within You', in *Speeches of the Year, 1973*, Provo: Brigham Young University Press, 1973, blz. 100).

Misschien herinnerde deze jongeman zich de indringende uitspraak van de apostel Petrus: 'Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht' (1 Petrus 2:9). Broeders, bijt trouw aan het koninklijke in u.

De laatste tijd moet ik veel denken aan wat de Heiland in de week van zijn zoenoffer gezegd heeft: 'Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërfht het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en

gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest,

naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

'Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongereg gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

'Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

'Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

'En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:34-40).

Broeders, we willen u graag complimenteren voor uw geloof bij het naleven van de vastenwet en uw vrijgevigheid bij het betalen van vastengaven. Ook complimenteren wij de diakenen en leraren die in vele delen van de wereld helpen bij het ophalen van de vastengaven. Het welzijnsprogramma is door God geïnspireerd, en de behoeftigen worden geholpen door bisschoppen die zich laten leiden door de Geest en de beginselen van de welzijnszorg.

Met uw geregelde vastengaven kan op permanente basis hulp worden verleend, en die hulp is aanzienlijk. Ik had het gevoel dat u het op prijs zou stellen als ik u vanavond informeerde over de gaven die bij speciale vastendagen gedaan zijn. De twee vastendagen in 1985 en de hulpacties die sindsdien voor mensen in nood georganiseerd zijn, hebben in totaal 13145527 dollar opgebracht. Van die bijdragen zijn 8662765 dollar naar Afrika gegaan. Verder is er geld gebruikt in de Verenigde Staten, Latijns-Amerika, Azië, Europa, en het Midden-Oosten. De totale uitgaven tot nu toe bedragen 11640780 dollar, het restbedrag is 1684767 dollar.

Sta mij toe u iets meer te vertellen over enkele projecten, en over de mensen die door uw vrijgevigheid gezegend zijn.

In de vruchtbare laagvlakten van Oost-Guatemala, bij de stad San Esteban, helpen de kerk en het Ezra Taft Benson Instituut voor Landbouw en Voedsel, arme boerengezinnen om hun produktie te vergroten. Door betere technieken aan hen te leren voor de voorbereiding, bemesting en irrigatie, krijgen de kleine boerderijen een evenwichtiger opbrengst van beter voedsel voor de gezinnen en voor het vee.

In eerste instantie werden er op deze manier 160 gezinnen geholpen. Binnenkort zullen dat er 400 zijn. En naarmate zij hun kennis en vaardigheid overbrengen op anderen,

zullen vele duizenden bij het project gebaat zijn.

Bevrijd van de ketenen van armoede en tekorten, zullen zij beter in staat zijn de geestelijke gaven te ontvangen die Hij voor hen bereid heeft. Door onze pogingen om hen te helpen, zullen wij ook beter deze woorden gaan begrijpen: 'Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen' (Matteüs 25:36).

De kinderen in Afrika worden nu ingeënt, in een poging om vóór de eeuwwisseling veel voorkomende besmettelijke ziekten uit te bannen. Een van de projecten omvat steun aan het Polio Plus initiatief van Rotary International. De kerk heeft voldoende polioserum gekocht om 300000 kinderen in te enten. In de afgelegen gezondheidscentra zijn koelkasten op gas en elektriciteit geplaatst om de vaccins goed te houden totdat ze aan de kinderen worden toegediend. U, mijn broeders, en uw gezin hebben bijgedragen tot de verwezenlijking van deze droom.

Dichter bij deze Tabernakel hebben sociaalvoelende tandartsen de handen ineengeslagen en gratis tandheelkundige zorg aangeboden aan de bewoners van een opvangtehuis voor daklozen. Deze tandartsen, hygiënisten en andere gezondheidswerkers stellen kosteloos hun tijd en vaardigheid ter beschikking. De kerk heeft mede gezorgd voor de tandheelkundige benodigdheden.

Door dit werk worden de dakloze patiënten niet alleen bevrijd van ongemak en pijn, maar ook wordt hun glimlach breder, hun levensmoed vergroot, en hun hart verblijdt. De woorden van de Meester schenken vrede aan de ziel van allen die bij dergelijke projecten betrokken zijn: 'Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest' (Matteüs 25:35).

In de Filipijnen steunt de kerk de Mabuhay Deseret Foundation, die honderden kinderen helpt om de benodigde operaties te ondergaan om een misvormd gemelte te corrigeren of onbehandelde botbreuken of brandwonden te laten genezen. Kinderen die eens gemeden werden, leiden nu een normaal leven. Hun veerkrachtige tred en blijde stemgeluid lijken te zeggen: 'Ik was ziek en gij hebt Mij bezocht' (zie Matteüs 25:36).

Royale kledingdonaties aan Deseret Industries worden over de hele wereld gebruikt om mannen, vrouwen en kinderen te kleden. De kleding wordt gesorteerd en naar afgelegen gebieden verscheept zoals Roemenië, Peru, Zimbabwe en Sierra Leone, en ook naar steden in Noord-Amerika. Voor mensen in vluchtelingenkampen en weeshuizen betekent deze kleding warmte en troost. De vrolijke patronen en degelijke stoffen die door de gevers als overbodig werden beschouwd, vormen nu de schitterende nieuwe kleding van bejaarden en armen. Er

wordt een dimensie toegevoegd aan de woorden: 'Ik ben naakt geweest en gij hebt Mij gekleed' (zie Matteüs 25:35-36).

Met de hulpacties van de kerk worden ook hongerigen en daklozen in veel Amerikaanse steden bereikt. In de staat Utah, in de dorpen in het grensgebied met Texas, in Arizona en Californië en de Appalachen, worden via particuliere vrijwilligersorganisaties of door directe schenking voedsel en kleding gegeven aan kindertehuizen en gaarkeuken. Veel van dit voedsel begint zijn lange reis bij een produktieproject van een ring. Het voedsel wordt bewerkt en verpakt in een conservenfabriek van de kerk en via magazijnen, waar ontvangers van de welzijnshulp en vrijwilligers van de kerk hun arme en behoeftige naasten van binnen en buiten de kerk helpen. Velen zouden met gevoel kunnen zeggen: 'Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven' (Matteüs 25:35).

Aan de voet van de westzijde van de berg Kenia, aan de rand van de enorme Riftvallei, stroomt zuiver water naar dorstige mensen. Een drinkwaterproject heeft het leven van 1100 gezinnen veranderd. In samenwerking met TechnoServe, een particuliere vrijwilligersorganisatie, steunt de kerk een project dat, via een pijpleiding van 40 kilometer, een gebied met vijfing dorpen van drinkwater zal voorzien. De eenvoudige zegen van veilig drinkwater doet denken aan deze woorden van de Heiland: 'Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven' (Matteüs 25:35).

Namens de honderdduizenden die gebaat zijn geweest bij uw royale vastengaven – kinderen die nu lopen, lachen, die gevoed en gekleed zijn; en ouders die nu een normaal leven kunnen leiden met hun kinderen – zeg ik tot u, de priesterschap van deze kerk, deze doorvoelde woorden: 'Dank u, en God zegene u'.

Tweeduizend jaar geleden zat Jezus van Nazaret bij een bron in Samaria en sprak met een vrouw over levend water: 'Jezus (...) zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen;

'maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven' (Johannes 4:13-14).

Het evangelie van de Heer Jezus Christus brengt deze begerde zegen binnen ieders bereik. Koning Benjamin heeft in zijn monumentale toespraak gezegd: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, [zijt] gij louter in de dienst van uw God' (Mosiah 2:17).

Broeders van de priesterschap, wij hebben allen de taak om onze naasten te dienen. Het is onze taak om hen te onderwijzen, te verheffen, op te bouwen en te inspireren, want

'de waarde van zielen [is] groot in Gods ogen' (LV 18:10).

Overal om ons heen zien wij het voorbeeld van hen die in anderen de behoefte onderkend hebben, ja, de dorst naar dit 'levende water', en die door hun leven en dienstbetogen deze dorst geleest hebben en hen tot zegen zijn geweest.

Een voorbeeld van ware liefde en geïnspireerd onderwijs is het leven van de onlangs overleden James Collier, die door zijn eigen inspanning veel broeders in de omgeving van Bountiful (Utah) had geactiveerd. Ik werd door broeder Collier uitgenodigd om een toespraak te houden tot de broeders die nu tot ouderling geordend waren en met hun vrouw en gezin naar de Salt Lake-temple waren geweest om de eeuwige verbonden en zegeningen te ontvangen waarnaar ze zo terecht hadden gestreefd.

Tijdens het banket ter ere van deze prestatie, kon ik de liefde zien en voelen die Jim had voor de mensen die hij onderwezen en gered had. Helaas had Jim Collier op dat moment een terminale ziekte en moest hij de dokters ertoe overhalen hem toestemming te geven het ziekenhuis te verlaten om deze betekenisvolle avond bij te wonen. Toen hij op het spreekgestoelte stond, kwam er een grote glimlach op zijn gelaat. Geëmotioneerd uitte hij zijn genegenheid voor de aanwezigen, die zelf ook nu tranen niet konden bedwingen. Broeder Collier grapte: 'Iedereen wil naar het celestiale koninkrijk, maar niemand wil doodgaan om er te komen.' Op serieuze toon vervolgde hij: 'Ik ben klaar om te gaan, maar lieve vrienden, aan de andere zijde zal ik jullie opwachten en begroeten.' Na afloop ging hij terug naar het ziekenhuis. Zijn begrafenis was slechts enkele weken later.

Ik wil graag besluiten met twee persoonlijke ervaringen; een uit mijn jeugd, een uit mijn volwassenheid.

Toen ik diaken was, was ik geëng op honkbal; nog steeds, eigenlijk. Ik had een honkbalhandschoen met de naam Mel Ott erop geschreven. In mijn jeugd was hij de beroemdste honkballer. Mijn vrienden en ik speelden in een klein straatje achter ons huis. We hadden net genoeg ruimte, als je maar recht vooruit sloeg. Maar als je naar rechts sloeg, begon de ellende. Daar woonde een vrouw die ons scherp in de gaten hield, en zodra er een bal naar haar veranda rolde, werd die geïmporteerd door een Engelse Setter, die de bal naar mevrouw Shinas bracht terwijl zij de deur opendeed. Mevrouw Shinas ging meteen weer naar binnen en voegde de bal bij de vele die ze al in beslag had genomen. Zij was onze plaaggeest, onze spelbederfer, ja, de kwelling van ons bestaan. Niemand had een goed woord voor mevrouw Shinas over, maar we hadden meer dan genoeg slechte woorden

over voor haar. Met Halloween werden haar ramen met meer zeep beklaad dan alle andere ramen. Niemand zei ooit iets tegen mevrouw Shinas, en zij zei nooit iets tegen ons. Ze had een stijf been waardoor ze moeilijk liep en waardoor ze flink pijn moet hebben gehad. Zij en haar man hadden geen kinderen, leefden teruggetrokken en kwamen zelden het huis uit.

Deze koude oorlog duurde een tijdlang voort – misschien twee jaar – maar toen werd deze patstelling doorbroken; een geïnspireerde dooi veranderde het winterijs in een lente van goede gevoelens. Het was mijn taak om thuis de voortuin water te geven. Toen ik op een avond met de tuinslang in de hand bezig was te sproeien, merkte ik dat het gras in de tuin van mevrouw Shinas droog was en bruin werd. Ik weet niet wat me bezielde, maar met onze tuinslang besproeide ik haar gras. Ik deed dat elke avond, en toen het herfst werd, maakte ik haar tuin bladervrij, net als de onze, door er bundeltjes van te maken en op te stoep te leggen, waarna die verbrand of weggehaald werden. Ik had mevrouw Shinas de hele zomer niet gezien. We speelden allang geen honkbal meer in het straatje. We hadden geen honkballen meer, en ook geen geld om nieuwe te kopen.

Toen, vroeg op een avond, ging haar voordeur open en gebaarde mevrouw Shinas me om over het hekje te springen en naar haar toe te komen. Dat deed ik, en toen vroeg ze me binnen te komen en mocht ik in een leukere stoel zitten. Ze ging naar de keuken en kwam met een grote doos honkballen en softballen terug, het resultaat van enkele seizoenen in beslag genomen ballen. De gevulde doos werd aan mij gegeven; maar de grote schat was niet deze doos, maar haar stem. Voor de eerste keer zag ik mevrouw Shinas glimlachen en ze zei: 'Tommie, deze honkballen zijn voor jou, en ik wil je bedanken dat je zo aardig voor me bent.' Ik bedankte haar, en toen ik naar buiten liep was ik een betere jongen dan toen ik naar binnen was gegaan. We waren geen vijanden meer. Nu waren we vrienden. De gulden regel had weer gewerkt.

Broeders, diegenen die onze hulp het hardst nodig hebben, lijken die soms het minst graag te willen ontvangen. Als iemand mij, voordat ik als zendingspresident naar Toronto ging, had gevraagd wie volgens mij de minste kans maakte om zich te laten dopen, dan had ik Shelley genoemd, een man die ik al jaren kende. Zijn lieve vrouw had tevergeefs geprobeerd hem in de kerk te interesseren. Een fijne dochter en goede zoon hadden ook hun best gedaan, echter zonder merkbaar resultaat. Misschien kon Shelley gewoon z'n gevoelens niet uiten of positieve emoties tonen. In de wijk was ook alles al geprobeerd, maar te-

vergeefs. Shelley bleef zich afzijdig houden.

Misschien kwam het doordat zijn zoon aan kanker overleed dat er iets in hem veranderde, of misschien het praatje dat hij soms 's ochtends, soms 's middags met de klaarover maakte. En toen hielpen getrouwe huissonderwijzers in de wijk waarnaar Shelley en zijn gezin verhuisd waren, om het stille wonder tot stand te brengen.

Na een afwezigheid van drie jaar, keerde ik met mijn gezin terug naar ons huis in Salt Lake City. De tijd ging voorbij, en ik sprak pas weer met Shelley toen ik geroepen was als apostel. Op een avond kreeg ik een telefoontje van hem, en op de hem typerende directe manier vroeg hij me of ik hem en zijn gezin voor de eeuwigheid wilde verzegelen. Ik antwoordde: 'Shelley, dat zou ik een groot voorrecht vinden, maar eerst moet je lid van de kerk worden.' Kunt u zich voorstellen hoe verbaasd ik was toen hij zei: 'Ik ben lid van de kerk. Ik draag het Melchizedeks priesterschap en ben heel actief.'

Het was een bijzonder voorrecht om Shelley, zijn vrouw Eugenia, zijn dochter Utahna en, plaatsvervangend, zijn zoon Robert in een prachtige verzegelkamer in de Salt Lake-tempel aan elkaar te verzegelen. De zegeningen der eeuwigheid werden verleend. Drie jaar later sprak ik op Shelleys begrafenis. Hij was van twijfel tot geloof gegaan en had opwaarts en voorwaarts geblikt; hij had de sterfelijheid waarvel gezegd en was in het paradijs ontvangen. Nu is hij bij zijn

dierbare vrouw Eugenia, en zij zijn samen met Robert en hopen op een dag Utahna te begroeten. Als ik over Shelleys leven nadenk, voel ik dat ik dank verschuldigd ben aan die nederige klaarover, aan die trouwe huissonderwijzers, aan die geduldige vrouw en dochter, en aan allen die invloed hebben gehad op de ontvoering van de eeuwige zegeningen voor Shelley en zijn gezin.

Onze Heer en Heiland heeft gezegd: 'Kom (...), volg Mij' (Lucas 18:22). Als we zijn uitnodiging aanvaardden en in zijn voetsporen treden, zal Hij ons leiden. Zijn kalme stem vergezelt ons op onze levensreis en herinnert ons aan onze taak: 'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze onontbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;

'maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze onontbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen.

'Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matteüs 6:19-21).

Mogen we zijn stem horen. Mogen we zijn voorbeeld volgen. Mogen we zijn leringen naleven. Dan zullen we zijn zoals de apostel Petrus heeft gezegd: 'een koninklijk priesterschap.' Mogen we allen het erbeutoon waardig zijn dat de Heer toegekend werd: 'Hij is rondgegaan, weldoende (...) want God was met Hem' (Handelingen 10:38). Dat is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hoe de kerk ervoor staat

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'De heiligen der laatste dagen groeien steeds in geloof en getrouwheid. Wat ik zie doet me goed. De zaken gaan steeds beter.'

Vanavond ben ik heel erg trots op mijn broeders, de algemene autoriteiten. Ik ben trots op hun aandeel in de twee bijeenkomsten van de conferentie van vandaag. We hebben vandaag zeer bijzondere dingen gehoord van deze mannen die hun leven hebben gewijd aan het dienen van de Heer. Ik deins bijna terug voor de taak om deze reusachtige vergadering van de priesterschap toe te spreken. Meer dan honderd duizend mannen over de hele wereld die nu aan het luisteren zijn en ik vraag om de leiding van de Heilige Geest.

Elke man en jongen hier is lid van een priesterschapsquorum. Wat is het niet fijn om lid te mogen zijn van zo'n bijzondere organisatie. Om een plaats te hebben waar men een gevoel van zekerheid en vriendschap kan ontwikkelen, in de beste omgeving die men zich maar kan indenken.

Bij een vorige gelegenheid, tijdens de priesterschapsbijeenkomst van de oktoberconferentie in 1990, heb ik ook een overzicht gegeven van de stand van zaken in de kerk. Ik heb toen wat vragen gesteld en gepoogd daar antwoord op te geven. Tijdens een regionale conferentie niet zo lang geleden heb ik dat opnieuw gedaan en ik wilde zoiets vanavond weer doen.

Ik ben dankbaar dat het verslag dat ik ga

uitbrengen bemoedigend en opbouwend is. Ik heb ervoor gezorgd dat het in elk opzicht betrouwbaar is. Dat heb ik gedaan omdat ik weet dat ik een zware verantwoording draag om rekenschap af te leggen, niet alleen tegenover u, mijn broeders in de priesterschap, maar ook tegenover de Heer, wiens kerk dit is.

Dus wil ik wat vragen voorleggen en die dan naar beste weten en kunnen beantwoorden.

De eerste vraag die ons overal in de kerk, waar we ook gaan of staan, wordt gesteld is: *'Hoe gaat het met president Benson?'*

Het doet me veel genoegen u te kunnen vertellen dat het president Benson, zijn leeftijd in aanmerking genomen, redelijk goed gaat. Hij is nu 91 jaar oud. Hij heeft een zeer aktief leven geleid, gevuld met zware taken en de belasting die daarbij hoort. Hij voelt wel de last der jaren. Hij staat elke dag op, kleedt zich aan en bezoekt op sommige dagen onze vergaderingen. Het is een bijzonder genoegen om hem bij ons te mogen hebben. Hij was er vanochtend en ik weet zeker dat alle leden die hem gezien hebben, dat hebben gewaardeerd. Hij is de profeet van de Heer, die daar door de goddelijke wil van onze Hemelse Vader geplaatst is, teneinde zijn eeuwige doeleinden tot stand te brengen. Natuurlijk is er veel wat president Benson niet kan doen. Maar ik verzeke u, mijn broeders, dat er niets van enig belang wordt gedaan, zonder zijn toestemming. Ik ben zijn raadgever, net als president Monson. Wij hebben de verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat het werk vooruit gaat. Wij menen een goed inzicht te hebben in de grenzen van onze roeping en we zorgen ervoor daar binnen te blijven. Samen met u zingen we in alle oprechtheid, 'We ever pray for thee, our prophet dear (Wij bidden steeds voor u)' (*Hymns*, 1985, nr. 23).

Vraag 2: *'Hoe gaat het met de kerk?'*

Het gaat heel goed met de kerk. We zijn nog ver verwijderd van die staat van volmaaktheid waar we naar streven, maar we doen ons best en we maken daarbij een zeer behoorlijke vooruitgang. We groeien gestaag en opmerkelijk. Ik heb in het 1991

World Book Yearbook gezien dat er op dit ogenblik in de Verenigde Staten van Amerika nog maar 6 kerkelijke instellingen zijn, die groter zijn dan De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Belangrijker dan dat is de toename in geloof en getrouwheid onder de heiligen der laatste dagen. Wat ik zie doet me goed. De zaken gaan steeds beter. Er zijn ringen en wijken waar de opkomst in de avondmaalsdienst 60, 70 en zelfs 80% is. Ik denk dat zo iets in geen enkele andere organisatie van deze omvang voorkomt. Ruim een halve eeuw heb ik een roeping gehad in de ring of als algemeen autoriteit. Ik ben ervan overtuigd dat er in al die tijd nog nooit zo'n groot deel van onze leden actief bij de kerk betrokken is geweest. Ik meen te mogen stellen dat dit een van de grote succesverhalen van alle tijden is. Dat is niet aan ons te danken. Het komt door de Heer, want dit is zijn werk en we verheugen ons samen met Hem in datgene wat tot stand is gebracht.

Vraag 3: *'Hoe loopt het zendingswerk?'*

Het werk blijft zich uitbreiden. Het is werkelijk een geweldige onderneming geworden, ter vervulling van het gebod van de Heer, een gebod dat we getrouw proberen uit te voeren. Zoals u broeder Watson vanmorgen heeft horen zeggen, hadden we aan het eind van het jaar in de hele wereld 43651 voltijdzendingen. Over de hele wereld zijn er nu 256 zendingsgebieden, waarvan er 28 in 1990 werden georganiseerd. Het ziet er naar uit dat er in 1991 nog eens 12 bij zullen komen. We vinden het nodig om het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo, Utah, aanzienlijk uit te breiden.

Vraag 4: *'Kan het bouwprogramma de groei van de kerk wel bijhouden?'*

In 1990 zijn er ongeveer 330000 bekeerlingen bij de kerk gekomen. Dat aantal is voldoende om 110 nieuwe ringen van Zion te organiseren, elk met een ledental van 3000. Alleen al in 1990 waren er meer bekeerlingen dan alle leden van de kerk in de staat Arizona of de staat Idaho. Zoals te verwachten, is er steeds een dringende behoefte aan nieuwe kerkgebouwen.

In 1990 werden er 520 nieuwe kerkgebouwen ingewijd. Het is interessant om op te merken dat 330 van die 520 gebouwen werden gebouwd in landen buiten Amerika en Canada. Dat geeft aan op welk een wonderbaarlijke wijze de kerk aan het groeien is in vele landen in de wereld. Voor mij is het feit dat ons bouwprogramma die groei heeft kunnen bijhouden, een voortdurend wonder.

Vraag 5: *'Hoe gaat het met het tempelwerk en de familiegeschiedenis?'*

Dat gaat sneller vooruit dan ooit tevoren. Er wordt een computerprogramma geïnstalleerd dat het nauwkeurig voorbereiden van gezinsgegevens veel eenvoudiger zal ma-

ken. De verlossing van de Heer is van toepassing op elke man, elke vrouw en elk kind op deze aarde. De verhoging van de kinderen van onze Vader hangt af van het volbrengen van de vereiste verordeningen. Dat is noodzakelijk om allen te doen voortgaan op de weg die leidt naar de onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Voor dit grootse werk dat de Heer ons heeft geboden, moeten er nauwkeurige familieverslagen worden samengesteld, waarna het werk in de tempels kan worden verricht.

De Toronto-tempel werd in de loop van 1990 voltooid en ingewijd. Het werk aan de San Diego-tempel gaat voort. Op dit moment heeft de kerk 44 tempels in gebruik. Drie daarvan – in Zwitserland, Londen en Alberta – zijn na jarenlang intensief gebruik, wegens renovatiewerkzaamheden tijdelijk gesloten. We verwachten dat de Alberta-tempel in juni weer ingewijd zal worden.

We hebben de bouw van nieuwe tempels in Ecuador, Colombia, Orlando (Florida), Bountiful (Utah) en meest recentelijk in St. Louis (Missouri), aangekondigd.

Het bouwkundige werk aan deze tempels gaat vooruit. We verwachten dat de bouw van nog meer tempels zal worden bekendgemaakt. Waar dat zal zijn, krijgt u vanavond nog niet te horen.

Vraag 6: *Hoe staat het met het kerkelijk onderwijs?*

Over de hele wereld zijn er nu ongeveer 403000 studenten bij het seminarie en instituut ingeschreven. Daarbij ook nog eens 46500 studenten die zijn ingeschreven in universiteiten en scholen van de kerk. Dat is een reusachtige en zeer kostbare zaak, maar het geeft zeer opmerkelijke voordelen in het leven van onze jonge mensen, zowel geestelijke verrijking en de morele kracht om al het kwaad dat ons omringt te kunnen weerstaan, als een enorme toename in kennis van het evangelie.

Vraag 7: *Is er nieuws wat het welzijnsprogramma betreft?*

President Monson heeft al bepaalde aspecten van het welzijnsprogramma met u doorgenomen. Ik kan daaraan toevoegen dat de beginselen, die de basis vormen van het programma zo oud zijn als het evangelie zelf. Het geeft uitdrukking aan de gouden regel: 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus' (Matteüs 7:12).

De zorg voor de armen is in de handen van de bisschoppen, de kerkfunctionarissen die het dichtst bij de leden staan en het beste op de hoogte zijn van hun behoeften. Zoals u weet, worden de gelden om die hulp te geven, bij elkaar gebracht door een eenvoudig, door God geïnspireerd programma: de vastendag en de vastengaven. De miljoenen dollars die hiervoor elk jaar nodig zijn, kosten eigenlijk niemand iets. Het is voor

niemand een opoffering om één keer per maand twee maaltijden over te slaan en het uitgespaarde bedrag aan de bisschop te geven voor de zorg voor de armen.

Stelt u zich eens voor, broeders, als de beginselen van de vastendag en de vastengaven overal in de wereld werden toegepast. De hongrigen zouden gevoed worden, de naakten gekleed en de daklozen zouden onderdak krijgen. Onze belasting zou omlaag gaan. De gever zou er niet onder lijden, maar juist gezegend worden door zijn kleine offer. In het hart van alle mensen zou een nieuw gevoel van bezorgdheid voor anderen en onzelfzuchtigheid ontstaan. Kan er iemand twifelen aan de goddelijke wijsheid van degene die dit programma heeft ontvouwd, dat de leden van deze kerk, zowel als vele niet-leden, zoveel zegeningen heeft gebracht?

Vraag 8: *Hoe gaat het met het toelagesysteem voor de plaatselijke wijken en gemeenten?*

Zoals u weet, voeren we sinds een jaar het programma uit, waarbij alle operationele kosten van de wijken en ringen in de Verenigde Staten en Canada – inclusief de constructie en het onderhoud van gebouwen en de kosten van de activiteitenprogramma's – betaald worden uit het tiendefonds van de kerk.

Zoals u zich kunt voorstellen, heeft dit tot gevolg gehad dat er een zwaar beroep werd gedaan op het tiendefonds. Nadat we hier een jaar ervaring mee hebben opgedaan, kregen we veel brieven, waarin de leden hun dank en waardering voor het program-

ma betuigden. Die brieven kwamen overal vandaan. Laat me u iets voorlezen uit een brief van een ringpresident die een van onze broeders onlangs ontving.

'Aan het begin van 1990, toen het nieuwe toelagesysteem aan ons werd voorgelegd, waren er veel leden in onze ring die zich daar zorgen over maakten. Er waren er zelfs een paar die kritiek hadden. Gedurende het hele jaar (...) hebben we er bij de leden de nadruk op gelegd hoe belangrijk het is dat ze goed omgaan met hun financiële middelen, alsook hun energie en hun tijd. Daarnaast hebben we geprobeerd ons te concentreren op die gebieden waarbij de leden beter onderwezen en begeleid zouden worden (...)

Toen het jaar 1990 voorbij was, zagen we als ringpresidium, bisschoppen en hogeraadsleden de profetische aard in van het nieuwe toelagesysteem. Toen we aan het eind van het jaar de balans opmaakten, zagen we dat slechts ongeveer 70 procent van de ons toegewezen gelden ook inderdaad waren gebruikt.

Onze ring zal via de normale kanalen de volgende gelden terugsturen:

1. Een overschot van ongeveer 20000 dollar van het budget voor het jaar 1990.

en
2. een bedrag van 13000 dollar voor het algemene zendelingenfonds van de kerk'.

Daarna noemt hij nog andere bedragen die hij zal overmaken.

Dit is typerend voor de brieven van veel ringpresidenten die het overschot van de gelden sinds het eind van het jaar weer aan de kerk hebben teruggestuurd.

We zien uit naar het moment dat dit toelagesysteem over de hele wereld wordt ingevoerd.

Dat brengt ons bij vraag 9: *Hoe staat het met het beheer van de kerkelijke financiële middelen?*

Het financiële programma van de kerk, zowel inkomsten als uitgaven, staat omschreven in de afdelingen 119 en 120 van de Leer en Verbonden. Met uitzondering van de vastengaven en de zendingenfondsen staan in deze korte openbaringen twee verklaringen die de financiële wet van de Heer en de wijze van beheer van de financiële middelen van de kerk aangeven.

Afdeling 119 verklaart op eenvoudige wijze dat alle leden 'jaarlijks één tiende van hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hun zijn (...) zegt de Here' (vers 4).

Wat betreft de uitgave van de gelden die uit de tienden komen, heeft de Heer het volgende gezegd: 'Voorwaar, aldus zegt de Here: (...) dat er door een raad over zal worden beschikt, bestaande uit het Eerste Presidiumsraad, en Mijn hoge raad; en door Mijn eigen stem tot hen, zegt de Here' (LV 120).

Deze achttien mannen – het Presidium, die

Twaalf en de Presiderende Bisschop – vormen de raad van tiendebesteding. Het begrotingscomité en het bestedingscomité kunnen beschouwd worden als uitvoerende comités van deze grotere raad. De uitgave van alle kerkgeden gebeurt onder toezicht van deze instellingen.

Bij de financiële zaken van de kerk houden we ons aan twee vaste en fundamentele beginselen: Ten eerste, de kerk zal de terug naar de nering zending. Zij zal niet meer uitgeven dan te binnenkrijgt. Ten tweede, een vast percentage van het inkomen zal terzijde gezet worden om een reserve op te bouwen voor eventuele tijden van tegenspoed.

De kerk heeft haar leden jarenlang het beginsel onderwezen een voorraad voedsel, zowel als een zekere hoeveelheid geld, opzij te zetten voor eventuele noodgevallen. Het enige wat we proberen te doen, is datzelfde beginsel ook toe te passen voor de kerk als geheel.

Sommigen van ons zijn oud genoeg om zich de crisistijd van de jaren dertig nog goed te kunnen herinneren. Ik hoop dat we dat nooit meer hoeven mee te maken. Maar we weten dat het wel mogelijk is. We denken aan het verhaal van Farao's droom van de vette en de magere koeien en de loze aren (zie Genesis 41).

Wat ben ik dankbaar dat ik tegen de priesterschap van de kerk kan zeggen dat de kerk wat de uitvoering van zijn geestelijke taken betreft, geen schulden heeft. Geen enkele tempel, kerkgebouw, seminarie- of instituutgebouw, gebouw voor welzijnszorg of wat voor gebouw dan ook, dat voor geestelijke zaken wordt gebruikt, is met een hypotheek belast.

Vraag 10: 'Is de kerk, zoals sommigen beweren, erg rijk?'

De kerk heeft een behoorlijk bezit, dat nodig is voor haar programma. Dat bezit bestaat voornamelijk uit gebouwen – ring- en wijkgebouwen, scholen en seminariegebouwen, universiteiten en instituutgebouwen. Ook de welzijnsprojecten vormen een kernelijk bezit. Daarnaast zijn er zendings-

huizen en opleidingsinstituten voor zendingen, tempels en archieven voor familiegeschiedenis, en andere faciliteiten die direct te maken hebben met onze zending. Men dient echter te beseffen dat al deze bezittingen geld kosten en geen geld opbrengen. Ze kosten veel geld om te bouwen en te onderhouden. Ze zorgen niet voor financiële rijkdom, maar ze doen veel om de heiligen der laatste dagen op te bouwen en te versterken.

We bezitten een paar bedrijven die wel inkomen opleveren, maar het rendement daarvan zou de kerk maar een zeer korte tijd draaiende kunnen houden. De tiende is de financiële wet van de Heer. Er is geen enkele andere wet die daarop lijkt. Het is een beginsel dat gegeven is met een belofte (zie LV 89:3), door de Heer zelf uitgesproken tot zegen van zijn kinderen.

Ik herhaal nog eens wat ik al eerder heb gezegd: dat uiteindelijk de echte rijkdom van de kerk bestaat uit het geloof van zijn leden.

Vraag 11: 'Waarom doet de kerk ook commerciële zaken?'

In feite zijn de commerciële bezittingen die de kerk hedentendage heeft een erfenis van de bedrijven die opgericht zijn in de pionierstijd van onze geschiedenis, toen we geïsoleerd in het westen leefden. Toen we enige van die bedrijven niet meer nodig hadden, hebben we ze verkocht. We hebben er relatief nog maar weinig van over.

Ik herhaal dat het totale inkomen van al die bedrijven relatief klein is en de kerk slechts een zeer korte periode draaiende zou kunnen houden. Ik zeg ook nog eens dat die bedrijven gewoon belasting betalen, zoals dat hoort onder de wetten van de gebieden waar ze zich bevinden.

Vraag 12: 'Bezit de kerk veel boerderijen, zoals sommigen beweren?'

De kerk bezit inderdaad een aantal boerderijen. Zoals u weet, bezit de kerk een aantal welzijns-eigendommen waarvan de produktie alleen wordt gebruikt om de behoeften te helpen. Zij zijn uitsluitend voor charitatieve doelen bestemd en hoeven daarom ook geen belasting te betalen.

Dan bezitten we ook nog enige boerderijen op commerciële basis. Ik heb al eerder iets gezegd over de reserves van de kerk. Goed beleid vereist dat dit geld wordt belegd. Daarom hebben we enige goede, produktieve boerderijen gekocht. Zij worden goed en onder deskundige leiding beheerd en ze leveren een normaal rendement op. We hebben het gevoel dat een goede boerderij op de lange termijn een goede investering is. Daardoor wordt het bezit van de kerk in stand gehouden en verbeterd, en tegelijkertijd zijn zij beschikbaar als reserve voor voedsel mocht het nodig zijn mensen te voeden in tijden van nood.

Nogmaals, over al die bezittingen wordt gewoon belasting betaald, volgens de wet-

ten van de staten waar zij zijn gelegen. Niet alleen eigendomsbelasting, maar ook inkomstenbelasting op eventuele winsten die zij maken. Dat geldt overigens voor alle commerciële bedrijven van de kerk.

De laatste vraag die vaak door onze jonge mensen wordt gesteld is: 'Hoe ziet de toekomst van de kerk eruit?'

De taak die de kerk heeft te vervullen, gaat ons bevattingvermogen bijna te boven.

De Heer verklaarde toen Hij nog op aarde was: 'En die evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde komen' (Matteüs 24:14).

Verder heeft het werk van de kerk te maken met het eeuwig welzijn van alle geslachten die ooit op aarde hebben geleefd.

Geen enkele andere organisatie heeft, naar mijn oordeel, zo'n grote uitdaging voor zich. Ik ben ervan overtuigd dat de opgroeiende en de toekomstige generaties die uitdaging aankunnen. Tot onze jeugd – jullie jongemannen, die hier vanavond zijn – wil ik zeggen, jullie hebben een grote verantwoordelijkheid, en geweldige mogelijkheden.

Ik ben ervan overtuigd dat jullie een onderdeel zullen vormen van een prachtig groepatrouwen en een vitaliteit, die steeds zal toenemen. Het zal een prachtig gezicht zijn en een indrukwekkende gebeurtenis.

Zoals de profeet Joseph Smith eens heeft gezegd, geen mens kan de voortgang van dit werk dwarsbomen.

Velen die listig en bedrieglijk zijn, kunnen proberen het te dwarsbomen of te vernietigen, maar het zal hen niet lukken.

Dus geef ik jullie, mijn jonge broeders, vanavond de uitdaging om jezelf rein en waardig te houden en te groeien in kennis en begrip, opdat het deel dat jullie gaan bijdragen in de toekomst van deze grootte zaak die het werk des Heren is, goed uitgevoerd zal worden en zal bijdragen aan de opbouw van het koninkrijk van God op aarde.

Broeders, dankuwel. Ik dank de fijne en getrouwe vrouwen in de kerk – echtgenotes, moeders en zusters – die grote, bijzondere groep vrouwen, die samen met ons in geloof en getrouwheid door het leven gaat, als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

We bidden steeds voor u allemaal. We zijn dankbaar voor uw gebeden en vertrouwen en het stemt ons nederig. We smeken de Heer steeds dat we altijd getrouw en oprecht het heilige vertrouwen dat in ons is gesteld, zullen bewaren.

Moge de Heer steeds met genegenheid op u allen neerzien. Mogen we steeds dankbaar zijn voor zijn zegeningen en er steeds naar streven op waardige wijze voor Hem te mogen wandelen, dat is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen David B. Haight en James E. Faust van het Quorum der Twaalf.

Nooit alleen

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Wat een macht, wat een liefde, wat een mededogen toonde onze Meester en Voorbeeld! Ook wij kunnen anderen tot zegen zijn, als we maar bereid zijn om zijn edele voorbeeld te volgen.'

Deze sabbatdag is aangewezen als een dag van dankzegging, een dag van dankbaarheid – ja, een dag van gebed. Wij staan stil bij de zegeningen die een wijze Hemelse Vader ons, zijn kinderen, heeft geschonken door vrede te brengen op het slagveld en troost in het hart van zovelen in deze geweldige wereld waarin we wonen.

Vandaag zullen knieën zich buigen, klokken luiden, harten overlopen en stemmen de heerlijke boodschap verkondigen: 'God zij dank.' In de Verenigde Staten zullen een dankbaar volk en een dankbare president de ontroering uiten die door allen gevoeld wordt in een wereld die de vrede verwelkomde.

Wie onder ons zal de ontroerende, levendige beelden vergeten van de echtgenoten en vaders die afscheid namen van hun wendende echtgenote en verwonderde kinderen – beelden van een teder afscheid waar alle journaals en krantenteksten vol van waren. De kinderen huilden, maar wisten niet waarom. De vrouwen huilden omdat zij het gevaar, de eenzaamheid en de angst die in het verschiet lag kenden.

Met een handwif en een ietwat geforceerd glimlach gingen de militairen, mannen en vrouwen, ten oorlog. Uit hun afscheidswaarden klinkt ook nu nog hun innerlijke overtuiging: 'Ik houd van mijn land', 'Ik ben er trots op om in het leger te dienen', 'Ik ben gauw weer thuis', 'Probeer je geen zorgen te maken.'

Maar ze maakten zich toch zorgen. Een voortdurend bombardement met niet alleen bommen en raketten, maar tevens met nieuws, riep de kwellende vragen op: 'Is die neergeschoten piloot mijn man?' en 'Is die gevangengenomen navigator mijn zoon?'

In haar klassieke gedicht 'The Gate of the Year' ('De poort van het jaar') vatte dichteres M. Louise Haskins de gevoelens samen van allen die door conflicten geraakt worden en die zich zorgen maken om de veiligheid van geliefden. Zij schreef de troostende woorden:

*Ik zei tegen de man bij de poort van het jaar:
'Geef mij een lamp, zodat ik veilig
in het onbekende kan stappen!'*

En hij antwoordde:

*'Stap de duisternis in en leg uw hand
in de hand van God.*

*Het zal u meer baten dan een lamp
en veiliger zijn dan een bekende weg.'*

(Uit: *Masterpieces of Religious Verse*,
bijeengebracht door James Dalton
Morrison, New York: Harper and
Brothers, 1948, blz. 92.)

Eindelijk zwegen de kanonnen. De vliegtuigen bleven aan de grond. Patrouille-eenheden hielden stil. En rust viel over het slagveld. Het wapengekletter van de oorlog werd overstemd door de stilte van de vrede.

Een tafereel dat zich op het wrede woestijnzand afspeelde en een zin die rechtstreeks uit het hart kwam, spraken boekdelen. Een Amerikaanse soldaat stond gebogen over zijn overwonnen gevangene, raakte zijn schouder aan en stelde hem ge-

rust met de woorden: 'Alles is in orde; alles is in orde.'

Iedere man, iedere vrouw die bij dat conflict betrokken was, dacht aan thuis, aan familie, aan vrienden. De sintels van het verlangen naar geliefden gloieden helder op en waren op ieders gezicht te zien. Haat maakte plaats voor liefde, warmte vervulde ieder hart, en mededogen stroomde door iedere ziel.

De woorden die koning Arthur uit Lerner en Loewes succesvolle musical *Camelot* op het toneel sprak, vonden een diepe betekenis in een verafgelegen woestijn: 'Geweld is geen kracht, en mededogen geen zwakte.'

Het verlag van een thuiskomst, zoals verteld door gevangenebewaarder Kenyon J. Scudder, roept gevoelens van ontroering op:

Een vriend van hem zat eens in de trein naast een jongeman die duidelijk gedepremerd was. Uiteindelijk onthulde de jongeman dat hij voortwaardelijk was vrijgelaten uit een verafgelegen gevangenis en nu terugkeerde naar huis. Zijn gevangenisstraf had een schande betekend voor zijn familie, en ze hadden hem niet bezocht en maar zelden geschreven. Maar hij hoopte dat dat alleen maar kwam doordat ze te arm waren om te reizen en niet goed genoeg geschoold om te schrijven. Ondanks de aanwijzingen die hij had, hoopte hij dat ze hem vergeven hadden.

Maar om het hen makkelijk te maken, had hij hun geschreven en gevraagd om een teken op te hangen dat hij zien kon wanneer de trein hun kleine boerderij aan de buitenkant van het dorp voorbijreed. Als zijn familieleden hem vergeven hadden, moesten ze een wit lint hangen in de grote appelboom die langs de spoorweg stond. Als ze niet wilden dat hij terugkwam, moesten ze niets doen – dan zou hij in de trein blijven zitten en doorrijden.

Toen de trein zijn geboortedorp naderde, werd de spanning zo groot dat hij het niet kon verdragen uit het raam te blijven kijken. 'Over nog maar vijf minuten lat de machinist de fluit horen om aan te geven dat we de lange bocht ingaan die naar de vallei leidt waar ik ben opgegroeid,' riep hij uit. 'Wilt u op de appelboom letten die langs de spoorweg staat?' Zijn metgezel stemde toe, en ze verwisselden van plaats. De minuten leken uren te duren, maar toen kwam eindelijk het schrille geluid van de fluit. De jongeman vroeg: 'Kunt u de boom zien? Hangt er een wit lint in?'

Toen kwam het antwoord: 'Ik zie de boom. Maar er hangt niet één wit lint in, het zijn er een heleboel. Er hangt aan elke tak een wit lint. Jongen, er is echt iemand die van je houdt.'

Op dat moment verdween alle verbittering die een leven had vergiftigd. De andere

man zei: 'Ik had het gevoel dat ik een wonder had gezien.' Hij had inderdaad een wonder gezien. (Zie *The Reader's Digest*, John Kord Lagemann, maart 1961, blz. 41-42.)

In deze tijd is het witte lint vervangen door een geel lint. Maar de boodschap is hetzelfde: 'Welkom thuis!' Overal binden mannen, vrouwen en kinderen gele linten om van alles en nog wat. Ze binden ze niet alleen om bomen, maar ook om lantaarnpalen, straatnaamborden en brievenbussen – zelfs om de nek van huisdieren. De vraag naar gele lint is zo overwelgend dat overbezette leervernciers dag en nacht werken en nog niet aan de behoefte kunnen voldoen. Een klassieke gele strik omgordde een groot vliegtuig dat soldaten veilig naar huis vloog. Ik veronderstel dat iedereen die liefdevol een gele strik maakte het liedje 'Tie A Yellow Ribbon Round the Old Oak Tree' ('Bind een geel lint om de oude eikboom') zong, neuriede, of er ten minste aan dacht.

Bij het hartverwarmende, aangrijpende tafereel van een gezin dat op een luchthaven wachtte op de terugkeer van de vader en echtgenoot, kon men op ieders gezicht een glimlach en tranen van dankbaarheid zien. Ik zag de gezichtsuitdrukking van een jongetje dat een stok vasthield met een geel lint erom. Het onuitgesproken gevoel is niet te verwoorden. Het 'welkom thuis' van het hart heeft tranen in ieder oog tot gevolg en vrede voor iedere ziel.

Kinderen zijn zo goed tot mededogen in staat. Zij zijn niet bang om hun ware gevoelens te uiten. In de populaire speelfilm *Home Alone* grijpt een scène tegen het einde de kijker aan en heeft de bekende brok in de keel tot gevolg. De scène speelt zich af in een kerk. Het is kersttijd – de twee eenzame personages zitten naast elkaar op een kerkbank. De oude man, die alleen woont, heeft geen vrienden meer en is vervreemd van zijn familie. Zijn buurjongen, gespeeld door McCauley Culkin, is het jongetje dat 'alleen thuis' ('home alone') is gelaten door zijn familie die op vakantie naar Europa ging en per ongeluk dit kleine gezinslid vergat.

De jongen vraagt de eenzame man of hij geen familie heeft. De man legt rustig uit dat zijn zoon, diens gezin en hij uit elkaar gegaan zijn en geen contact meer hebben. In zijn jeugdige onschuld flapt de jongen dan het voorstel uit: 'Waarom belt u uw zoon niet op om te zeggen dat het u spijt en hem uit te nodigen de kerst bij u thuis te vieren!'

De oude man zucht en antwoordt: 'Ik ben zo bang dat hij nee zal zeggen.' De angst om te falen was een obstakel geworden voor het vermogen om liefde te uiten en een spijbtuiging uit te spreken.

Men laat de kijker zich een tijdje afvragen wat het resultaat van het gesprek is, maar dat duurt niet lang. Het wordt kerstdag; de familie van het jongetje komt thuis. Men ziet

hem boven uit een slaapkamer naar kijken in de richting van de stoep voor het huis van zijn oude buurman. Plotseling ziet hij een ontroerend tafereel wanneer de oude man zijn teruggekeerde zoon, schoondochter en kleinkinderen verwelkomt. De zoon omarmt zijn vader, en de oude man begraaft zijn gezicht in de schouder van zijn dierbare zoon. Wanneer zij zich omdraaien om door te lopen, kijkt de buurman omhoog naar het slaapkameram van het huis naast hem en ziet zijn kleine vriend dit privéwonder van vergeving aanschouwen. Hun blikken kruisen elkaar, hun handen uiten een vriendelijke groet van dankbaarheid. 'Home alone' ('Alleen thuis') is vervangen door 'Welkom thuis'.

Men verlaat de bioscoop met vochtige ogen. Wanneer het heldere daglicht de zwijgzame groep mensen omhult, zijn er misschien enkelen onder hen die denken aan die Man van wonderen, die Onderwijzer van de waarheid – de Heer der Heren, Jezus Christus. Ik dacht in elk geval wèl aan Hem.

Ik dacht aan het mededogen van de Heiland. Hij was in Galilea, 'En een melaats kwam tot Hem, die voor Hem op de knieën viel, en smekende tot Hem zeide: Indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.'

'En met barmhartigheid bewogen, strekte Hij [Jezus] zijn hand uit, raakte hem aan en zeide tot hem: Ik wil het, word rein!

'En terstond verliet hem de melaatsheid en hij werd rein' (Marcus 1:40-42).

In Amerika verscheen Jezus aan een menigte en zei:

'Hebt gij ook zienen onder u? Brengt hen hier. Hebt gij ook lammen, of blinden, of kreupelen, of verminkten, of melaatsen, of die verschrompelde ledematen hebben, of die doof zijn, of die enigerwijze lijdend zijn? Brengt hen hier, en Ik zal hen genezen, want Ik heb erbarmen met u. (. . .)

'En Hij genas allen. (. . .)

'En zowel zij, die waren genezen, als zij, die gezond waren, knielden allen aan Zijn voeten neder, en aanbaden Hem; en zovelen als er door de schare konden heendringen, kusten Zijn voeten, zodat zij Zijn voeten in hun tranen deden baden' (zie 3 Nephi 17:7, 9-10).

Er zijn maar weinig verslagen van de bediening van de Meester die mij meer raken dan het volgende voorbeeld van zijn mededogen dat Hij aan de treurende weduwe in Naïm betoonde:

'En het geschiedde kort daarna, dat Hij reisde naar een stad, genaamd Naïm. En zijn discipelen reisden met Hem, en een grote schare.

Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar.

'En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Weer niet.

'En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan – de dragers stonden stil – en zeide: Jongheing, Ik zeg u, sta op!

'En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder' (Lucas 7:11-15).

Wat een macht, wat een liefde, wat een mededogen toonde onze Meester en Voorbeeld! Ook wij kunnen anderen tot zegen zijn, als we maar bereid zijn om zijn edele voorbeeld te volgen. Overal krijgen we kansen daartoe. Maar er zijn ogen nodig om het betreuenswaardige lot van anderen te zien,

oren om de stille smeebeden van gebroken harten te horen. Ja, en een ziel die vervuld is met mededogen, zodat we niet alleen van oog tot oog en mond tot oor kunnen communiceren, maar – op de majestueuze wijze van de Heiland – ook van hart tot hart.

Op loopafstand van deze Tabernakel bevinden zich een opvanghuis voor daklozen, een tandheelkundig centrum en een gaarkeuken. Het mededogen van deze gemeenschap komt daar dagelijks tot uiting. De kerk en haar leden slaan de handen ineen met anderen, die niet van ons geloof zijn, om de behoeftigen tot zegen te zijn. Enkele straten verderop bevindt zich het regionale magazijn voor de bisschoppen, vol goederen die weergeven hoe vrijgevig u bent. Daar wordt niemand zonder voedsel, kleding of dankbaarheid aan God weggestuurd.

Een ander opvangcentrum in de omgeving is het Neighborhood House, een niet-kerkgebonden opvangcentrum waar ruimhartige vrouwen van hun tijd en middelen geven om kleuters te onderwijzen van alleenstaande moeders die door werken zelf in het onderhoud van hun gezin moeten voorzien. Die organisatie brengt ook vreugde aan de ouderen die daar bijeenkomen om te praten en te luisteren naar presentaties en amusement. Die ruimhartige vrouwen brengen het licht van de hoop in het leven van de gedeprimeerden, de vertrapten van deze maatschappij en de kinderen die de ouders van morgen zijn.

Zonder uitzondering verklaren deze barmhartige zielen die de hongerigen voeden, de zwerfers kleden en het lijden van hun medemens verlichten: 'Ik heb me nog nooit zo gezegend gevoeld, zo beloofd, of zo vredig.' Een schrijver drukte dit gevoel als volgt uit:

In de nacht heb ik geschreed

Om de kortzichtigheid

Waarvoor ik iemands nood niet zag;

Maar nooit is het gebeurd

Dat ik heb betreurd

Dat ik voor iemand te vriendelijk was.

(Anoniem, geciteerd door Richard L.

Evans, *Improvement Era*, mei 1960, blz. 340.)

In elke gemeenschap zijn dergelijke projecten wel te vinden. De behoefte wenkt. En wij hoeven slechts te reageren.

Onlangs kreeg ik op kantoor twee enveloppen van mensen die anoniem wensten te blijven. In beide zat een aantal biljetten van honderd dollar en een korte boodschap waarin de schrijver zijn dank aan God uitsprak voor zijn zegeningen, en een verlangen dat het bijgesloten geld gebruikt zou worden om mensen in financiële nood te helpen hun tempelzegeningen te ontvangen. Als de bewuste echnparen naar deze conferentie kijken, doet het mij genoegen te

vertellen dat er gezinnen in Bolivia en in Portugal zijn die nu in staat zijn om naar de temple te gaan in, respectievelijk, Lima en Frankfurt om deze wens te vervullen en om eeuwige zegeningen te ontvangen.

Deze barmhartige, anonieme schenkers waarden misschien de woorden van Henry Burton, die schreef:

Is u vriendelijkheid betoond in het verle'en?

Geef het door.

Het was niet voor u alleen.

Geef het door.

Laat het doorwerken door de jaren heen.

Laat het de tranen wegeven

van andermans geweën.

Totdat de daad in de hemel verschijnt.

Geef het door.

(Uit: *Masterpieces of Religious Verse*,

blz. 389-390.)

Ik was eens op een zondagochtend in een verpleeghuis aanwezig toen een meisje haar muzikaal talent als een prachtig geschenk aanbood aan eenzame, oude mensen die niet naar voedsel en kleding snakten, maar naar iemand die om hen gaf, iemand die wat met hen te delen had, iemand die hun balsem voor de ziel bood.

Het aan rolstoelen gekluisterde publiek werd volkomen stil toen het meisje haar strijktok ter hand nam en een prachtige melodie op haar viool speelde. Toen ze klaar was, zei een patiënt hardop: 'Dat was prachtig, lieverd.' Waarop ze in haar handen begon te klappen om haar goedkeuring te uiten. Een tweede patiënt begon mee te klappen, daarna een derde, een vierde, en al gauw zat iedereen te klappen.

Het meisje en ik liepen samen het verpleeghuis uit. Ze zei: 'Ik heb nog nooit zo goed gespeeld. Ik heb me ook nog nooit zo goed gevoeld.' Ze was geleid door de Heer. Pijn, wanhoop en verdriet waren overwonnen. Het mededogen had gewonnen.

Vandaag, en in de toekomst die voor ons ligt, verheugen wij ons in de terugkeer naar huis van allen die hebben meegedaan aan Desert Storm. Zij hoorden de plicht roepen. Zij hebben de strijd van de dapperen gestreden. Zij keren als overwinnaars terug. U, die geliefden hebt verloren in Desert Storm, of in wat voor storm dan ook die u uw geliefden heeft afgenomen, betuigen wij ons inigste mededogen.

Uit een verhaal dat werd overgeseynd bleek dat de eerste geneesvelde Amerikaanse soldaat een protestantse zondagsschoolleeraar was. Eén van de laatsten was een milva die door haar vader 'Engeltje' genoemd werd. Van sommigen van de 182 geneesvelde soldaten werd de huwelijksreis bekend. Sommigen lieten een vrouw in verwachting achter. Sommigen moesten de verwezenlijking van hun dromen uitstellen.

Nu is er in Virginia een weduwe die haar enige zoon begraven heeft, een jongeman in het westen van Pennsylvania wiens trouwplannen voorgoed in duigen zijn gevallen, een echtgenote in Alaska die binnenkort van een baby moet bevallen die haar man nooit zal vasthouden.

Er is geen bevredigend antwoord op de onuitgesproken vraag: 'Waarom is, van al die duizenden soldaten, juist de mijne niet onder hen die terugkomen?' We horen de weelacht: 'Uit ons gezin is een licht verdwenen; een stem die wij kenden is tot zwijgen gebracht. Er is een open plek gekomen in ons hart die nooit gevuld kan worden.' In een weelacht over het afschuwelijke offer van alle gewapende conflicten schreef iemand:

'Orlog laat niets achter dan een doodlopende weg naar onze liefste hoop en onze mooiste dromen' (Dennis Smith, *Desert News*, 11 januari 1991, blz. C1).

In de Bijbel staat een formule voor het verzachten van verdriet en het genezen van het hart van de rouwende:

'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet.

'Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken' (Spreuken 3:5-6).

Als u, aan welke zijde van dit tragische conflict dan ook, een geliefde hebt verloren, weet dan dat uw verdriet verlicht kan worden. Er is balsem in Gilead. Er wacht u de belofte van een nieuwe dag. Uit een land, niet ver van waar uw geliefden gevallen zijn, weerklinkt de echo van een belofte van vrede, uitgesproken door onze Heer, de Vredevorst:

'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaaagd' (Johannes 14:27).

In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; (...) opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben' (vss. 2-3).

Zijn liefde, zijn belofte, zijn aanwezigheid is als een geel lint dat zorgvuldig, en met mededogen, gestrikt is. Hij heeft uw geliefden gewenkt: 'Welkom thuis.' En u geeft Hij de hemelse, goddelijke verzekering: 'Ik ben met u; u bent nooit alleen.' 's Avonds mag men wenen, maar in de morgen is er gejuich (zie Psalm 30:6).

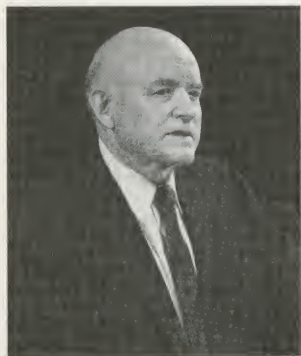
Aan die woorden voeg ik mijn getuigenis toe: God leeft, en zijn Zoon, Jezus Christus, is onze Heiland en Verlosser. Vanavond zullen mijn vrouw en ik ons bij miljoenen van u voegen wanneer wij in ernstig gebed onze smeebeden opzenden. Wij zullen Gods heilige hand in ons leven erkennen. En uit ons hart zal onze dankbaarheid spreken: 'God zij dank.' In de naam van Jezus Christus. Amen. □

6 april 1830

President Howard W. Hunter

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Maar wat zij deden vormde een van de belangrijkste gebeurtenissen sinds de dood van Jezus Christus en zijn apostelen in het midden des tijds.'

Op 6 april 1830, gisteren 161 jaar geleden, kwam een groep mannen en vrouwen in het huis van Peter Whitmer bijeen om gehoor te geven aan het gebod van God om De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te organiseren. Deze kerk, waarvan we nu de halfjaarlijkse algemene conferentie houden, en die in de profetiën een wonderbaar werk en een wonder genoemd wordt, heeft een wel zeer bescheiden begin gehad.

Op die bewuste dag telde de kerk zes leden. Geen van hen kon bogen op een bijzondere opleiding of op leiderschapservaring. Het waren eerzame mensen en goede burgers, maar buiten hun eigen kennissenkring nagenoeg onbekend.

Uit de beschrijving die in *History of the Church* van een van de plaatselijke inwoners, Joseph Knight, gegeven wordt, krijgen we een goed beeld van de levenshouding en maatschappelijke omstandigheden van die cirkel van zes. We lezen dat 'hij een boerderij had, een korenmolen en een kaardmachine. Hij was niet rijk, maar bezat genoeg aardse goederen om zichzelf en zijn gezin niet alleen de benodigdheden, maar ook de gemakken van het leven te verschaffen. (...) [Hij] was een sober, eertlijk mens, alom gerespecteerd en gewaardeerd door zijn

buren en kennissen. Hij was niet bij enig kerkgenootschap aangesloten, maar was wel zeer gelovig' (*History of the Church*, 1:47). Uit zulke gewone, rechtschapen mensen bestond de groep die anderhalve eeuw geleden bij elkaar kwam in het huis van Peter Whitmer in Fayette (Seneca County, New York).

De meeste gedenkwaardige momenten van het leven worden vastgelegd, maar wat deze mannen op die alledaagse dag deden, trok nauwelijks de publieke aandacht. Maar wat zij deden vormde een van de belangrijkste gebeurtenissen sinds de dood van Jezus Christus en zijn apostelen in het midden des tijds.

Deze nederige, gewone mensen kwamen bij elkaar omdat een van hen, Joseph Smith jr., een jonge man nog, een zeer bijzondere bewering deed. Hij verklaarde aan hen en

aan allen die wilden luisteren dat hij verschillende malen een indringende hemelse boodschap had ontvangen, waaronder een visioen van God de Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Een voortvloeisel van deze openbaringen was de publikatie van het Boek van Mormon, een kroniek van Christus' omgang met de vroegere bewoners van Amerika. Daarnaast had de Heer deze jongeman, pas 24 jaar oud, geboden om de kerk te herstellen die in de nieuwtestamentische tijd had bestaan, en dat die kerk in haar herstelde zuiverheid genoemd zou moeten worden naar haar hoeksteen en eeuwig hoofd, Jezus Christus zelf.

Zo begon op bescheiden maar zeer betekenisvolle wijze de eerste akte van het grote kerkelijke schouwspel dat uiteindelijk niet alleen die generatie zou raken, maar de hele mensheid, inclusief al diegenen die zich vandaag binnen het bereik van mijn stem bevinden. Een bescheiden begin, ja, maar de bewering dat God had gesproken, dat Christus' kerk weer georganiseerd was, met door Hem geopenbaarde leerstellingen, was de opzienbarende verklaring aan de wereld sinds de tijd dat de Heiland zelf over de paden van Judea en de heuvels van Galilea ging.

Toen men hoorde dat de jonge Joseph Smith beweerde dat God Zich aan hem had geopenbaard, bespotten zij hem en keerden zich van hem af, net zoals in de vroegchristelijke tijd de wijze en intelligente mensen in Athene zich hadden afgekeerd van een op-

Het algemeen ZHV-presidium: presidente Elaine L. Jack (midden); Chieko H. Okazaki, eerste raadgeefster (links); en Aileen H. Clyde, tweede raadgeefster.

merkelijke man die in hun midden het woord predikte. Maar het feit blijft dat Paulus op dat moment de enige in die geleerde stad was die wist dat iemand door de poort des doods kan gaan en leven. Hij was de enige in Athene die duidelijk het verschil kon aangeven tussen lege afgodendienst en zuivere aanbidding van de enige ware en levende God. De Epikureïsche en Stoïcijnse wijsgeren met wie hij had gesproken en gedebatteerd, noemden Paulus een betweter, een verkondiger van vreemde goden. We lezen:

‘En zij namen hem mede en brachten hem naar de Areopagus en zeiden: Zouden wij ook mogen vernemen, wat dit voor een nieuwe leer is, waarvan gij spreekt?’

‘Want gij brengt ons enige vreemde dingen ten gehore; wij wensten dan wel te weten, wat dit zeggen wil. (. . .)

‘En Paulus, voor de Areopagus staande, zeide: Mannen van Athene, ik zie voor mijn ogen, dat gij in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godheden hebt;

‘want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen uwer verering aanschouwde, heb ik ook een altaar gevonden met het opschrift: Aan een onbekende god. Wat gij dan, zonder het te kennen, vereert, dat verkondig ik u’ (Handelingen 17:19-20, 22-23).

Joseph Smith had net zo weinig formele kennis en opleiding voor de bediening ontvangen als Paulus; misschien nog wel minder. Maar iets maakte hem zeer stoutmoedig in zijn uitspraken tegen verkeerde leerstellingen als kinderdoop, onbevoegde priester-

ordering, predestinatie en andere onjuiste leringen van die tijd. Net als Paulus werd Joseph Smith door velen bespot en gehoond toen hij zei openbaringen van de Heer te hebben ontvangen.

Daarentegen waren er ook die van hem hielden, zoals Willard Richards, die tegen hem zei:

‘Broeder Joseph, u heeft me niet gevraagd deze rivier met u over te steken; u heeft me niet gevraagd met u mee te gaan naar Carthage; u heeft me niet gevraagd met u te gevergenis in te gaan; denkt u nou echt dat ik u nu in de steek zou laten? Ik zal u vertellen wat ik zal doen; als ze u tot de strop veroordelen wegens verraad, zal ik mij in uw plaats laten ophangen, zodat u vrijuit gaat’ (*History of the Church*, 6:616).

Zo’n uiting van liefde doet ons denken aan hen die van de Heer hielden toen Hij als mens de stranden van Galilea bewandelde. Zelfs toen Hij werd vervolgd, gestenigd, veroordeeld en uiteindelijk gekruisigd, voelden enkele discipelen zich als Tomas toen hij zei: ‘Laten wij ook gaan om met Hem te sterven’ (Johannes 11:16).

Joseph Smith was niet alleen een groot man, maar een geïnspireerd dienstknecht van de Heer, een profeet van God. Zijn grootheid bestaat hierin: hij heeft werkelijk de Vader en de Zoon gezien, en alle gevolgen van die openbaring aanvaard. In die openbaring werd opdracht gegeven tot herstel van de ware en levende kerk zoals die in de tijd van de Heiland had bestaan. De pro-

feet Joseph Smith heeft gezegd dat de kerk van Jezus Christus werd ‘georganiseerd conform de geboden en openbaringen die Hij ons in deze laatste dagen heeft gegeven, en volgens de orde van de kerk zoals die in het Nieuwe Testament is vastgelegd’ (*History of the Church*, 1:79).

Voor het eerst in 1800 jaar had God zich als persoon geopenbaard. Daarnaast bewezen de Vader en de Zoon de onweerlegbare waarheid dat zij afzonderlijke en verschillende personen zijn. Ja, de relatie tussen Vader en Zoon werd bevestigd in de goddelijke inleidende woorden tot de jonge profeet: ‘Deze is mijn geliefde Zoon – hoor Hem!’ Zij die op 6 april 1830 door de doop lid werden van de kerk, geloofden in een persoonlijke God; zij geloofden dat het feit dat Hij leef en dat zijn Zoon Jezus Christus leeft, de eeuwige basis vormt waarop de kerk is gebouwd.

Als wij de goddelijkheid van Christus aanvaarden, is het gemakkelijk om te begrijpen dat zijn Vader net zo’n persoon is als Hij. Christus heeft gezegd: ‘Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien’ (Johannes 14:9). Geloof in het bestaan van een werkelijke en levende persoonlijke God was het eerste element dat de kerk van Jezus Christus in vroeger tijden continuïteit gaf, en is de eeuwige basis waarop nu De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gebouwd is.

Op 6 april 1830 werd de kerk officieel met zes leden georganiseerd. Op dat moment ging nagenoeg de hele wereld aan die handeling voorbij; maar bekendheid volgde, omdat de kerk eeuwige beginselen omvatte en uitstraalde die strookten met alle andere waarheid die van God, de Bron van alle waarheid, was gekomen. Alleen op die manier, op grond van de waarheid, kon zij en zou zij een wonderbaar werk en een wonder worden.

Nu, na dat bescheiden begin al die jaren geleden, zijn er overal units en leden van de kerk, ja, bijna letterlijk in heel de wereld. De enorme vooruitgang op het gebied van transport en communicatie hebben de verbreiding van deze herstelde evangeliewaarheden mogelijk gemaakt naar mensen in nagenoeg alle delen van de wereld. Miljoenen mensen in Amerika, Europa, Azië, Afrika en de eilanden der zee hebben deze verlossende evangeliebeginselen niet alleen kunnen horen, maar ze in miljoenen gevallen ook kunnen aanvaarden, waarna zij er hun leven aan gewijd hebben.

Wij vertegenwoordigen nu een wereldwijde kerk, het georganiseerde koninkrijk van God op aarde. Ik getuig tot u dat de kerk die 161 jaar geleden in anonimiteit werd gevestigd, werkelijk de kerk van Jezus Christus is. Ik verklaar dat God leeft, dat Hij een persoonlijk God is die onze geboden hoort en verhoort, dat Hij de Vader is die Hij

Het algemeen JV-presidium: presidentie Ardeht G. Kapp (midden); Jayne B. Malan, eerste raadgeefster (links); en Janette C. Hales, tweede raadgeefster.

Een uitzicht vanuit het zuiden op Tempel Square. V.l.n.r.: Assembly Hall, het koepeldak van de Tabernakel, de spitsen van de Salt Lake-tempel, en het hoge kantoorgebouw van de kerk. Op de achtergrond is de koepel te zien van het Capitol, het regeringsgebouw van de staat Utah.

in de Schriften steeds zegt te zijn. Ongetwijfeld is Hij veel meer dan wij nu kunnen bevatten, maar Hij is beslist niet minder dan wij bevatten.

Ik getuig dat Jezus Christus zijn Eniggeboren Zoon is, de Heiland van de wereld, en dat de Vader en de Zoon inderdaad aan de profeet Joseph Smith zijn verschenen om een begin te maken met het grote werk van deze laatste tijd.

Ik getuig dat de jonge profeet, die in zoveel opzichten het centrale wonder blijft in 161 jaar kerkgeschiedenis, een levend bewijs is dat in Gods handen en onder leiding van de Heiland van deze wereld, de zwakke en eenvoudige dingen naar voren zijn gekomen om de machtigen en sterken neer te halen. Bij deze herdenking van de organisatie van de kerk getuig ik van de waarheid ervan, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

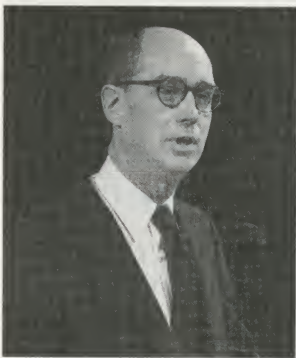
Het algemeen jeugdwerkpresidium: presidente Michaelene P. Grassli (midden); Betty Jo N. Jepsen, eerste raadgeefster (links); en Ruth B. Wright, tweede raadgeefster.

Naderen tot God

Bisschop Henry B. Eyring

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

‘Wij moeten in God geloven om geraakt te kunnen worden door het evangelie van Jezus Christus. We moeten bij Hem willen zijn. En we moeten beseffen dat onze reiniging een noodzaak is.’

Je praat elke dag met mensen die zeggen dat God niet bestaat of heel ver weg is. Laatst zat ik op een lijnvlucht naast een vrouw. Ik begon een gesprek met haar. Zij moest moeite doen om mij te begrijpen. Als ze sprak was er meer accent dan Engels. In antwoord op mijn vraag, vertelde zij mij dat ze op weg was naar haar geboorteplaats. Ze zei dat de gelegenheid een godsdienstige herdenking van haar vaders dood was, die jaren geleden was gestorven. Zij had de reis drie jaar, zeven jaar, dertien jaar en zeventien jaar na zijn dood gemaakt. En nu ging ze weer.

Ik zei dat ik haar bewonderde om de toewijding aan haar vader. Ze zei zachtjes dat ze geloofde in de verering van haar voorvaders. Ik vroeg of haar familie naar een kerk ging. Ze glimlachte en zei: ‘Nee, gaan alleen naar kerk als iemand gestorven is.’ Ik vroeg haar of zij in God geloofde. Ze zei: ‘Ja.’ Was die God volgens haar dan dichtbij? Ze zei: ‘Nee. Als we hem ooit nodig hebben, moeten we “Kom hier” zeggen.’ En daarbij gebaarde ze met haar hand. Ik vroeg wie zij geloofde dat God was. Haar zachte, weifelende antwoord was: ‘Nou, Hij is als een van onze verre voorvaders.’

Ze zou de woorden moeten horen die hier zijn gesproken: Jezus Christus, de val van Adam, de verzoening, de opstanding, bekering, eeuwig leven, en de reine liefde van God. Maar ik beseft dat die woorden haar niet zouden raken. Ik moest denken aan de kracht van de woorden van president Kimball in het eerste hoofdstuk van zijn boek *Het wonder der vergeving*. U zult zich zijn waarschuwendende woorden herinneren:

‘Dit boek gaat uit van de veronderstelling dat de lezers geloven in God en in de verheven bestemming van het leven. Zonder God zou het begrip bekering weinig betekenis hebben, en vergeving zou zowel onnodig als onwerkkelijk zijn. Als er geen God was, zou het leven inderdaad zinloos zijn, en dan zouden wij (...) met recht mogen toegeven aan de drang om uitsluitend voor het heden te leven, om te eten, te drinken en vrolijk te zijn, losbandig te zijn en al onze wereldse begeerten te bevredigen. Als er geen God was, zou er ook geen sprake zijn van verlossing, opstanding of eeuwigheid om naar uit te zien, en bijgevolg zou er geen hoop zijn’ (zie Spencer. W. Kimball: *Het wonder der vergeving*, blz. 15-16).

Door president Kimballs woorden drong het tot mij door dat de vrouw en ik niet zoveel van elkaar verschilden, maar veel gemeen hadden. God is onze voorvader, niet ver weg, maar dichtbij. Hij is de Vader van onze geest; wij zijn zijn kinderen. Maar zoals die vrouw voelen wij ons allemaal wel eens veraf van Hem. En zoals die vrouw moeten ook wij in God geloven om geraakt te kunnen worden door het evangelie van Jezus Christus.

We moeten naar Hem verlangen. En we moeten beseffen dat onze reiniging een noodzaak is om weer bij Hem te kunnen komen.

De dag komt dat we Hem weer zullen zien. President Benson heeft dat als volgt onder woorden gebracht: ‘Niets zal ons meer verbazen wanneer wij door de sluier naar de andere zijde overgaan dan ons beseft dat we onze Vader kennen en hoe bekend

zijn gezicht ons voorkomt’ (Ezra Taft Benson: *Speeches of the Year*, 1974).

President Bensons woorden hebben natuurlijk betrekking op de toekomst, maar ook nu moeten we voelen dat God ons persoonlijk kent en ons liefheeft. Bij tijden hebt u de nabijheid van God, uw Vader, gevoeld en beseft dat u zijn kind bent. Dat kan vaker gebeuren, en op een betrekkelijk eenvoudige manier.

Als u in contact wilt blijven met iemand die u na aan het hart ligt, maar van wie u geschiedene wordt, dan weet u hoe u dat moet doen. U vindt een manier om met hem te spreken, om naar hem te luisteren, en u zoekt manieren om wat voor de ander te doen. Hoe vaker dat gebeurt en hoe langer dat duurt, des te hechter wordt de band. Als er tijd verstrijkt zonder praten, luisteren en doen, verzwakt de band.

God is volmaakt en almachtig, en u en ik zijn sterfelijk. Maar Hij is onze Vader, Hij heeft ons lief, en hij biedt ons dezelfde mogelijkheid om tot Hem te naderen als een goede vriend zou doen. En u doet dat op veelal dezelfde wijze: spreken, luisteren en doen.

Onze Hemelse Vader heeft ons niet alleen uitgenodigd om met hem te spreken, Hij heeft het geboden. En zoals altijd gaat zijn gebod vergezeld van beloften.

In afdeling negentien van de Leer en Verbonden, zegt de Heer tot u en mij:

‘Bid altijd, en Ik zal Mijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn – ja, groter zelfs, dan indien gij in dezelfde mate aardse en vergankelijke schatten zoudt verkrijgen.

‘Zie, kunt gij dit lezen, zonder u te verblijden en uw hart van vreugde te verheffen?’

‘Of kunt gij langer rondlopen als een blinde leidsman?’

‘Of kunt gij nederig en zachtmoedig zijn, en u verstandig voor Mij gedragen? Ja, kom tot Mij, uw Zaligmaker. Amen’ (Leer en Verbonden 19:38-41).

Door die en andere teksten wordt duidelijk hoe vaak we met God behoren te spreken: geregeld overluurd, voortdurend in het hart. Toen de Heiland na zijn opstanding aan de mensen in Amerika verscheen, onderwees Hij hun hoe zij moesten bidden. Daar gebruikte Hij het woord ‘altijd’. Dat betekent niet zo nu en dan. Het betekent niet alleen wanneer we er zin in hebben. Luister naar wat Hij hun vertelde:

‘Gezegend zijt gij daarom, indien gij Mijn geboden zult onderhouden, die de Vader Mij heeft geboden u te geven.

‘Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet door de duivel wordt verzocht en door hem gevaarlijk weggevoerd.

‘En zoals Ik te midden van u heb geboden, zo zult gij in Mijn kerk bidden, onder Mijn

volk, dat zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt. Ziet, Ik ben het licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven' (3 Nephi 18:14-16).

U en ik moeten heel aandachtig luisteren om antwoord te krijgen. Toen ik u zojuist uit de Schriften voorlas, hoorde u de woorden van Christus. Daarvan getuig ik. Jezus spreekt de woorden van de Vader. U kunt in de Schriften lezen, luisteren en dan Gods antwoorden aan u horen.

Eris nog een manier om naar God te luisteren. Velen van u hebben vandaag antwoord op hun gebed gekregen. Ik getuig tot u dat u in deze conferentie de stemmen hebt gehoord van apostelen en profeten van de Heer Jezus Christus. De Heer heeft het volgende gezegd over hen die zijn woord spreken:

'Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldig Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.

'Want merkt op en ziet, de Here is God, en de Geest geeft getuigenis, en het getuigenis is waarachtig, en de waarheid blijft voor eeuwig. Amen.' (LV 1:38-39).

De Geest zal tot u getuigen naarmate u in de Schriften leest, luistert naar 's Heren gevolmachtigde dienstknechten en de Heer tot uw hart spreekt. U kunt luisteren en horen als u gelooft dat de Schriften juist zijn wanneer de Heilige Geest als volgt wordt omschreven:

'Ja, aldus zegt de stille zachte stem, wier

fluistering door alle dingen gaat, en ze doordringt, en die vele malen mijn gebeente doet beven, wanneer ze zich openbaar maakt' (LV 85:6).

Ik getuig tot u dat het een zachte stem is. Zij fluistert, zij schreeuwt niet. En daarom moeten wij innerlijk heel stil zijn. Daarom is het wijs om te vasten als u wilt luisteren. Daarom ook zult u het beste luisteren met uw gevoelens. 'Vader, niet mijn wil, maar de uwe geschiede. Ik wil wat u wilt.' Dan zal het lijken of de stille, zachte stem u doordringt, alsof zij uw gebeente doet beven. Maar vaker zal uw hart in u branden, ook zacht, maar met een brandend gevoel dat verheft en verzekert.

U zult handelen nadat u geluisterd hebt, omdat, wanneer u zijn stem door zijn Geest hoort, u altijd zult voelen dat u tot iets wordt aangezet. U moet er ook niet van opkijken als de instructie vergezeld gaat van wat u voelt als een berisping.

Wellicht geeft u er de voorkeur aan dat God u alleen vertelt hoe goed u het doet. Maar Hij houdt van u, Hij wil dat u bij Hem terugkeert en weet dat u een grote verandering van hart moet ondergaan, door geloof in de Heer Jezus Christus, nederige bekeering, en het sluiten en naleven van heilige verbonden met Hem. Daarom staat er in Spreuken:

'Veracht, mijn zoon, de tuchtinging des Heren niet en keer u niet met weerzin af van zijn bestraffing.

'Want de Here bestraft wie Hij liefheeft, ja, gelijk een vader een zoon, aan wie hij welgevallen heeft.' (Spreuken 3:11-12).

U hebt naar de dienstknechten van God

geluisterd en bent ertoe aangezet om iets te doen. U kunt zich hard oppellen: 'Waarom zegt een onvolmaakte man mij me te bekeeren?' In plaats daarvan kunt u de liefdevolle uitnodiging van uw Hemelse Vader horen, die behagen in u schiep toen u bij Hem woonde en die het waardeert dat u zijn liefdevolle aansporingen aanvaardt.

Er is nog iets met de aansporingen die u gevoeld hebt. Is het u opgevallen hoeveel van die aansporingen verzoeken zijn om iets voor een ander te doen? Dat is geen verrassing. God heeft zijn kinderen lief. Zij hebben grote behoeften. Alles is van God, dus is er niet veel dat u Hem kunt geven, nadat u Hem uw bekeerlijke hart hebt geschonken. Maar u kunt Hem vriendelijke aandacht zijn kinderen geven. Als u mijn aardse vriend was, zou u mijn hart winnen door aardig tegen mijn kinderen te zijn. God houdt meer van zijn kinderen dan welke ouder dan ook. Bedenk dus wat uw vriendelijkeheid jegens zijn kinderen voor Hem betekent.

Met alles wat u voor uw Hemelse Vader kunt doen – als u bidt, luistert en Hem al uw dagen gehoorzaamt – zult u erachter komen dat Hij milddadiger is dan u ooit kunt zijn. Koning Benjamin omschreef het probleem van het uitwisselen van vriendelijke daden met God als volgt:

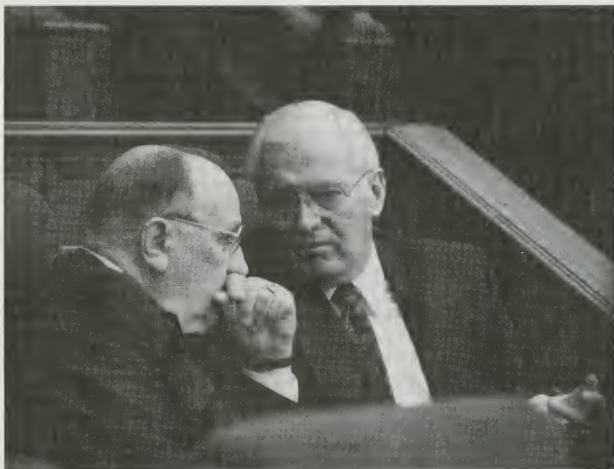
'En (. . .) Hij verlangt, dat gij zult doen, wat Hij u heeft geboden, waarvoor Hij u onmiddellijk zegent, indien gij het doet; en daarom heeft Hij u betaald. En gij zijt nog bij Hem in de schuld en zult dit zijn voor eeuwig; waarop kunt gij daarom roemen?' (Mosiah 2:24.)

Zelfs de Heiland van de wereld voelde, toen Hij aan het kruis hing, dat zijn Vader ver weg was. U zult momenten hebben, misschien langdurig, dat u zich alleen zult voelen. Maar u weet hoe u tot God kunt naderen. Koning Benjamin onderwees ons hoe:

'Ik zeg u, ik zou willen, dat gij zult bedenken altijd de ingeschreven naam in uw hart te behouden, opdat gij niet ter linkerhand Gods wordt gevonden, maar dat gij de stem, waardoor gij zult worden geroepen, moogt horen en kennen, en tevens de naam, waarmee Hij u zal roepen.

'Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?' (Mosiah 5:12-13).

U zult nog steeds verbaasd staan, zoals president Benson zei, hoe bekend het gezicht van uw Hemelse Vader u voorkomt. Maar wanneer u Hem ziet, zult u zijn stem herkennen, omdat u gebeden, geluisterd en gehoorzaamd hebt, en bekend bent met de gedachten en het voornemen van zijn hart. U zult nader tot Hem gekomen zijn. Het is mijn gebed dat dit zo zal zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen Douglas H. Smith en Gardner H. Russell van de Zeventig.

Een kroon van doornen, een kroon van heerlijkheid

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Misschien is de ontkenning van de zonde erger dan de zonde zelf. Als we ontkennen dat we een zondaar zijn, hoe kunnen we dan ooit vergeving ontvangen? Hoe kan de verzoening van Jezus werkzaam zijn in ons leven als we ons niet bekeren?'

Geliefde broeders, zusters en vrienden, vandaag wil ik spreken over doornen, stekels, splinters en een kroon van doornen. Ook wil ik graag spreken over de verfijnde pracht en zoetgeurendheid die het leven biedt, en over een kroon van heerlijkheid. Ik wou dat ik beter begreep waarom God toestaat dat er zoveel pijnlijke, irriterende zaken in het leven zijn. Nephi heeft ons een reden gegeven: om met volle teugen te kunnen genieten van de schoonheid en pracht van het leven (2 Nephi 2:10-13). Tegen Adam werd gezegd dat de grond voor ons welzijn met doornen en distels vervloekt werd (zie Genesis 3:17-18). Zo wordt de sterfelijkheid ook 'vervloekt' met de doornen van wereldse verleiding en de splinters van zonde, zodat wij beproefd kunnen worden en onszelf kunnen bewijzen. Dat is nodig voor onze eeuwige vooruitgang. De apostel Paulus legt uit: 'Daarom is mij, opdat ik mij niet te zeer zou verheffen, een doorn in het vlees gegeven' (2 Korintiërs 12:7).

De ontkenning van onze zonden, onze

zelfzucht, onze zwakheid, is als een doornenkroon die ons afhoudt van een volgende stap in onze ontwikkeling. Misschien is de ontkenning van de zonde erger dan de zonde zelf. Als we ontkennen dat we een zondaar zijn, hoe kunnen we dan ooit vergeving ontvangen? Hoe kan de verzoening van Jezus in ons leven werkzaam zijn als we ons niet bekeren? Als we niet direct de splinters van zonde en de doornen van vleselijke verleidingen verwijderen, hoe kan de Heer dan onze ziel genezen? De Heiland heeft gezegd: 'Wilt gij nu niet (...) u van uw zonden bekeren en tot inkeer worden gebracht, opdat Ik u moge genezen?' (3 Nephi 9:13.) Het is erg moeilijk om te bidden voor hen die ons haten, die ons misbruiken, of die ons vervolgen. Maar als we die essentiële extra stap niet doen, laten we daarmee enkele rottende distels in onze ziel. Vergeving, liefde en begrip voor de tekortkomingen en zwakheden in onze huwelijkspartner, kinderen en collega's maken het veel gemakkelijker om te zeggen: 'O God, wees mij, zondaar, genadig!' (Lucas 18:13.)

Het lijkt erop dat we, hoe voorzichtig we ook over het levenspad gaan, toch met een paar doornen, distels en splinters te maken krijgen. Toen ik nog jong was en we in de zomervakantie naar de boerderij gingen, trokken we meteen onze schoenen uit. Die schoenen bleven de hele zomer uit, behalve bij bijzondere gelegenheden. De eerste twee weken, als onze voeten nog zacht waren, deed het gladste steentje of stokje nog zeer. Maar naarmate de weken verstreken, werden onze voetzolen harder zodat ze bijna alles konden verdragen, behalve de distels, die weliger schenen te tierden dan al het andere onkruid. En zo is het ook in het leven; naarmate we ouder en volwassener worden en dicht bij Hem komen die met doornen gekroond is, lijkt onze ziel beter bestand te zijn tegen problemen, wordt onze vastbeslotenheid groter, onze wil sterker, en neemt onze

zelfbeheersing toe, wat ons beschermt tegen de kwaden van de wereld. Maar deze kwaden zijn zo alomtegenwoordig dat we altijd de paden moeten kiezen met de minste distels van aardse verleiding.

Als kinderen vonden we het prachtig om met stengels distelpluis te zwaaien en te kijken hoe de zaadjes op de wind werden meegevoerd. Pas later beseften we wat voor gevolgen dit had voor onze tuin en die van onze burens. Velen van ons vinden het heerlijk om met verleiding te flirten, om pas later te ontdekken hoe zij en anderen de zaadjes van hun eigen ongeluk hebben gezaaid, en hoe zij daarmee ook het geluk van hun naasten beïnvloeden.

We hebben een verdedigingsmechanisme waarmee we goed van kwaad kunnen onderscheiden. Dat is ons geweten. Gewetensroeging is de natuurlijke reactie van onze geest op zonde, net zoals fysieke pijn de natuurlijke reactie van ons lichaam op een wond is, zelfs een klein splinterijtje. Het geweten wordt sterker door het te gebruiken. Paulus heeft de Hebreëen gezegd: 'Maar de vaste spijs is voor de volwassene, die door het gebruik van hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad' (Hebreëen 5:14). Zij die hun geweten niet hebben geoefend, hebben 'hun eigen geweten als met een brandijzer toegeschoeid' (SV, 1 Timoteüs 4:2). Een gevoelig geweten duidt op een gezonde geest.

Hoe worden de doornen en splinters van het leven verwijderd? De kracht om die uit ons leven en dat van anderen te verwijderen, begint bij onszelf. Moroni schrijft dat als we ons van goddeloosheid onthouden, de genade van Christus ons genoeg is (zie Moroni 10:32).

Maar al te vaak zoeken we naar pleisters om onze schuld te bedekken in plaats van de doorn te verwijderen die de pijn veroorzaakt. Hoe vaak deïnen we niet terug voor de korte pijn van het verwijderen van een splinter, ook al voorkomt dat de langduriger pijn van een zwerende wond. Iedereen weet dat als je doornen en stekels en splinters niet uit je huid verwijdert, ze wonden veroorzaken die gaan zweren en niet uit zichzelf genezen.

En van onze familieleden heeft een opmerkelijke hond die Ben heet. Een paar jaar geleden liepen we op een prachtige herfstdag met een groepje door de velden. Voor ons holde Ben heen en weer, hij snuffelde langs de grond, kwispelde met z'n staart en had het duidelijk naar z'n zin. We gingen even langs een greppel zitten uitrusten, en lieten ons genieten door de warme herfstzon beschijnen. Toen kwam Ben stormpelend naar z'n baas en hield met gekwelde blik z'n voorpoot omhoog. Bens baas nam voorzichtig de poot in z'n handen en onderzocht die zorgvuldig. Tussen twee

tenen zat een doorn. De doorn werd voorzichtig verwijderd, en Ben bleef nog lang genoeg staan om kwispelend een paar aaien over z'n kop te krijgen. Toen rende hij weer weg, niet meer strompelend of gehinderd door de pijn. Ik vond het opmerkelijk dat Ben instinctief wist dat de doorn eruit moest om de pijn weg te krijgen, en dat hij wist waar hij heen moest om hem eruit te krijgen. Net als Ben zoeken ook wij instinctief naar verlossing van de doornen der zonde die ons kwellen. Maar wij wenden ons niet altijd tot onze Meester; velen weten nog niet wie hun Meester is.

Als timmerman zal Jezus alles hebben gegeven van splinters en doornig gewas. Als kind zal Hij geleerd hebben dat je zelden een splinter in je vinger krijgt als je het hout in de juiste richting bewerkt. Hij zal ook beter dan wie dan ook geweten hebben hoe splinters – klein en pijnlijk – onze aandacht afleiden van de belangrijke zaken. De geseling van Jezus vond onder meer plaats met doornen:

'Toen namen de soldaten van de stadhouder Jezus mede naar het gerechtsgebouw en

riepen de gehele afdeling bij Hem samen. En zij trokken Hem zijn klederen uit en deden Hem een scharlaken mantel om;

'ook vlochten zij van doornen een kroon en zetten die op zijn hoofd en gaven Hem een riet in zijn rechterhand. Toen vielen zij voor Hem op de knieën en spotten, zeggende: Wees gegroet, gij Koning der Joden!

'En zij spuwden naar Hem en namen het riet en sloegen Hem ermee op het hoofd' (Matteüs 27:27-30).

Misschien was deze wrede daad een perverse poging om te doen alsof ze Hem een keizerlijke lauwerkroon opdeden. En zo werd er een doornenkroon op zijn hoofd gedrukt. Hij aanvaardde de pijn als deel van het grote geschenk dat Hij beloofd had te geven. Hoe schrijnend is dit, vooral als we bedenken dat doornen Gods misnoegen symboliseren toen Hij de aarde vervloekte zodat die voortaan doornen zou voortbrengen. Maar door de kroon te dragen, veranderde Jezus de doornen in een symbool van zijn heerlijkheid. Om met de volgende woorden van Emily Dickinson te spreken:

*Een kroon die niemand wil
maar toch het hoogste hoofd
haar afzondering begeerd
haar wonddelen vergoddelijkt*
(naar American Literature, deel 9, nr. 3, oktober 1987, blz. 349-50).

Omdat Hij zich gericht had op het geven, kon noch de lof, noch de hoon der wereld Hem van zijn zending afleiden.

Onze Heiland kent 'naar het aardse lichaam' elke dimensie van ons lijden. Er is geen ongemak dat Hij niet kent. In zijn kwelling ervoer Hij alle doornen, splinters en distels die ons kunnen pijnigen:

'Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoeken doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen.

'En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die Zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:11-12).

Alle pijnveroorzakers moeten uit het lichaam of uit de ziel worden verwijderd voordat zij gaan zweren. En al zijn ze gaan zweren, en hoewel ze ons pijnigen, ze kunnen toch nog steeds verwijderd worden, en genezing zal volgen. Als de infectie opgehouden is, zal de pijn verdwijnen. Dat proces heet bekering. Bekering en vergeving zijn twee van de prachtigste vruchten van de verzoening. Het is niet gemakkelijk om de

doornen van trots, de distels van zelfzucht, de splinters van ons ego, of de stekels van begeerte te verwijderen.

In Roselandia (Brazilië), buiten de stad São Paulo, liggen grote stukken land met prachtige rozen. Als je op een heuveltje boven de rozenvelden staat, is de geur heerlijk en de schoonheid adembenemend. Er zitten doornen aan de takken, maar die doen niets af aan het genot van het gezicht en de geur. Ik wil iedereen oproepen om de doornen, splinters en distels van het leven in het juiste perspectief te plaatsen. We moeten ermee om kunnen gaan, maar laten we ons concentreren op de bloemen van het leven, niet op de doornen. We moeten genieten van de geur en de schoonheid van de bloeiende rozen en cactussen. Om de zoete geur van de bloesems te kunnen waarderen, moeten we deugdzaam en gedisciplineerd leven, en schriftstudie, gebed, juiste prioriteiten en een juiste instelling hoog in ons vaandel hebben. Leden van deze kerk gaan dat in onze tempels steeds duidelijker zien. We zullen allemaal beslist te maken krijgen met een paar doornen, maar ze zijn in de minderheid bij de zoete geuren en verfinde pracht van de bloesems. Heeft de Heiland niet gezegd: 'Aan hun vruchten zult gij hen kennen: men leest toch geen druiven van dorens of vijgen van distels?' (Matteüs 7:16.)

Thomas Carlyle, een Britse schrijver, heeft gezegd: 'Elke edele kroon op aarde is een doornenkroon, en zal dat altijd blijven' (Thomas Carlyle, Past and Present, boek 3, hoofdstuk 11). De Latijnse uitdrukking *sic transit gloria mundi* betekent 'zo vergaat de heerlijkheid der wereld'. Aardse beloning kan een enorme verleiding zijn. Daarentegen is hun die getrouw zijn en zich aan dienstbetoon gewijd hebben, beloofd dat zij zullen worden 'gekroond met eer, en heerlijkheid, en onsterfelijkheid en het eeuwige leven' (LV 75:5). Dus eer noch beproeving hoeven ons te overwinnen. Paulus spreekt over een onvergankelijke erekrans (1 Korintiërs 9:25), en Jakobus over de getrouwen die een 'kroon des levens' ontvangen (Jakobus 1:12). Johannes de Openbaarder adviseert ons: 'Houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme' (Openbaring 3:11).

Ik denk dat aardse kronen zoals macht, geldzucht, materialisme en de eer der mensen doornenkronen zijn omdat ze uitgaan van krijgen in plaats van geven. Zelfzucht kan van iets wat wij als een edele kroon beschouwen, een doornenkroon maken die wij niet kunnen verdragen. Toen ik aan mijn loopbaan begon, vroeg een van de chefs van ons kantoor een andere chef om hem bij een juridische zaak te helpen. Die chef die gevraagd was te helpen, was talentvol en bekwaam, maar ook zelfzuchtig. Hij antwoordde: 'Wat krijg ik ervoor?' De filosofie 'Wat krijg ik ervoor?' illustreert in wezen

wat er met deze wereld mis is, en is ongetwijfeld een van de scherpste punten in een doornenkroon.

Jezus roept ons allen op: 'Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij' (Matteüs 16:24). Het is nu de tijd om onszelf te verloochenen, zoals de Heiland zegt, en onszelf te onderwerpen en beheersen, in plaats van ons te wentelen in een zelfzuchtig 'doen wat ik zelf wil' wereldje. De vraag is niet zozeer wat wij kunnen doen, maar wat God door ons kan doen. Paulus heeft gezegd: 'Indien iemand zich nu (...) gereinigd heeft, zal hij een voorwerp zijn met eervolle bestemming, geheiligd, bruikbaar voor de eigenaar, voor iedere goede taak gereed' (2 Timoteüs 2:21).

Ons kruis opnemen en de Heiland volgen, betekent altijd dat we ons aan dienstbetoon wijden. Toen ik studeerde, was ik erg arm. Ik werkte lange uren voor twee kwartjes per

uur, kokend hete blikken opvangen in een conservenfabriek. Ik ontdekte dat zelfzucht meer te maken heeft met wat we vinden van wat we hebben, dan met hoeveel we hebben. Een arme man kan zelfzuchtig zijn en een rijke man vrijgevig, maar iemand die geobsedeerd is met 'hebben' zal God moeilijk vinden. Ik heb ontdekt dat elk voorrecht verantwoordelijkheid met zich meebrengt. Meestal draagt een voorrecht ook de taak in zich om te dienen, te geven, en te zegenen. God kan ons elk voorrecht ontnemen als het niet volgens zijn almachtige wil gebruikt wordt. Gehoor geven aan de oproep om te geven, te dienen, te zegenen, met getrouwheid en toewijding, is de enige manier om de kroon van heerlijkheid te verkrijgen waarover de vroegchristelijke apostelen hebben gesproken. Het is de enige manier om het leven werkelijk zinvol te maken. Wij zullen dan eer of spot met gelijke sereniteit kunnen dragen.

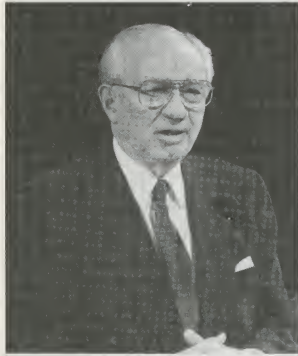
Ik besluit met de woorden van Ezechiël: 'En gij, menskind, wees niet bevreemd (...) al groeien er netels en doornen bij u en al woont gij bij schorpioenen' (Ezechiël 2:6). In onze steeds veranderende wereld mogen wij ons vastklampen aan dingen die niet veranderen: gebed, geloof, verlossende verbonden, liefde in het gezin, en broederschap. Door de splinters van zonde en de doornen van wereldse verleiding te verwijderen, en door onszelf te verloochenen en ons kruis op te nemen en de Heiland te volgen, kunnen wij een kroon van doornen veranderen in een kroon van heerlijkheid. Als een van zijn dienstknechten die geroepen is om zijn speciale getuige te zijn, getuig ik dat Hij leeft. Vanuit de diepte van mijn ziel getuig ik dat dit zijn heilige werk is, dat ons, als we getrouw zijn, gekroond kan doen worden met 'eer, en heerlijkheid, en het eeuwige leven' (LV 75:5). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hetgeen God samengevoegd heeft

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Vrouwen, zie uw man als een dierbare compagnon (. . .). Mannen, zie in uw vrouw uw waardevolste aanwinst in tijd of eeuwigheid'.

Tien dagen geleden had ik een mooie en ontroerende ervaring in de Salt Lake-tempel, het gebouw dat zich iets ten oosten van deze tabernakel bevindt. In dat heiligdom had ik het voorrecht om in twee afzonderlijke maar opeenvolgende ceremonies twee mooie, jonge vrouwen, een tweeling, ieder met een aantrekkelijke, capabele jongeman in de echt te verbinden. Die avond was er een dubbele receptie waarop honderden vrienden hun liefde kwamen betuigen en hun geluk kwamen wensen.

Moeders pinken vaak een traantje weg op een bruiloft. Zussen ook, en soms vaders. Grootvaders tonen zelden enige emotie. Maar die prachtige meisjes waren mijn eigen kleindochters en ik moet bekennen dat deze oude opa een brok in zijn keel had en het er moeilijk mee had. Ik begrijp niet waarom. Het was zeker een blijde gelegenheid, een vervulling van dromen en gebeden. Misschien waren mijn tranen in wezen een uiting van vreugde, en van dankbaarheid jegens God voor deze lieve bruidjes en hun knappe, jonge echtgenoten. Heilig waren de beloften waarmee zij elkaar hun liefde en trouw voor tijd en eeuwigheid beloofden.

Het huwelijk is een prachtig instituut in het plan van onze Eeuwige Vader, een plan dat in zijn oneindige wijsheid is opgesteld voor het geluk en de bescherming van zijn kinderen en de voortplanting van het ras.

Hij is onze Schepper, en Hij heeft het huwelijk vanaf het begin ingesteld. Ten tijde van Eva's schepping zei Adam: 'Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees (. . .).'

'Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn' (Genesis 2:23-24).

Paulus schreef aan de heiligen in Korinte: '(. . .) in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw' (1 Korintiërs 11:11).

In een hedendaagse openbaring heeft de Heer gezegd: 'Verder, voorwaar zeg ik u, dat wie ook verbiedt te huwen, het niet op Gods voorschrift doet, want het huwelijk is de mens van Godswege geboden' (Leer en Verbonden 49:15).

President Joseph F. Smith heeft eens verklaard: 'Geen man kan gered en verhoogd worden in het koninkrijk van God zonder de vrouw, en geen vrouw kan alleen volmaakt worden en haar verhoging in het koninkrijk van God ingaan. (. . .) God heeft het huwelijk in het begin ingesteld. Hij heeft de mens naar zijn beeld en gelijkenis geschapen, man en vrouw, en stelde in dat zij verenigd zouden zijn in de heilige banden van het huwelijk. En de een is niet volmaakt zonder de ander' (Conference Report, april 1913, blz. 118-119).

Niemand die de Schriften leest, zowel oudtijds als hedendaags, kan de goddelijke notie van het huwelijk in twijfel trekken. De aangenaamste gevoelens van het leven, de edelmooigste en meest voldoeninggevend impuls van het menselijk hart vinden uiting in een huwelijk dat zuiver en vlekkeloos boven het kwaad van de wereld staat.

Zo'n huwelijk is naar mijn mening het ver-

langen – een diep, intens, gebedvol verlangen – van veel mannen en vrouwen, overal ter wereld.

Onlangs op een lijnvlucht nam ik een *New York Magazine* ter hand. Ik bladerde het door en mijn oog viel op de rubriek 'Huwelijk en kennismaking'. Ik telde 159 advertenties van eenzame mannen en vrouwen die op zoek waren naar een partner. Het was duidelijk dat de adverteerders alle mogelijke moeite hadden gedaan om op te vallen. Ik wou dat ik die tijd had om er wat voor te lezen. U zou u vermaken. Er was niets aanstootgevends aan de advertenties. Achter de spitsvondige en gevatte omschrijvingen, dat was duidelijk, ging veel verdriet en eenzaamheid schuil, een hunkering naar een liefdevolle partner op het levenspad.

Mijn hart gaat uit naar diegenen onder ons, in het bijzonder onze zusters, die verlangen naar een huwelijk maar die daar niet in slagen. Onze Vader in de hemel bewaart elke beloofde zegening voor hen. Ik heb heel wat minder sympathie voor de jongemannen die naar het gebruik van onze samenleving het initiatief in deze aangelegenheid moeten nemen, maar dat in zoveel gevallen laten afweten. In het verleden zijn zij krachtig toegesproken door verschillende presidenten van deze kerk.

Uit een huwelijk vloeit meestal een gezin voort. Kan een jonge moeder die haar eerste kind heeft gebaard de goddelijkheid en het wonder daarvan in twijfel trekken? Kan een jonge vader die zijn pasgeboren zoon of dochter voor het eerst ziet iets anders voelen dan dat dit deel uitmaakt van het plan van de Almachtige?

Natuurlijk is niet alles in het huwelijk rozegeur en maneschijn. Jaren geleden heb ik het volgende citaat uit de krant geknipt, het is van Jenkins Lloyd Jones:

'Duizenden partjes die in de bioscoop elkaars hand vasthouden en elkaar knuffelen, lijken te denken dat het huwelijk bestaat uit een leuk huisje, omringd door eeuwig bloeiende rozen, waarin een eeuwig jonge en bevorderende echtgenote wacht tot haar eeuwig jonge en knappe echtgenoot thuiskomt. Als de rozen verwelken en plaatsmaken voor verveling en rekeningen, stapelen de echtscheidingen zich op. (. . .)

'Een ieder die denkt dat rozegeur en maneschijn normaal zijn, zal veel tijd verdoen met schreeuwen dat hij beroofd is' (*Deseret News*, 12 juni 1973).

Elk huishouden krijgt het af en toe zwaar te verduren. En daarbij komt onvermijdelijk veel pijn kijken – lichamelijk, mentaal en emotioneel. En er is veel aan stress en strijd, veel aan angst en zorgen. En bovenal is er de onafgebroken strijd met de financiën. Nooit lijkt er genoeg geld te zijn om aan de behoeften van het gezin te voldoen. Ook ziekte eist af en toe zijn tol. Er gebeuren ongelukken.

De dood kan onverwachts een geliefde bij ons wegrukken.

Maar al deze zaken lijken deel uit te maken van het gezinsleven. Er zijn maar weinig mensen aan wie veel van dit alles voorbijgaat. Dat is vanaf het begin zo geweest. Kain maakte ruzie met Abel en deed toen iets vreselijks. Hoe groot moet het verdriet zijn geweest van hun ouders, Adam en Eva.

Absalom was de derde zoon van David, een zoon die begunstigd en geliefd was. David had hem een naam gegeven die 'vader van vrede' betekent. Maar hij bracht geen vrede. Hij bracht boosheid, eerzucht en verdriet. Hij doodde zijn broer en spande samen tegen zijn vader, die hij van de troon wilde stoten. In het heetst van de strijd, terwijl hij wegreed op een ezel, raakte zijn haar verward in de takken van een eikeboom en bleef hij hulpeloos hangen. Joab, de neef van de koning en aanvoerder van het koninklijke leger, greep de gelegenheid aan om van een rebellerende en verraderlijke zoon af te komen en doorboorde zijn hart met werpspielen. Hij was kennelijk van mening dat hij de koning daar een plezier mee deed.

Maar toen David van de dood van zijn zoon hoorde, hoewel die zoon hem had willen ombrengen, 'ontroerde de koning; hij ging naar het bovenvertrek van de poort en weende. En terwijl hij heen en weer liep, sprak hij: 'Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och, dat ik in uw plaats gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon! (...) De koning nu had zijn aangezicht omhuld en weende' (2 Samuel 18:33; 19:4).

Door de geschiedenis van de mens heen hebben de daden van opstandige kinderen voor veel verdriet en hartezeer gezorgd, maar zelfs als er sprake was van opstandigheid hebben hechte gezinsbanden de weg vrijgelaten voor de opstandige.

Ik ken geen mooier verhaal in de literatuur dan dat van de Meester dat staat opgetekend in het vijftiende hoofdstuk van Lucas. Het is het verhaal van de onstuimige en gierige zoon die zijn erfenis opeiste, die hij er onverwijd doorheen joeg. Berouwvol keerde hij terug naar zijn vader, en zijn vader, die hem al van verre zag aankomen, rende hem tegemoet, omhelsde hem en kuste hem.

Sommigen van u kunnen wellicht een soortgelijk gezinsdrama vertellen. Maar van alle drama's is het meest tragische en het meest voorkomende wel echtscheiding. Het is een grote plaag geworden. In het nieuwste nummer van de *World Almanac* staat dat er in de Verenigde Staten in een tijdsbestek van twaalf maanden, eindigend maart 1990, naar schatting 2423000 paren in het huwelijk traden. In deze zelfde periode scheidden naar schatting 1177000 echtparen. (*World Almanac* 1991, blz. 834.)

Dat houdt in dat er in de Verenigde Staten

tegen twee huwelijken één echtscheiding werd uitgesproken.

Dit zijn slechts cijfers op de bladzijde van een boek. Maar achter die cijfers liggen meer verraad, meer verdriet, meer veronachtzaming, armoede en strijd dan een mens zich kan indenken. Miljoenen van die gescheiden mensen in dit land zijn eenzaam, gefrustreerd, onzeker en ongelukkig. Miljoenen ouders voeden hun kinderen alleen op, waarbij zij op problemen stuiten die teveel zijn voor één persoon. Miljoenen kinderen groeien op in een éénoudergezin, waarvan de ouder, meestal de moeder, genoodzaakt is buitenshuis te werken. Deze sleutelkinderen komen elke dag van school naar een leeg huis, waar in veel gevallen te weinig eten is en alleen de televisie als toevlucht. Niet alleen lijden de kinderen eronder, maar de hele samenleving betaalt een beangstigende prijs voor hun omstandigheden. Worden zij ouder, dan gaan drugs in toenemende mate een rol spelen. Velen vluchten in crimineel gedrag. Omdat hun opleiding veelal niet voldoende is, zijn velen zonder werk. Sommigen verspillen doelloos hun leven. Miljoenen zijn het 'vrakhout' van de maatschappij geworden, aangespoeld door zeeën van onachtzaamheid, mishandeling en frustratie, niet in staat om hun omstandigheden te corrigeren. In een artikel in *Time Magazine*, waarin de problemen van de stad New York worden besproken, wordt verklaard dat de instorting van het gezinsleven het alarmerendst is. Zestig procent van de leerlingen op de openbare scholen van deze stad, ongeveer 600.000 leerlingen, komt uit éénoudergezinnen. Vergelijkbare studies in andere grote steden in Amerika, alsook in de meeste metropolen van de wereld, zouden ongetwijfeld soortgelijke cijfers tonen.

We bouwen en houden meer gevangenissen in bedrijf dan we ons kunnen veroorloven. De kosten zijn hoog, haast onvoorstel-

baar. Bij een schrikbarend hoog percentage van de gevallen die vastzitten in deze gebouwen is er een verleden van een gebroken gezin, verlaten door de vader, waarin een moeder vergeefs strijd voert tegen een overmacht.

Waarom al die gebroken gezinnen? Wat gebeurt er met de huwelijken die beginnen met oprechte liefde en het verlangen om loyaal en trouw aan elkaar te zijn?

Er is geen eenvoudige antwoord. Dat geef ik toe. Maar het komt mij voor dat er een paar voor de hand liggende redenen zijn die het hoge percentage van deze problemen verklaren. En ik zeg dat omdat zulke tragedieën onder mijn ogen komen. Volgens mij is zelfzucht de oorzaak van deze problemen.

Ik ben van mening dat een gelukkig huwelijk niet zo zeer een zaak van romantiek is als wel een zaak van oprechte zorg voor het comfort en welzijn van de partner.

Zelfzucht is zo vaak de basis van geldproblemen, die een ernstige en reële factor zijn in de stabiliteit van het gezinsleven. Zelfzucht ligt ten grondslag aan overspel: de schending van plichtige en heilige verbonden om lusten te bevredigen. Zelfzucht is de antithese van liefde. Zij is een woekerende uiting van hebzucht. Zij vernietigt de zelfbeheersing. Zij verstikt de trouw. Zij verscheurt heilige verbonden. Zij kwelt mannen en vrouwen.

Teveel mensen die in het huwelijk treden zijn vertroeteld en verwend, en hebben om de een of andere reden het idee dat alles altijd precies goed moet zijn, dat het leven één groot, kleurrijk feest is, dat begeerten bevredigd mogen worden zonder zich ergens aan te hoeven storen.

Hoe tragisch de gevolgen van een dergelijke holle en onredelijke denkwijze.

De bittere gevolgen zijn zichtbaar in het leven van de kinderen die een vader nodig hebben die van ze houdt, ze onderwijst, be-

scherm, en ze over het levenspad leidt met zijn voorbeeld en voorschrift, maar die niet hebben. Laat mij u iets vertellen wat ik ongeveer twee jaar geleden in deze tabernakel hoorde. Het was tijdens een bijeenkomst voor alleenstaande mannen en vrouwen. Ouderling Marion D. Hanks leidde een paneeldiscussie. In dat panel zat een aantrekkelijke en capabele jonge vrouw, gescheiden en moeder van zeven kinderen in de leeftijd van vijf tot en met zestien jaar. Als ik het me goed herinner, zei ze dat ze op zekere avond de straat overstak om iets bij de buren af te leveren. Dit waren haar woorden: 'Toen ik terugging, zag ik het licht van mijn huis. Het spervuur van vragen van mijn kinderen net voordat ik het huis verliet, klonk nog in mijn oren: "Mama, wat eten we vanavond?" "Kunt u me naar de bieb brengen?" "Ik heb vanavond nog etalagekarton nodig." Uitgeput keek ik naar het huis, in elke kamer brandde licht. Ik dacht aan al mijn kinderen die wachtten tot ik hun wensen kwam vervullen. De last rustte heel zwaar op mij.'

'Ik weet nog hoe ik door mijn tranen heen naar de lucht keek en zei: "O, mijn Vader, vanavond heb ik er gewoon de kracht niet voor. Ik ben zo moe. Ik kan er niet tegenop. Ik kan niet naar binnen gaan. Ik kan het niet alleen aan. Kan ik niet naar U toekomen, al was het maar voor één nachtje? Ik kan morgenochtend teruggaan."

'Ik hoorde zijn antwoord niet met mijn gehoor, maar in mijn gedachten. Het antwoord was: "Nee, mijn kind, je kunt nu niet naar me toekomen. Je zou nooit meer terug willen. Maar ik kan wel naar jou toekomen."

Er zijn zoveel mensen als deze jonge moeder. Zij ziet in dat haar een goddelijke macht ter beschikking staat. Zij heeft het geluk dat er mensen in haar omgeving zijn die van haar houden en haar helpen, maar er zijn veel mensen die dat geluk niet hebben. Zij zijn eenzaam en wanhopig en zien hun kinderen in de greep van drugs en misdaad komen. Niet in staat dat tegen te gaan, bidden zij in tranen.

Er is voor dit alles een oplossing. Die ligt niet in echtscheiding. Zij ligt in het evangelie van de Zoon van God. Hij heeft gezegd: 'Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet' (Matteüs 19:6). De remedie voor de meeste spanningen in een huwelijk is geen echtscheiding. Het is bekering. Het is geen scheiding van tafel en bed. Het is eenvoudige integriteit die een man er toe aanzet om zijn rug te rechten en zijn verplichtingen na te komen. Het is de toepassing van de gulden regel.

Het huwelijk is prachtig wanneer men schoonheid zoekt en die cultiveert. Het kan lelijk en onaangenaam zijn wanneer iemand naar fouten zoekt en blind is voor deugd. Edgar A. Guest heeft eens opgemerkt: 'Het

vergt een berg ervaringen om van een huis een thuis te maken.' Dat is waar. Ik kan in de kerk honderdduizenden gezinnen aanwijzen die daarin slagen met liefde en vrede, discipline en eerlijkheid, zorgzaamheid en onzelfzuchtigheid.

Zowel de man als de vrouw moet de plechtigheid en heiligheid, alsmede de goddelijke bedoeling van het huwelijk erkennen.

Zij moeten bereid zijn kleine fouten over het hoofd te zien, te vergeven en daarna te vergeten.

De partners moeten hun tong in toom houden. Drift is wreed en bijtend, zij vernietigt genegenheid en drijft liefde uit.

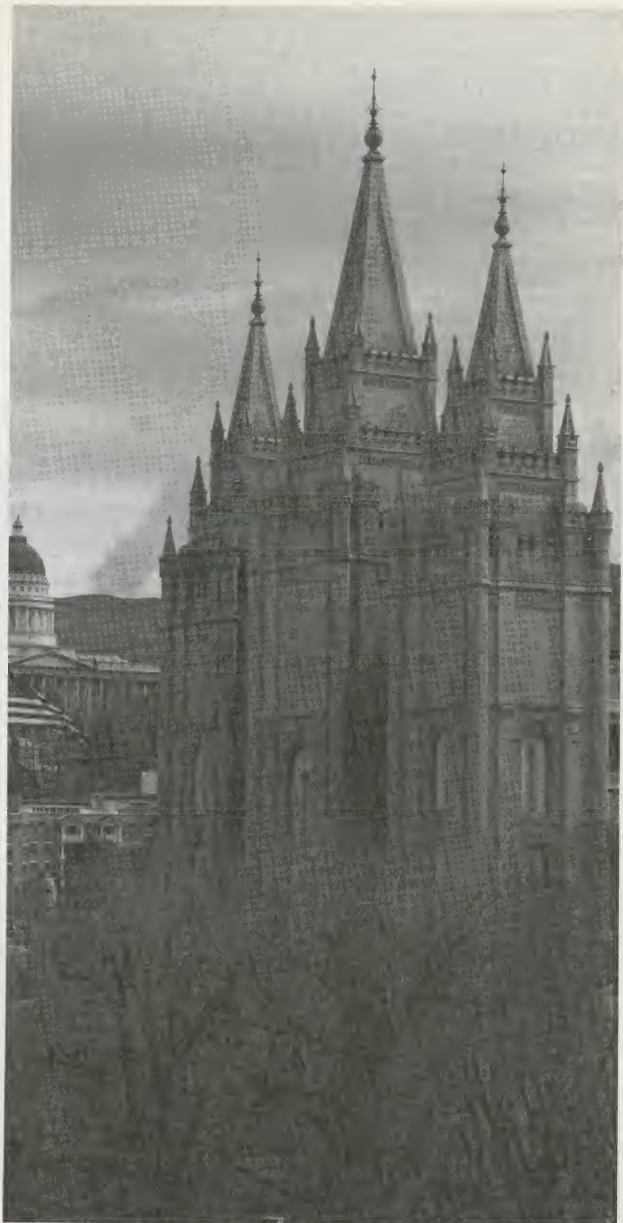
De man moet zelfbeheersing betrachten die hem ervan weerhoudt zijn vrouw, zijn kinderen en zichzelf te misbruiken. De Geest van God moet aanwezig zijn, die moet worden uitgenodigd en verdiend, gekoesterd en versterkt. Men moet erkennen dat ieder een kind van God is – vader, moeder, zoon en dochter, ieder met een goddelijk geboorterecht. Tevens moet men onder ogen zien dat als men een van hen grieft, men God grieft.

Zo nu en dan zal er een legitieme reden voor echtscheiding zijn. Ik zal niet zeggen dat dit nooit gerechtvaardigd is. Maar ik zeg ook zonder enig voorbehoud dat deze plaag, die overal om zich heen grijpt, niet van God is, maar eerder het werk van de tegenstander van gerechtigheid, vrede en waarheid.

U hoeft geen slachtoffer van hem te zijn. U kunt uitstijgen boven zijn listen en lagen. Ontdoe u van prikkelend vermaak, pornografie, dat leidt tot boze verlangens en laakbare activiteiten. Vrouwen, zie uw man als een dierbare compagnon en wees zijn omgang waard. Mannen, zie in uw vrouw uw waardevolste aanwinst in tijd of eeuwigheid, zij is een dochter van God, een gezellin met wie u hand in hand door het leven kunt gaan, door voor- en tegenspoed, met alle gevaren en triomfen. Ouders, zie in dat uw kinderen zonen en dochters van uw Vader in de hemel zijn, die u verantwoordelijk voor hen stelt. Sta samen pal als hoeder, als beschermer, als leidsman, als anker van uw kinderen.

De kracht van de volken ligt bij de gezinnen. God heeft het gezin ingesteld. Het was zijn bedoeling dat het grootste geluk, de meest voldoende aspecten van het leven, de diepste vreugden zouden liggen in ons samenzijn, in onze zorg voor elkaar als vader, moeder en kinderen.

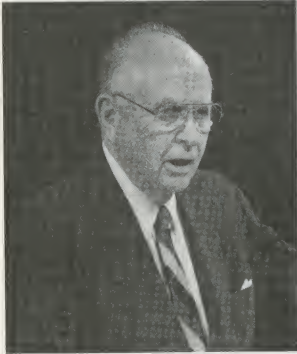
Moge God de gezinnen in de kerk zegenen. Moge Hij die gezinnen zegenen, opdat er loyale, betrouwbare vaders, goede en geweldige moeders, en gehoorzame en ambitieuze kinderen, opgevoed in 'de lering en vermaning van de Heer' zullen zijn (Enos 1:1). Dat is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De mensheid aaneenschakelen

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Familiegeschiedenis is heel lang in verband gebracht met saai, moeizaam onderzoek en maffe boeken. Maar dat is voorbij! Nu staat ons een modern wonder ter beschikking dat FamilySearch heet.'

Zoals ons vandaag is voorgehouden, was het gisteren, op 6 april, precies 161 jaar geleden dat de Heer zijn kerk in deze laatste dagen opnieuw stichtte. De geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is tevens een geschiedenis van de bedeling van de volheid der tijden.

Een bedeling is de toebedeling van zegeningen of bezoeken door God naarmate de mensen verdienen. Een bedeling is tevens een periode waarin God zijn zin en wil aan de mens openbaart. Het 'betekent het openen van de hemel voor de mens; (...) hun het woord van God schenken; de mensen de beginselen en verordeningen van het evangelie openbaren; het verlenen van goddelijk gezag aan (...) uitverkorenen, waardoor zij gemachtigd zijn in de naam (...) [en] volgens het gezag van God te handelen. (...) De bedeling van de volheid der tijden is de bedeling die alle andere omvat,' in de he-

mel en op aarde. Het is de bedeling die alle besluiten van een liefhebbende Hemelse Vader zal vervullen voor 'de redding van alle mensen en de verlossing van de aarde zelf' (*History of the Church*, deel 1, blz. XXIII).

De geïnspireerde profeet Joseph Smith heeft geschreven: 'Het is noodzakelijk (...) dat een (...) samensmelting van bedelingen (...) sedert de dagen van Adam tot zelfs op de tegenwoordige tijd zou plaatsvinden' (Leer en verbonden 128:18).

Het evangelie is natuurlijk zeer oud. Het werd vóór de grondlegging der wereld in het hemels koninkrijk ontwikkeld. Het plan voor de vooruitgang en de redding van de mens was bekend vanaf het begin. (Zie *History of the Church*, deel 1, blz. XXIII-XCIV.)

De tijd waarin wij nu leven, de bedeling van de volheid der tijden, zal de climax vertonen van al Gods werk op aarde. Daarom zijn wij ijverig bezig met het werk van de Heer, dat de verrichting omvat van bepaalde verordeningen voor allen die op aarde hebben geleefd en er nog op zullen leven.

Een autorit van slechts enkele minuten in zuidoostelijke richting brengt ons bij een van de vele schitterende canyons die de Wasatch Mountains sieren. Er is daar een enorme granieten berg. Vanaf de weg op de bodem van de canyon zien de meeste mensen de grote, boogvormige portalen niet die hoog in de bergwand gesneden zijn. Weenigen zouden beseffen dat er zich achter die portalen zeer enorme opslagruimten bevinden die diep in het granieten rotsmassief zijn uitgehouwen en dat daar de grootste verzameling familiehistorische verslagen ter wereld te vinden is. Dit zijn geen gewone verslagen, maar registers met de geboorte-, huwelijks- en overlijdensdatums van twee miljard mensen die op aarde hebben ge-

leefd. Het is het resultaat van ruim vijftig jaar onvermoeibare inspanning door vertegenwoordigers van de kerk overal op aarde, door microfilmfotografen en door hen die de zorg dragen voor de verslagen die daar, diep in het gebergte, bewaard worden in schier eindeloze rijen microfilmkasten. De omvang van het project om die verslagen te verzamelen en te bewaren, is ontzagwekkend.

Er zijn er die vragen: 'Waarom doet u dat toch? Waarom besteedt de kerk miljoenen dollars en tienduizenden uren aan dat reusachtige maar toch ongewone project? Waarom al die bezorgdheid om hen die overleden zijn?'

Ons antwoord is eenvoudig, maar toch diepzinnig: 'Omdat wij hen liefhebben. Omdat zij recht hebben op dezelfde zegeningen die wij genieten. Omdat het een belangrijk onderdeel is van het hemelse plan voor deze bedeling, de bedeling van de volheid der tijden, tot zegen van alle mensen.'

Wij verzamelen de gegevens om onze voorouders te identificeren. En we identificeren onze voorouders om voor hen de verlossende evangelieverordeningen te kunnen verrichten in tempels die voor dat doel zijn bestemd. Het is onze taak, die wij van de Heer hebben ontvangen, om bij te dragen aan de verlossing van alle kinderen van onze Hemelse Vader die geleefd hebben en gestorven zijn zonder de heilige verordeningen van het evangelie te hebben ontvangen - niettemin kan ieder van hen die verordeningen, die plaatsvervangend voor hen worden verricht, naar believen wel of niet aannemen.

Een paar jaar geleden zat ik in Schotland in de trein van Edinburgh naar Glasgow met een vooraanstaand Brits advocaat. Wij maakten van zijn diensten gebruik om de gemeenteraad van de stad Glasgow aan te klagen wegens discriminatie. Wij hadden een aanvraag lopen voor een bouwvergunning, die op aandrang van een tegenwerkende groep geestelijken keer op keer werd afgewezen, als onnodig vanwege een overvloed aan leegstaande of ongebruikte kerkgebouwen. Er was ons een hoorzitting toegezegd in de aanwezigheid van de minister voor Schotland.

Terwijl de trein zich in de vroege ochtend richting Glasgow spoedde, vroeg ik de eminente raadsman of hij misschien nog vragen had over onze kerk. Ik maakte me wat zorgen over zijn beperkte begrip van onze groei, van de reden dat wij nieuwe kerkgebouwen neerzetten en honderden zendingen in het Verenigd Koninkrijk hebben. Hij verzekerde me dat het hem een genoegen was om ons en onze zaak, die volgens hem goede kans van slagen had, te vertegenwoordigen.

Terwijl wij verder praatten over andere aspecten van onze groeiende aanwezigheid

in zijn land, zei hij ineens: 'Ik heb horen vertellen, maar het kan natuurlijk niet waar zijn, dat u doopt voor dode mensen.'

Ik antwoordde: 'Ja, dat is wel degelijk waar. En niet alleen dat we het in deze tijd doen, maar het eeuwige beginsel van de plaatsvervangende doop voor de doden werd ook geleerd tijdens de aardse bediening van onze Heiland.'

Ik wees erop dat al Gods kinderen uit alle tijden, en die het waardig zijn, erfgenamen van het heil in zijn koninkrijk kunnen worden. In het kort herinnerde ik mijn metgezel eraan dat Jezus Nikodemus had geleerd: '(...) tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.

'Nikodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?

'Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit

water en Geest, kan hij het koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:3-5).

Ik wees ook op de leringen van de apostelen van die tijd over Christus' opstanding en de opstanding van alle mensen, met inbegrip van de geweldige uitspraak van Paulus: 'Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen?' (1 Korintiërs 15:29.)

De advocaat die wij in dienst hadden genomen, scheen zich er prettig bij te voelen. Hij legde onze zaak met succes voor. Wij kregen de vergunning. En we hebben nu een kerkgebouw in Glasgow.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd:

'(...) laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen zijn met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze behoren tot onze zaligheid. Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, zoals Paulus aangaande de vaders zegt, dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zon-

der onze doden tot volmaking komen' (Leer en Verbonden 128:15).

'Maar hoe moet dat?' zult u misschien zeggen. 'Ook al staan er miljoenen rollen microfilm tot mijn beschikking, en zelfs met de bibliotheek voor familiegeschiedenis in Salt Lake City en de honderden dienstcentra voor familiegeschiedenis, die te vinden zijn in ring- en wijkgebouwen over de hele wereld, hoe kan ik dan de geheimen ontsluiten die in die microfilms verborgen liggen en mijn voorouders vinden?'

Familiegeschiedenis is heel lang in verband gebracht met saai, moeizaam onderzoek en maffe boeken. Maar dat is voorbij! Nu staat ons een modern wonder ter beschikking dat FamilySearch™ heet. FamilySearch is een geweldig, nieuw computerprogramma. Wanneer u de naam van een van uw voorouders op uw toetsenbord intikt, vliegt FamilySearch in luttele seconden door miljoenen namen heen en vindt de bijpassende namen. Het kan zelfs namen bij el-

Leden van het Quorum der Twaalf (v. l. n. r.): de ouderlingen L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell en Russell M. Nelson.

kaar zoeken die anders worden geschreven maar hetzelfde klinken. Het kan u van één vaag gegeven naar schermen vol gegevens voeren: geboorte-, trouw- en sterfdatums van de bijbehorende plaatsen; en de namen van ouders, kinderen en echtgenoten.

Voor het opslaan van al de informatie gebruikt FamilySearch kleine compact discs – dezelfde elektronische wonderen die u in de platenzaken ziet liggen. Iedere disc kan tot vijf miljoen namen bevatten.

FamilySearch omvat vele soorten gegevens: naast allerlei beschikbare militaire en andere overheidsgegevens, ook de eigen catalogus van de bibliotheek voor familiegeschiedenis, een index van alle verrichte tempelverordeningen, en stambomen die geschonken zijn door mensen over de hele wereld. Al die onderdelen vormen een waardevolle bijdrage om onze opdracht te kunnen vervullen.

Een van de veelbelovendste en nuttigste aspecten van FamilySearch is Ancestral File™ (voorouderarchie). Daardoor is de wereld veel kleiner geworden omdat het mensen met gemeenschappelijke voorouders, maar die elkaar volkomen vreemd zijn, met elkaar in contact brengt. Plotseling vinden zowel leden als niet-leden van de kerk met één druk op een computertoets allerlei nieuwe neven en nichten en duizenden overleden voorouders.

Door het inschakelen van Ancestral File in de bibliotheek voor familiegeschiedenis in Salt Lake City of in een van de centra voor familiegeschiedenis die her en der gevestigd zijn, kunt u op een computerscherm de stamboom en de gezinslijsten zien van ruim zeven miljoen mensen – en het bestand blijft groeien naarmate u en uw vrienden uw eigen gegevens beschikbaar stellen. Velen van hen die op de lijsten voorkomen zijn uw en mijn familieleden. U krijgt op het scherm ook de naam en het adres te zien van degene die de gegevens heeft ingediend, zodat u contact kunt opnemen om gegevens uit te wisselen en de feiten te verifiëren.

Sommigen onder u zullen zich misschien overdonderd voelen of bang zijn om een computer te gebruiken. Dat is nergens voor nodig.

Ellie is twaalf. Ze zou met haar bijenkor-meisjesklas de bibliotheek voor familiegeschiedenis bezoeken. Ze was een beetje zenuwachtig, want het was haar eerste keer. Haar vader stelde haar gerust. Om op gang te komen, hoefde ze alleen maar de computer te gebruiken.

Ellie glimlacht ongelovig. Haar vader maakte kennelijk een grapje, dus antwoordde ze: 'Dat zal me nooit lukken. Ik weet helemaal niet hoe dat moet.'

De dag van hun bezoek aan de bibliotheek brak aan. Ellie en haar vriendinnetje, Cami, besloten het toch maar eens te proberen met

de computer. Ze kwamen er al snel achter dat het best lukte als je de instructies op het scherm maar leest en opvolgt.

Het was een opgewonden Ellie die 's avonds thuiskwam. 'Heb je dus wat bekende namen gevonden?' vroeg haar vader. 'O, ja! Eerst heb ik gezocht naar Opa's naam, en opeens vond ik 'm. Toen zocht ik naar oom Steve, en hij was er. En toen zocht ik naar mezelf, en ik was er ook. Ik vond mezelf! Daar stond mijn naam, op het scherm! En het hele scherm stond vol namen van familieleden. Wanneer kunnen we weer gaan?' vroeg ze.

Een niet-lid in Wisconsin en haar familie waren in een impasse geraakt doordat ze te weinig gegevens hadden over haar overgrootvader. Ze besloot de Ancestral File te raadplegen en ontdekte na enig zoeken inderdaad haar overgrootvader, dezelfde na wie zij al jarenlang op zoek was. Het duurde niet lang voor zij op haar eigen schijf duizenden namen had toegevoegd en ruim 1300 huwelijken van deze lijn die uitzichtloos was geweest. Ook zij is bezig met de bijdrage van duizenden namen van haar andere geslachtslijnen aan Ancestral File.

Een lid uit Georgia is dankzij Ancestral File in staat geweest zijn stamboom terug te voeren tot 1486 en heeft daardoor honderden namen kunnen indienen voor het tempelwerk.

Ancestral File zal steeds waardevoller worden naarmate de leden en niet-leden het resultaat van hun stamboomonderzoek ter beschikking stellen in een gezamenlijke inspanning om alle mensen te identificeren en de hele mensheid aaneen te schakelen. Het programma rangschikt verre verwantschappen. Het is in feite een soort elektronisch gedenkboek, vol stambomen en gezinslijsten, maar nu niet alleen voor uw eigen familie, maar ook voor de familie van tienduizenden anderen, dat aangeeft waar de verbindingen liggen tussen uw familie en ontelbare andere.

Eenvoudige instructies die aangeven hoe u de verzamelde gegevens van uw familie beschikbaar kunt stellen aan Ancestral File zijn nu te krijgen bij de bibliotheek voor fa-

miliegeschiedenis in Salt Lake City en in de andere centra voor familiegeschiedenis in diverse ring- en wijkgebouwen in de Verenigde Staten en Canada – en binnenkort over de hele wereld. Vraag de consultant familiegeschiedenis van uw wijk naar het dichtstbijzijnde centrum voor familiegeschiedenis, informeer hoe u uw familiehistorische gegevens moet invoeren in de computer en stel die kennis aan de wereld beschikbaar.

Wij weten dat God, onze Vader, onze grootste leraar is en dat niets wat wij kunnen lezen of horen onze aandacht meer moet opeisen dan zijn instructies en raad. Deze geweldige technologische ontwikkelingen zijn, voor zover wij weten, in deze bedeling uitvoeriger en duidelijker geopenbaard dan ooit tevoren in de geschiedenis van de wereld, opdat zijn oogmerken spoedig werzenlijkt kunnen worden. Met de oprichting van centra voor familiegeschiedenis brengt de kerk deze prachtige ontwikkelingen binnen uw bereik.

Van Buckeye (Arizona) tot Birmingham (Alabama); en van Sandpoint (Idaho) tot Albany (New York); en van Calgary tot Montreal; en binnenkort van Sydney tot Londen – zullen de heiligen naar een kerkgebouw bij hen in de buurt kunnen gaan om de geheimen van hun afstamming te ontdekken.

Een van de spannendste aspecten van familiehistorisch onderzoek is het leren kennen van onze voorouders – hun moeijikheden en hun prestaties – en vervolgens onze dankbaarheid betuigen door de verordeningen voor hen te verrichten die hen in staat zullen stellen de grootste aller gaven te verkrijgen: de gave van het eeuwige leven.

James E. Talmage heeft geschreven dat het 'voor onze zaligheid strikt noodzakelijk is ons aan die verordening [de doop] te onderwerpen, en dat geldt voor alle mensen. In dit verband wordt nergens in de Schriften enig onderscheid gemaakt tussen de levenden en de doden (...). Zij allen zijn kinderen van dezelfde Vader, en moeten allen geoordeeld worden en beloofd of gestraft door dezelfde onfeilbare gerechtigheid, met dezelfde (...) barmhartigheid (...) voor alle arbeidswoners in het verleden, het heden en de toekomst. (...) Hij is Heer zowel over levenden als over doden' (*De artikelen des Geloofs*, blz. 154-155).

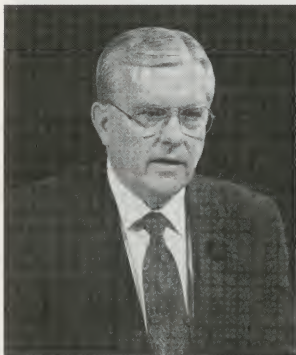
'Ziet, de grote dag des Heren is nabij (...). Laten wij daarom als een kerk en als een volk, en als heiligen der laatste dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel (...) een boek opdragen, dat de geslachtslijsten van onze doden bevat, en dat alleszins aannemelijk dient te zijn' (Leer en Verbonden 128:24).

Dat bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen □

Onderwijs de kinderen

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Te zien hoe onze kinderen groeien, slagen en hun plaats vinden in de maatschappij en Gods koninkrijk, is een eeuwige beloning die alle ongemak en offers waard is.'

Afgelopen Kerstmis had ik het voorrecht deel te nemen aan een bijzondere plechtigheid, namelijk het ontschenken van de kerstlichtjes rond het bezoekerscentrum van de Washington-tempel. Toen ik de 200000 lichtjes aandeed, leken ze al fonkerend in de bomen te dansen, met op de achtergrond de majestueuze, verlichte tempel. Die avond gaven 35 kinderen van de school van de Russische ambassade, voor het eerst buiten hun eigen kring, een voorstelling. Op prachtige wijze brachten ze liederen en dansen uit hun vaderland. Na hun programma gaven jongens en meisjes van de kerk een voorstelling die door de staatsambtenaren uit 22 landen zeer gewaardeerd werd.

De kinderen die lid van de kerk waren, zaten op verhoogde platforms voor het tweënehalve meter hoge beeld van Christus, het opvallendste onderdeel van de hal van het centrum. De Russische kinderen zaten een eindje van onze kinderen vandaan, bij hun ouders en leerkrachten. Toen ik mijn toespraak begon, trokken deze prachtige jonge mensen met hun stralende gezicht mijn aandacht. Ik vroeg de Russische jongens en meisjes om bij onze jeugd te gaan

zitten. Het was een prachtig gezicht om ze hun plaats te zien innemen, en een passende manier om het kerstfeest te beginnen. Lieve, zuivere kinderen uit twee machtige landen gaven, gezeten aan de voeten van de Christus, direct blijk van wederzijdse liefde.

Ik zei mijn gehoor dat de problemen van deze wereld misschien opgelost zouden worden als we het bestuur van onze landen een paar dagen aan onze kinderen overdroegen. Door liefde zouden zij een alternatief vinden voor het onbegrip, wantrouwen en wangedrag van de volwassenen in de wereld. Die avond voelde ik duidelijk dat als alle mensen net zoveel van Jezus Christus hielden als deze prachtige kinderen, veel wereldproblemen opgelost konden worden. Misschien nog wel eerder dan wij vermoeden, zal het lot van de natieën in handen liggen van de kinderen van vandaag. Een anonieme schrijver heeft het zo gezegd:

*Ik zag morgen op kinderoetjes voorbijkomen
En zijn profetie op hun lijffe en gezichtje.*

Toen zag ik morgen mij door kleine kinderoetjes aankijken.

En ik bedacht: wie wijs is, geeft goed onderwijs!

Lieve broeders en zusters, als wij de toekomst belangrijk vinden, onderwijzen we onze kinderen met wijsheid en beleid, want zij zijn onze toekomst.

Heeft u door het raam van de afdeling verloskunde de toekomst gezien toen het wiegje werd binnengereden? U ziet dat prachtige pasgeboren baby'tje voor de eerste keer. Er komt een nieuwe geest in uw leven als zoon, dochter, kleinkind, of als kind van een vriend, en u weet dat uw leven nooit meer hetzelfde zal zijn. Hoe vaak heeft u geen tranen weggeknipt toen u vol ontzag het wonder van nieuw leven overpeinsde? Deze pas gearriveerde geest is in zoete onschuld uit Gods tegenwoordigheid gekomen.

Elk mens is een geestkind van God en heeft voor zijn komst naar de aarde bij onze Hemelse Vader geleefd. Hij vertrouwt zijn geestkinderen aan aardse ouders toe, die hun door het wonder van de geboorte een sterfelijk lichaam geven; Hij geeft de ouders de heilige taak om hen lief te hebben, te beschermen, te onderwijzen, en hen in licht en waarheid groot te brengen, zodat ze op zekere dag, door de verzoening en opstanding van Jezus Christus, in de tegenwoordigheid van onze Vader zullen terugkeren.

Deze kostbare zielen komen in zuiverheid en onschuld tot ons. Als ouders nemen wij een enorme verantwoordelijkheid op ons om voor hen te zorgen en over hun welzijn te waken. De ouders delen die heilige opdracht met broers en zusters, grootouders, leerkrachten, burens en allen die invloed hebben op de ziel van deze kostbare kinderen. Koning Benjamin heeft de ouders vele

jaren geleden als volgt aangespoord: 'Gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen' (Mosiah 4:15).

Het belang van die eerste vormingsjaren kan niet genoeg benadrukt worden. Die kleintjes zijn als zaailingen in een kwekerij. Eerst lijken ze allemaal eender, maar na verloop van tijd ontwikkelt elk zich tot een onafhankelijk en uniek plantje. Ouders moeten hun kinderen voeden, verzorgen en onderwijzen, zodat zij tot wasdom zullen groeien en hun volledige potentieel verwezenlijken.

Ouders en leerkrachten moeten verder kijken dan het kleine meisje met haar vlechten, en moeten zich niet laten misleiden door het rafelige jongetje met een vies gezicht en gaten in de knieën van z'n broek. Ware leerkrachten en leiders kijken naar wat de kinderen kunnen worden. Ze zien de onverschrokken zending die eens tot de wereld zal getuigen en later een goede vader zal worden die zijn priesterschap eert. De geïnspireerde leerkracht ziet zuivere en prachtige moeders en toekomstige presidentes van de zustershulpvereniging, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk, hoewel het nu meisjes zijn die op de achterste rij van de klas zitten te kletsen en te giechelen. Soms zeggen mensen: 'Het blijven jongens.' Fout: het worden mannen, en vaak vóór we het in de gaten hebben.

Te zien hoe onze kinderen groeien, slagen en hun plaats vinden in de maatschappij en Gods koninkrijk, is een eeuwige beloning die alle ongemak en offers waard is.

O, dat iedere ouder toch zou begrijpen dat kinderen uit een voorsterfelijk bestaan komen en een potentieel hebben die veel verder gaat dan wat wij verwachten. We moeten niets ongedaan laten om onze kinderen

te helpen zich geheel te ontplooiën. Is het een wonder dat Jezus de kleine kinderen tot zich riep om ze te onderwijzen en te zegenen? Hij heeft gezegd: 'Wie één van zodanige kinderen ontvangt in mijn naam, die ontvangt Mij' (Marcus 9:37). Hij heeft ook gezegd: 'Zo bestaat bij u Vader, die in de hemelen is, de wil niet, dat één dezer kleinen verloren gaat' (Matteüs 18:14).

Toen Hem gevraagd werd wie de grootste is in het Koninkrijk der hemelen, riep de Heiland 'een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden,

'en zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeiker niet binnengaan. Wie nu zichzelf gering zal achten als *dit* kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen' (Matteüs 18:1-4; cursivering toegevoegd).

Onlangs had ik een ervaring die illustreert hoe belangrijk elk van die kleine kinderen is. Op een zaterdagochtend stond ik op het punt met een van mijn kleinzoons op pad te gaan. Maar voor we de deur uit waren, hoorde ik een klein stemmetje vragen: 'Mag ik ook mee, opa?' Kunt u nee zeggen op zo'n verzoek? Die activiteit was nooit zo fijn geweest zonder die ander die zo graag 'ook mee' wilde. En net zo zeker zal de hemel de hemel niet zijn als enkele van onze kinderen die 'ook mee' willen, worden achtergelaten.

Sommigen willen misschien niet mee. Onze Hemelse Vader heeft hun de vrijheid gegeven om zelf te kiezen. Aan ons de taak om ze te leren wat het plan van onze Hemelse Vader voor ons is, om hun ons geloof in de Heer te tonen, en steeds met hen bezig te blijven in een geest van gebedvolle en geduldige overreding.

Om onze kinderen het evangelie van Jezus Christus te leren en ze te beschermen tegen de invloeden van een goddeloze wereld, moet er bij ons thuis liefde heersen. Met standvastige toewijding moeten we onze kinderen liefhebben en verzorgen. Hoe ouder we worden, hoe dierbaarder onze familie voor ons wordt. We gaan steeds duidelijker zien dat het belang van de rijkdom, de eer en de posities van de wereld verbleekt bij de kostbaarheid van de ziel van onze dierbaren. De jonge ouders onder ons die een gezin aan het stichten zijn, moeten waken voor de verleiding om naar geld, luxe of status te streven ten koste van hun kinderen. U moet ervoor waken dat u zo'n haast heeft om op uw werk of een vergadering te komen dat u geen tijd voor uw gezin heeft; en vooral tijd om te luisteren naar benepen kleine stemmetjes. Denk altijd aan deze tijdloze raad van een profeet van God, president David O. McKay: 'Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin' (*Improvement Era*, juni 1964, blz. 445).

Wij kunnen, mogen niet toestaan dat de

school, de samenleving, de tv of zelfs de kerk de waarden van onze kinderen bepaalt. De Heer heeft die taak op de schouders van de moeders en vaders gelegd. Het is een taak die we niet kunnen afschuiven of delegeren. Anderen kunnen helpen, maar de ouders blijven verantwoordelijk. Daarom moeten we de heiligheid van ons thuis in stand houden, omdat daar de kinderen hun waarden, houding en gewoonten van alledag aanleren.

Kinderen onderkennen hun identiteit veel eerder dan we denken. Ze willen als individu gezien worden. Niet zolang geleden, toen mijn vrouw bij onze dochter langsging, rende haar driejarige kleinzoon op haar af. Ze pakte hem op en zei: 'Hallo moppie, hoe gaat 't?' Hij keek haar aan en zei ernstig: 'Ben geen moppie, ben grote vent!' Hij wilde duidelijk aangeven dat hij bijzonder was, dat hij een thuis had waar hij bij hoorde.

Wat een prachtige plaats wordt deze wereld als elke vader en moeder gaat inzien hoe belangrijk het is om hun kinderen de beginselen te onderwijzen die hen zullen helpen om gelukkig en succesvol te zijn. Ouders onderwijzen het beste als ze door een goed voorbeeld leiden; leid die kleintjes met geduld, vriendelijkheid en ongeveinsde liefde; koester dezelfde geest van liefde die Jezus tenoetspreide.

In moeilijke tijden kan de vader door de rechtvaardige uitoefening van zijn priesterschap zijn kinderen een zegen geven. Elke moeder kan in de kinderen die zij van haar Hemelse Vader krijgt, een bron van grote vreugde zien. Omdat haar kinderen ook kinderen van God zijn, weet ze dat geen offer te groot is om ze tegen het kwaad te beschermen en ze te omgeven met een geest van liefde en Godsvertrouwen.

Toen een van onze kleinzoons vijf was, verhuisde het gezin naar een nieuwe wijk. Op een keer raakte hij in de war en dacht dat de vergaderingen afgelopen waren. Hij ging naar buiten, maar kon het gezin en de auto niet vinden. Hij besefte dat hij alleen was. Hij knielde neer en bad om hulp. Een paar minuten later kwam een raadgeefster in het jeugdwerkpresidium naar buiten en vroeg hem of hij verdoofd was. Een jeugdwerk-leerkracht had haar vanuit een leslokaal toegeroepen dat er iemand ontbrak, en haar gevraagd of zij uit kon zoeken wie het was. De raadgeefster kreeg het gevoel dat ze buiten moest kijken en liep recht op onze kleinzoon af. Later vertelden zowel de leerkracht als de raadgeefster hoe sterk zij vrochten dat hij hulp nodig had. Wij waren dankbaar dat zijn ouders en jeugdwerklerkrachten hem geïdentificeerden hadden dat onze Hemelse Vader van hem houdt, en dat hij altijd om hulp kan bidden.

De priesterschaapsleiders moeten toegewijde, geestelijk ingestelde jeugdwerkleer-

krachten kiezen. De leerkrachten moeten, na gebedvolle voorbereiding, door liefde en voorbeeld onderwijzen. Een liefdevolle leerkracht die er elke zondag is, kan de angst voor een nieuwe omgeving wegnemen en de kinderen het verlangen geven om elke zondag naar de kerk te komen. Een meisje van vijf ging een keer huilen toen het gezin zich klaarmaakte om naar de kerk te gaan. Toen haar gevraagd werd waarom ze huilde, snikte ze: 'Ik weet niet wie m'n juf wordt.' De afgelopen maanden had haar klas ver-

schillende leerkrachten gehad; die frequent wisseling had de gemoedsrust van dat terrein zijliefte verstoort.

Onze kinderen worden niet van de ene dag op de andere groot. Zo ook is hun geestelijke groei een proces dat tijd vergt. Die ontwikkeling kan vergeleken worden met het bouwen van een gebouw. De muren worden steen voor steen opgebouwd, en de stenen worden bij elkaar gehouden met sterk cement. We zouden die bouwstenen een naam kunnen geven, zoals verhalen

voor het slapen gaan, luisteren naar een kind dat bidt, een kind 's avonds instoppen, en rustig over de activiteiten van de afgelopen dag praten. Andere bouwstenen zijn: gezellige gesprekken aan tafel, lof voor goede prestaties, verjaardagsfeestjes, en dagjes uit met het gezin. Andere kunnen zijn: klusjes doen, lief zijn voor elkaar, samen de Schriften lezen, elkaar dienen, en 'ik hou van jou' zeggen. Weer andere bouwstenen kunnen zijn: leren werken, verantwoordelijkheid op je nemen, oude mensen respecteren, samen zingen, huiswerk doen, naar het jeugdwerk gaan, en de sabbat eren. Grote bouwstenen zijn gezinsavond, het priesterschap eren en respecteren, en gezinsgebed.

Een heel arsenaal van zulke prachtige bouwstenen die zorgvuldig op elkaar gezet zijn, kunnen een vesting van geloof gaan vormen die niet kapot gemaakt kan worden door de vloedgolven van wereldse afleiding en goddeloosheid. Die bouwstenen worden bij elkaar gehouden met een cement dat liefde heet: liefde voor onze Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus, liefde voor de ouders, liefde voor elkaar, liefde voor het goede.

Veel kinderen hebben maar één ouder thuis, en sommigen helemaal geen ouders. We hebben allemaal de taak om te helpen die leegte op te vullen en de benodigde hulp en aanmoediging te geven.

Helaas gaat het niet altijd zo. Wij horen verontrustende verhalen over ouders of voogden die zo ver van de Geest van Christus afstaan dat zij hun kinderen mishandelen. Of dit nu fysieke of verbale mishandeling is, of de minder zichtbare maar net zo ernstige emotionele mishandeling. Ze zijn een gruwel, en in Gods ogen een zware overtreding. Jezus liet geen twijfel bestaan over de ernst van het kwetsen van kinderen op welke manier dan ook: 'Maar wie ergernis geeft aan een van deze kleinen, die in Mij geloven, het ware hem beter, dat hem een zware molensteen om de hals werd gehangen, en hij in de diepte der zee werd verdronken' (PC, Matteüs 18:6).

Wij smeken u om de tijd te nemen voor uw kinderen en uw kleinkinderen als ze nog klein zijn. Bijzondere momenten komen misschien maar één keer. Voor we het in de gaten hebben, zijn ze ouder geworden, en onze grootste kans om ze te leren hoe ze gelukkig en zinvol moeten leven, is voorbij.

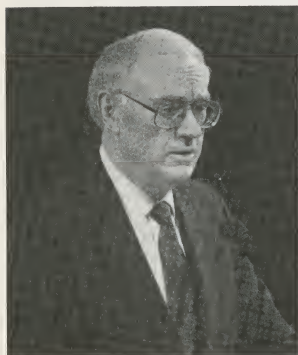
Broeders en zusters, ik weet dat we allen geestkinderen van een liefdevolle Hemelse Vader zijn, ieder met een heerlijke bestemming, als wij onszelf maar nederig willen maken als kleine kinderen en de geboden van God onderhouden. Mogen wij geze- gend worden met de Geest van Christus, en mogen wij zijn Geest bij ons hebben als wij kleine kinderen onderwijzen, is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Voordat ik een muur bouw

Ouderling Loren C. Dunn
van de Zeventig

Het beginsel van wederzijds respect, gekoppeld aan naastenliefde en vergeving, kan de basis zijn van het uit de weg ruimen van geschillen en het oplossen van problemen.

In het leven van de meeste christenen is een goede mens overal is een gemeenschappelijke eigenschap te ontdekken. Die is niet alleen in hun gedrag te zien, maar lijkt ook een deel uit te maken van hun hele natuur. Het is een mengeling van naastenliefde, vergevingsgezindheid en respect. Die mensen lijken er rekening mee te houden dat God aan het roer staat en dat wij allemaal kinderen van Hem zijn. Als gevolg daarvan hebben we zekere verplichtingen tegenover elkaar.

'Daarom heeft de Here God geboden, dat alle mensen barmhartig moeten zijn, welke barmhartigheid naastenliefde is' (zie 2 Nephi 26:30). En in de Schriften wordt ons ook geleerd: 'En ook zult gij elkander uw overtredingen vergeven' (zie Mosiah 26:31). Dat kan men toepassen zonder zijn principes of zijn toewijding aan de waarheid op te geven.

Nog niet zo lang geleden vertelde pater Paul Showalter uit Nauvoo ons iets interessants over de profeet Joseph Smith uit de vroege katholieke geschiedenis uit dat gebied.

Toen de heiligen zich in Nauvoo en het omliggende gebied begonnen te vestigen, was er een Franse katholieke priester, pater John Alleman genaamd, die in de aangren-

zende McDonough County woonde en vervoor nodig had om een ziek parochieid te bezoeken. Joseph zorgde ervoor dat hij met de pont naar de andere kant van de rivier kon en liet hem door een rijtuig naar zijn bestemming brengen.

Josephs opmerking naar aanleiding van dit voorval getuigt van respect: 'De priesters dienen hun gemeente getrouw en bemoeien zich met hun eigen zaken, terwijl anderen de heiligen der laatste dagen voortdurend lastig vallen.'

Dat respect voor anderen, ongeacht wat hun geloof of godsdienst is, lijkt een deel van het leven van de profeet Joseph Smith te zijn geweest. Tot de dag van zijn dood stond hij voor waarheid en voor het herstelde evangelie, en hij kon geen geduld opbrengen voor hen die zich bewust goddeloos gedroegen of die probeerden onrechtvaardige heerschappij over de heiligen der laatste dagen of anderen uit te oefenen. Toch toonde hij veel respect en broederlijke liefde voor anderen, ongeacht wat hun geloof of achtergrond was, wat in veel opzichten opmerkelijk was wanneer men de vervolging in aanmerking neemt die hij en de vroege heiligen te verduren hadden.

Hij heeft ook een keer gezegd dat liefde een van zijn eigenschappen was, en we lezen bovendien dat als hij zijn vijanden ertoe kon bewegen echt naar hem te luisteren, hij meestal in staat was om ze voor zich te winnen. In zijn omgang met leden en niet-leden was hij toegewijd aan een beginsel dat te vinden is in afdeling 121 van de Leer en Verbonden: 'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongevinsde liefde;

'Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen' (vss. 41-42) en 'Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde jegens alle mensen, en jegens het huisgezin des geloofs' (vs. 45).

Joseph Smith verkondigde de leer van de herstelling met grote macht en kracht. Hij

ging nooit een kans uit de weg om de waarheid van dit werk te verkondigen. Hij was de voorloper van letterlijk legioenen zendingen die over de hele wereld zijn uitgegaan om diezelfde waarheden te verkondigen. Niettemin heeft hij gezegd: 'Ik wil niemand ooit mijn leer opdringen; ik verheug me wanneer ik zie dat vooroordeel plaatsmaakt voor de waarheid en wanneer de tradities van de mensen wijken voor de zuivere beginselen van het evangelie van Jezus Christus' (*History of the Church*, deel 6, blz. 213).

In de laatste dagen van zijn leven, toen Nauvoo belaagd werd door benden en met zowel interne als externe moeilijkheden worstelde, namen Hyrum en hij toch nog de tijd om een brief te schrijven aan de heer Tewkesbury in Boston, die de banden met de kerk had verbroken, om hem uit te nodigen weer lid te worden. In die brief staat onder andere: 'Uit een sterk verlangen dat wij voelen om behulpzaam te zijn bij de verlossing van de ziel van de mensen, (...) willen wij, met alle ernst als mannen van God, u aanraden om u door ouderling Nickerson, een van de dienstknechten van God, te laten herropen zodat u de zoete influisteringen van de Heilige Geest weer zult kunnen ontvangen en de broederschap der heiligen zult genieten' (*History of the Church*, deel 6, blz. 427).

Diezelfde geest spreekt uit een brief van het Eerste Presidium uit 1985, waarin onder andere staat: 'Wij zijn ons bewust van sommigen die inactief zijn, anderen die kritisch zijn geworden en de neiging hebben om te vitten, en van anderen die onder censuur zijn gesteld of geëxcommuniceerd vanwege ernstige overtredingen.

'Al die mensen willen wij in liefde de hand reiken. Wij willen hen graag vergeven, overkomstig de geest van Hem die heeft gezegd: 'Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven' (Leer en Verbonden 64:10)' (*Ensign*, maart 1986, blz. 88). Die boodschap wordt de uitnodiging om 'terug te komen' genoemd.

We leven momenteel in een tijd van verwarring, onenigheid, meningsverschillen, aanvallen, tegenaanvallen en geschillen. Het is nodig, misschien meer dan ooit, dat wij de hand in eigen boezem te steken en daar plaats maken voor wederzijds respect, naastenliefde en vergevingsgezindheid; om onze omgang met elkaar te beïnvloeden; om in staat te zijn van menig te verschillen zonder tot ernstige geschillen te komen; om kalmer te gaan spreken en gemeenschappelijke overtuigingen te bespreken met het besef dat we toch nog met elkaar moeten leven wanneer de storm eenmaal geluwd is.

Jaren geleden, toen ik nog in het oosten woonde, las ik over een voorval in de Senaat

De onderlingen Jeffrey R. Holland en F. Enzo Busche van de Zeventig.

van de Verenigde Staten. Naar ik mij herinner vond er een debat plaats. De woordvoerder van de ene partij was senator Hubert Humphrey van de staat Minnesota. De woordvoerder van de andere partij was senator Margaret Chase van de staat Maine. Naarmate het debat vorderde, werd het duidelijk dat senator Humphreys partij ging winnen.

Op de ochtend van de stemming ging senator Humphrey zijn tuin in om wat rode rozen af te snijden. Toen Margaret Chase die ochtend in haar kantoor van de Senaat arriveerde, stond daar het boeket rozen. Natuurlijk veranderde dat haar mening over de besproken onderwerpen niet, maar het was een gebaar van respect en waardering.

In onze omgang met elkaar, ongeacht wat onze positie is, hebben we meer rozen nodig – en na de toespraak die ouderling Faust vanmorgen heeft gehouden, zou ik zeggen: rozen zonder doorns.

Ik ben opgegroeid in een kleine gemeenschap in de westelijke valleien van Utah. Het plaatsje, Tooele, is gesticht door pioniers; toen er erts van edelmetalen in de nabijgelegen bergen waren ontdekt, kwamen er ook mensen naartoe uit het zuiden en oosten van Europa, die een andere cultuur en ande-

re godsdiensten hadden. Zij kwamen in de mijnen en in de smelterij werken.

Ze vestigden zich vlak buiten Tooele en noemden hun plaatsje 'New Town'. Praktisch vanaf het begin was er sprake van een duidelijke verwijdering, van wantrouwen en misverstand tussen de nieuwe bewoners, die hun landsgewoonten hadden meegenomen, en de mensen uit de reeds gevestigde gemeenschap, die overwegend van de pioniers afstamden. De twee groepen gingen zelden met elkaar om.

En toen nam de plaatselijke school voor voortgezet onderwijs een voetbalcoach in dienst die net van Utah State University kwam: Sterling Harris. Coach Harris, zoals hij al gauw genoemd werd, was een vlotte, enigszins oneerbiedige man.

Hij maakte een rondgang door de plaats – zowel de oude als de nieuwe – en zorgde ervoor dat alle jongens naar school kwamen, en vervolgens ook dat ze gingen voetballen. Hij had voor iedereen een bijnaam, en na een tijdje werd het een soort statussymbool om een bijnaam van Sterling Harris te dragen.

Het duurde niet lang voordat hij leden van de families Gown en Whitehouse samen liet spelen met leden van de families Savage,

Stepic, Orme en Melinkovich. Hij was hard, maar onpartijdig, en hij had een houding die de mensen het gevoel gaf dat ze belangrijk waren en hun best moesten doen.

Het team leerde goed samenspelen, en coach Harris kreeg ze meer dan eens in de kampioenschappen van de staat. Maar belangrijker was dat hij door van dat team een eenheid te maken, een eenheid maakte van de hele plaats. Opgetrokken muren werden afgebroken. Mensen uit verschillende culturen leerden dat ze wederzijds respect en waardering konden opbouwen. Sterling Harris had een brug geslagen tussen twee bevolkingsgroepen.

Sterling Harris woont nog steeds in Tooele; hij is nu 91. Hij heeft nog veel meer gepresteerd, waaronder het vervullen van de functie van opziener van de scholen en een leidinggevende positie in de kerk, maar zijn belangrijkste prestatie was dat hij de plaats hielp om een eenheid te worden en opnieuw het beginsel respect voor anderen en voor verschillende achtergronden en culturen te vestigen.

Over de hele wereld hebben we in alle steden, dorpen, buurten en gezinnen, en in alle beroepen, meer mensen als Sterling Harris nodig.

Robert Frost heeft eens geschreven:

*Voordat ik een muur zou bouwen,
zou ik willen weten*

*Wat ik van elkaar scheidde,
en ik zou niet vergeten*

*Te bedenken wie ik ermee zou grieven
Want een muur is niet naar ieders believen.
(Naar 'Mending Wall', uit The Poetry of Robert Frost, New York: Henry Holt and Co., 1979, blz. 34.)*

De mensen zullen altijd van mening verschillen, en ik neem aan dat er altijd wel conflicten en misverstanden zullen zijn; maar het beginsel van wederzijds respect, gekoppeld aan naastenliefde en vergeving, kan de basis zijn van het uit de weg ruimen van geschillen en oplossen van problemen.

Was het niet de Heiland die het eerste en grootste gebod besprak en toen zei dat we de Here God met geheel ons hart, macht, verstand en kracht moeten liefhebben, en dat het tweede gebod daaraan gelijk is – dat we onze naasten moeten liefhebben als onszelf? (Zie Marcus 12:29-31.) Wederzijds respect is iets geweldigs. U vindt het in het hart van grote mensen, en in dat opzicht zouden we allemaal een groot mens moeten zijn. Het is niet nodig om er de waarheid of principes voor op te geven, maar het kan wel broederschap en zusterschap ontwikkelen en veel problemen oplossen.

Moge de Heer ons zegenen, zodat we elkaar met die geest zullen zien. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een patroon van gerechtigheid

Janette C. Hales

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen

'Wanneer wij een patroon van gerechtigheid in ons leven brengen, zeggen wij onze Hemelse Vader toe alles te doen wat binnen ons vermogen ligt om anderen te stimuleren datzelfde patroon in hun leven weer te geven.'

Veel jaren geleden, toen mijn kinderen nog heel klein waren, leken de flesjes 's nachts en de luiers overdag even oneindig als de bevroren grond bij onze legerflat. Als ik medelijden met mezelf heb, kan ik maar beter iets voor een ander gaan doen. Die winter was mijn nodd bijzonder groot, zodat er ook een bijzondere oplossing moest komen. Ik besloot een sportjasje voor mijn man te maken. Aangezien ik geen enkele ervaring had als kleermaakster, was mijn eerste stap het beste patroon en de beste stof te kopen die maar te krijgen waren. Toen ik heel enthousiast het instructieblad te voorschijn had gehaald, zonk de moed mij in de schoenen. Er waren bladzijden vol instructies! Voor zover ik me kan herinneren waren het 138 stappen. Dat was me teveel. De dagen daarop had ik het patroon steeds bij me. Ik besloot per dag hoogstens twee stappen af te werken zodat ik niet ontmoedigd zou raken. Wanneer die twee stappen af waren, las ik de aanwijzingen voor de volgende dag. Zo nu en dan ging het even mis en moest ik mijn werk

weer uithalen, maar gelukkig blijven fouten in goede stof niet zichtbaar als ze voorzichtig verwijderd worden. Een paar maanden later had ik een meesterwerk vervaardigd. Het wonder had ik te danken aan het patroon. Patronen waren voor mij heel belangrijk geworden.

Naarmate ik attent ben gebleven op patronen, ben ik de patronen van de Heer ten zeerste gaan waarderen. Die patronen voor zijn werk zijn uiteengezet in de Schriften. Zij geven een beschrijving voor de bouw van een tabernakel, een ark, een altaar en tempels. De materialen zijn belangrijk; het doel is groots. En dan komt dat belangrijke patroon, dat voorbeeld van gerechtigheid dat Jezus Christus gegeven heeft, 'tot een voorbeeld voor hen, die later op Hem zouden vertrouwen ten eeuwigen leven' (1 Timoteüs 1:16). In alle denkbare omstandigheden, van de oudheid tot op de huidige dag, zien we de herhaling van dat patroon: geloof in de Heer Jezus Christus, bekering, doop en de gave van de Heilige Geest.

Een patroon is bedoeld om te worden gevolgd. Een patroon van gerechtigheid is het volgen waard, maar er wordt welens gedacht dat onze gerechtigheid de bekliming van een denkbeeldige ladder inhoudt. Vervolgens menen we onze vooruitgang te bespoedigen door ernaar te streven boven of voor anderen uit te komen. Mijns inziens is dat hoogmoed. In het boek Alma lezen wij: '(...) de priester achtte zich niet boven zijn hoorders; want de prediker was niet beter dan de hoorders; evenmin was de leraar beter dan de leerling; en aldus waren zij allen gelijk, en zij arbeidden allen, iedereen volgens zijn krachten' (Alma 1:26).

Gerechtigheid wordt niet verticaal maar horizontaal verbreid – door anderen te steunen, niet door ze voorbij te streven. Wanneer wij een patroon van gerechtigheid in ons leven brengen, zeggen wij onze Hemelse Vader toe alles te doen wat binnen ons

vermogen ligt om anderen te stimuleren datzelfde patroon in hun leven weer te geven. Dat kan keer op keer gebeuren, totdat – zoals er in Jesaja staat – 'de inwoners der wereld gerechtigheid (leren)' (Jesaja 26:9).

Onze Hemelse Vader zegt ons in de Leer en Verbonden: 'En verder zal ik u een voorbeeld in alle dingen geven, opdat gij niet moogt worden misleid' (Leer en Verbonden 52:14). Om misleiding voor te zijn, moeten wij zorgen voor een voorbeeld, een patroon van gerechtigheid in ons eigen leven. Ik zou er drie willen noemen: gebed, schriftstudie en dienstbetoon.

Wanneer wij hebben geleerd hoe belangrijk gebed is, kan de gewoonte van dagelijks gebed in het leven van anderen worden voortgebracht door hen te onderrichten en hun het goede voorbeeld te geven. Mijn jongste dochter heeft verteld dat bidden voor haar grotere betekenis kreeg toen zij zag hoe haar grote zus naast haar bed neerknelde zodra zij meende dat de anderen sliepen. Ik weet nog hoe ik als studente aan de BYU iedere ochtend om half zeven met acht kamergenoten neerknelde voordat we samen ontbeten. Als mijn man en ik jaren later welens geen ochtendgebed hadden gehad met de kinderen, wist ik zeker dat mijn vroegere kamergenoten zich dat zouden aantrekken. Ze hebben mij zo'n geweldig voorbeeld gegeven. Wordt er ook in deze tijd zo gebeden?

Een paar maanden geleden was ik samen met een jong gezin in Albuquerque (New Mexico) in gebed geknield. Ik kreeg een heerlijk warm gevoel toen ik mijn ogen opendeed en de kring rondkeek. Het was alsof ik de gezinnen thuis over de hele wereld zag die diezelfde ervaring hadden. Ik hoop dat als het patroon van gebed thuis ingesteld wordt, de verschillende familieleden dat zullen uitdragen aan anderen, zoals mijn kamergenoten het aan mij hebben uitgedragen.

Schriftstudie draagt bij tot een groter begrip van het voorbeeld, het patroon van gerechtigheid. Naarmate wij naar de woorden van God leven, wordt ons verteld, 'zal (Hij) de getrouwen regel op regel en gebod op gebod geven' (Leer en Verbonden 98:12). De voorbeelden van schriftstudie die ik waarneem, doen mij goed. Een van mijn dochters heeft graag warme voeten voor ze naar bed gaat. Ik vind het heerlijk haar in de badkamer te zien zitten met haar voeten in het warme water en haar Schriften op schoot. Mijn twee kleinzons, twee en vier jaar oud, laten trots de stickers zien die ze krijgen als ze iedere dag bidden en naar een verhaal uit de Schriften luisteren. Wij zullen onze kinderen altijd die fundamentele patronen moeten voorhouden als wij willen dat gerechtigheid voortduurt.

Liefdevol dienstbetoon is nog zo'n prach-

tig patroon van gerechtigheid dat ons veelal thuis wordt voorgehouden. De Schriften leren ons hoe belangrijk dienstbetoon is en onze leiders getuigen ervan. Harold Glen Clark, de eerste president van de Provo-tempel, heeft een verhaal voor zijn kleinkinderen geschreven, getiteld 'Goed voor één toegangsbewijs tot de hemel'. Hij schreef:

'Ik dacht erover na wat ik ooit had gedaan waarmee de Heer het blijdst zou zijn geweest. Quorumpresident diakenen? Bisschop? Patriarch? Tempelpresident?

'Toen viel mij in, wat het misschien was. Het was gebeurd met m'n zestiende, zeventiende jaar. Mijn moeder, die zich dikwijls ontfermde over behoeftigen, zorgde in die tijd voor twee opa's. Iemand vroeg haar eens voor de grap, "Waarom hang je niet een bordje op met 'Opa's gevraagd'?" Maar zo grappig was het niet, want mij was opgedragen een van de opa's te verzorgen, die moest worden gewassen, aangekleed, uitgedaasd en aan tafel geholpen voor het eten. Nu was ik een jonge knaap die van plezier hield, en het gebeurde maar al te dikwijls dat

ik opa moest verzorgen terwijl er buiten een heerlijke basketbalwedstrijd aan de gang was.

'Op een keer, toen mijn vrienden me riepen om mee te doen, was ik binnen bezig met de vervelende klus opa's natte pyjama uit te trekken. Ik was ongeduldig en geprikkeld. Toen voelde ik opa's trillende hand op de mijne. Ik keek omhoog, zag zijn betraand gezicht en hoorde hem zeggen: "God zegene je, m'n jongen. Je zult het nooit betrouwen dat je dit voor mij hebt gedaan."

'Ik had er zo'n spijt van dat ik geprikkeld was geweest. (...) Tot op de dag van vandaag geeft het mij voldoening als ik denk aan die kleine dienst die ik mijn hulpeloze opa toen heb bewezen.

'Vermoedelijk brengt het je dicht bij God wanneer je iets doet voor een ander wat hij niet voor zichzelf kan doen, want dat is waar Hij en zijn Zoon, uit zuivere liefde voor ons, voortdurend mee bezig zijn' (ongepubliceerd manuscript).

Onze jonge mensen moeten bij anderen kunnen zien hoe ze een patroon van gerech-

tigheid in hun eigen leven kunnen brengen. Toen ik nadacht over mijn taak in verband met de jonge mensen van de kerk, kregen de woorden van ouderling Boyd K. Packer nog meer betekenis. Hij sprak als volgt over de waarschuwingen van Alma en Helaman toen zij over de kerk in hun tijd vertelden: 'Zij waarschuwden voor snelle groei, het verlangen om door de wereld te worden geaccepteerd, om populair te zijn, en zij waarschuwden in het bijzonder voor welvarendheid. Iedere keer dat die omstandigheden samenvielen, raakte de kerk uit de koers' (toespraak gehouden op de instructiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, 30 maart 1990).

Weer concentreerde ik me op de jeugd van de kerk. Denk eens aan de overgang die zij meemaken tussen hun twaalfde en achttiende jaar. De omstandigheden waarover in het Boek van Mormon gesproken wordt, zijn bijna altijd aanwezig in het leven van jonge mensen: een periode van snelle groei, het verlangen aardig te worden gevonden, om populair te zijn, en vaak ook de welvarendheid. Een patroon van persoonlijke gerechtigheid dat gebed, schriftstudie en dienstbetoon omvat, is de manier om de gevaren die in het Boek van Mormon worden genoemd, te vermijden. Nephi was zich daarvan bewust toen hij de Heer vroeg: 'O Here, wilt Gij mij met het kleed Uwer gerechtigheid omvangen?' (2 Nephi 4:33.)

Toen ik naar een definitie van het woord *patroon* zocht, ontdekte ik dat het een van oorsprong Latijns woord was, afkomstig van het woord *pater*, ofwel *vader*, iemand die als model of voorbeeld dient. Onze Heiland, Jezus Christus, heeft het voorbeeld gegeven en vraagt ons Hem te volgen. Nephi stelt ons de vraag: '(...) kunnen wij Jezus volgen, indien wij niet gewillig zijn, de geboden des Vaders te onderhouden?' (2 Nephi 31:10.)

Ik ben dankbaar voor alle mannen en vrouwen, en voor mensen van alle leeftijden die ons dat patroon van gerechtigheid in hun leven laten zien. Ik ben dankbaar voor een hedendaagse profet. Enkele dagen nadat ik geroepen was als raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen, kwam het Eerste Presidium van de kerk om mij heen staan om mij aan te stellen en me een zegen te geven. Ik besefte dat de profeet van God op het punt stond zijn handen op mijn hoofd te leggen en was met ontzag vervuld. Toen ik na afloop opstond en mij naar de profeet omdraaide, werd ik overvallen door de geweldige geest die hij uitstraalde. Ik getuig dat Ezra Taft Benson een profeet van God is en dat Jezus Christus onze Heiland is. Hij heeft ons een patroon van gerechtigheid gegeven dat, als wij het volgen, ons terug zal voeren naar onze Hemelse Vader. Ik geef dat getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vrede

Ouderling Robert E. Wells
van de Zeventig

'Om Christus te volgen en de zegeningen des hemels te verkrijgen, moeten we actief vrede stichten in de wereld, in de samenleving, (. . .) en boven alles, bij ons thuis.'

Afgelopen zondag hebben de heiligen der laatste dagen en de hele christenheid Pasen herdacht en gevierd. Wij hebben onze Heer en Heiland, Jezus Christus, aanbeden en zijn opstanding geëerd. Wij hebben op deze bijzondere gebedsdag ook God gedankt voor de bevrijding van Koewiet en, nu de troepen naar hun thuisland terugkeren, de hoop op duurzame vrede in de Perzische Golf.

Toen Christus geboren werd, verkondigden engelen: 'Vrede op aarde bij mensen des welbehagens' (Lucas 2:14). Toch is er in de tweeduizend jaar sinds die verkondiging weinig vrede in de wereld geweest. Zelfs nu de grootschalige vijandigheden in de Golf beëindigd zijn, blijft de vrede tussen bepaalde landen wankel, en in andere landen heerst er nog steeds grote onrust. Net zoals Christus' verzoening ons van zowel de lichamelijke als de geestelijke dood verlost heeft, is de vrede waarover de Heiland van de mensheid gesproken heeft, ook zowel lichamenlijk als geestelijk.

Vandaag wil ik graag over de geestelijke vrede spreken die Christus in de bergrede aanbood in die prachtige zaligspreking over vrede en vredestichters. De hele bergrede wijst ons de weg naar volmaking, en naar de

eigenschappen en kwaliteiten die we moeten ontwikkelen in ons eeuwige streven om de volmaking en vrede die Jezus personificeert, te benaderen.

Ik mijmer graag over de dag van die bergrede. Voor mijn geestesoog zie ik dan een vredig, prachtig tafereel: een middag, vroeg in de maand april. Het daglicht begint iets af te nemen, en er is geen zuchtje wind. Witte sliertige vederwolken hangen bijna bewegingsloos aan de strakblauwe lucht. En op de grond, aan het strand van het meer van Galilea, klotsen de golfjes zacht tegen de afge-meerde vissersbootjes. Een hele menigte verzamelt zich op de berg. Gretige toehoorders zitten op het gras of staan te midden van de rotsblokken en vroeger voorjaarsbloemen. Iedereen is stil en bedachtzaam, elk gezicht is opgeheven, elk oog op de Heer gericht, en ieder hoort de Heiland vertellen wat ze moeten doen om vrede in hun leven te hebben.

Teder zegt Christus: 'Zalig de vredestichters' (Matteüs 5:9). Laten we even stilstaan bij het krachtige werkwoord 'stichten', zoals gebruikt in de uitdrukking 'vrede stichten'. Om Christus te volgen en de zegeningen des hemels te verkrijgen, moeten we actief vrede stichten in de wereld, in de samenleving, in onze buurt, en boven alles, bij ons thuis.

In het midden des tijds verwachten velen dat Christus een politiek standpunt zou innemen tegen de Romeinse overheersing, en het onderdrukte volk vrede zou bieden. En Christus heeft inderdaad vrede geboden, maar die vrede was niet uiterlijk of politiek; de vrede die Christus leerde was innerlijk en persoonlijk.

Ik wil u graag over een voorval vertellen dat plaatsvond tijdens de oorlog in Vietnam. Sommige mensen waren ervan overtuigd dat die oorlog een goede en gerechtvaardigde zaak was. Maar de publieke opinie was aan het veranderen, en er zegen stemmen dat de Verenigde Staten zich uit Vietnam moesten terugtrekken.

In die tijd was president Harold B. Lee president van de kerk. Toen hij op een gebiedsconferentie in een ander land was, werd hij

geïnterviewd door verslaggevers van de internationale pers. Hem werd gevraagd: 'Hoe denkt uw kerk over de oorlog in Vietnam?' Sommigen zagen dat als een strik-vraag, een die niet beantwoord kon worden zonder een groot risico te lopen verkeerd begrepen te worden. Als de profeet had gezegd: 'We zijn tegen de oorlog', dan had de internationale pers kunnen zeggen: 'Dat is vreemd, een religieuze leider die tegen het standpunt is van zijn land dat hij volgens zijn eigen geloofsartikelen moet steunen.' Aan de andere kant, als president Lee geantwoord had: 'We zijn voor de oorlog', dan hadden de media kunnen zeggen: 'Dat is vreemd, een religieuze leider die voor oorlog is!' In beide gevallen had de publieke opinie binnen en buiten de kerk zeer negatief beïnvloed kunnen worden.

President Lee gaf met geïnspireerde wijsheid een antwoord dat verwacht kan worden van iemand die de Heiland kent: 'Wij, en de hele christelijke wereld met ons, verafschuwen oorlog. Maar de Heiland heeft gezegd: "In Mij [hebt] gij vrede. In de wereld lidt gij verdrukking"' (Johannes 16:33). En toen citeerde de profeet nog een troostrijke tekst uit Johannes: 'Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef ik hem u' (Johannes 14:27). President Lee legde toen uit: 'De Heiland sprak hier niet over de vrede die door militair geweld of aan de onderhandelingsstafel bereikt kan worden. Hij sprak over de vrede die wij in ons leven kunnen ervaren als we de geboden onderhouden en met een gebroken hart en een verslagen geest tot Christus komen' (zie *Ensign*, november 1982, blz. 70).

In de *Ensign* van afgelopen januari stond een ontroerend verhaal over de vrede die door de Schriften tot ons komt, geschreven door zuster Carole Seegmiller. Ik wil er graag een paar stukjes uit citeren: 'Papa vond dat ons gezin met een intensieve studie van de Schriften moest beginnen om Bruce te helpen bij de voorbereiding op zijn zending. Papa wilde graag het hele Boek van Mormon lezen voordat Bruce vertrok, en onze stemmen op de band opnemen. (. . .) We zouden allemaal om de beurt een hoofdstuk voorlezen. (. . .)

'Een paar maanden later hadden we het Boek van Mormon uit. (. . .) Dus besloot papa dat we de vier evangeliën in het Nieuwe Testament zouden lezen. Dit keer mopperde ik, en ik zei tegen papa dat ik er het nut niet van inzag; we konden ingesproken bandjes kopen, en die klonken heel wat beter dan onze stemmen. Maar papa hield vol bij stuk. "Carole," zei hij, "op een dag zullen die bandjes een grote zegen voor ons zijn." (. . .)

'Ik ging genieten van de tijd die we als gezin doorbrachten. Vooral de uitleg die papa soms van een passage gaf, vond ik fijn. Al

gauw voelde ik de rust die voortvloeit uit schriftstudie. Kort voordat Bruce naar het opleidingsinstituut voor zendelingen ging, hadden we ook de vier evangeliën uit. (..)

Toen Bruce vertrokken was, merkte ik hoeveel troost papa uit de bandjes putte. Hij luisterde er vaak naar, en omdat hij en Bruce een hele sterke band hadden, dacht ik dat hij het vooral deed om Bruce's stem te horen. Soms viel papa 's avonds al luisterend in slaap, en moest ik glimlachen als ik het vertrouwde klik-klik-klik van de cassetterecorder hoorde als het bandje afgelopen was. (...)

Toen Bruce iets langer dan een jaar op zending was, overleed papa in alle rust aan een hartaanval. (...) Het hele gezin (...) was bij elkaar gekomen, behalve Bruce, die besloten had zijn zending af te maken.

'Die avond, na [de begrafenis] (...), voelde ik me ellendig. Ik liep naar papa's kamer en ging terneergeslagen aan zijn bureau zitten. Mijn oog viel op zijn veelgebruikte cassetterecorder; er zat een bandje van het Nieuwe Testament in, waarnaar papa geluisterd moeten hebben op de avond dat hij overleed. Ik spoelde het bandje terug en stopte op een willekeurige plaats, in de hoop troost te vinden in papa's prettige stemgeluid. (...) Papa's woorden deden me rechtop zitten:

''Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaaed.'' (...)

'Keer op keer speelde ik die passage af; de woorden leken een troostrijke arm om me heen te leggen. (...)

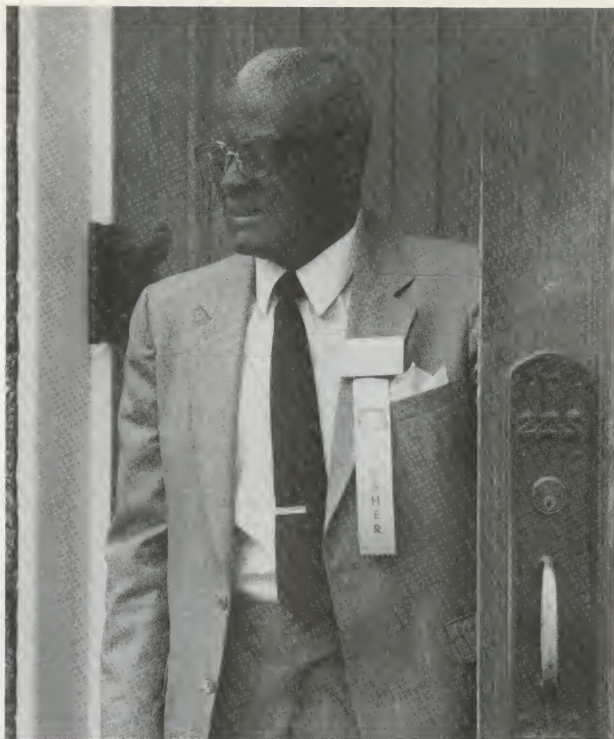
'Die avond kwam er vrede in ons (...) en sindsdien heb ik de zoete vrede van het Nieuwe Testament vaak geproefd. Voor mij is dat de grootste boodschap ervan' (*Ensign*, januari 1991, blz. 27).

Een van de wereldberoemde gebeden van Franciscus van Assisi wijst ons erop dat we een instrument in de handen van de Heiland kunnen zijn om anderen vrede te schenken. Dat is de essentie van 'vrede stichten'.

Het gebed gaat als volgt:

*Heer, maak mij een instrument van uw vrede.
Laat mij liefde zaaien waar haat is;
Vergeving waar pijn is;
Geloof waar twijfel is;
Hoop waar wanhoop is;
Licht waar duisternis is;
En vreugde waar verdriet is.*

Als we vrede willen stichten, zullen we dat beter kunnen doen als we begrijpen waardoor vrede gesticht wordt. Paulus zegt dat het door de Geest is: 'De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede' (Galaten 5:22). Onze band met de Heer zal in hoge mate bepalen hoeveel vrede en troost en hernieuwde kracht wij zullen voelen door de Geest in ons leven uit te nodigen.

Toen ik mij op deze toespraak voorbereidede, werd ik door een man opgebeld. Daarvoor had zijn priesterschapsleider mij al gevraagd het gesprek aan te nemen. Wanhopig smeekte hij: 'We moeten met iemand praten. We moeten gewoon vrede in ons leven zien te vinden.' Er zijn waarschijnlijk net zoveel oorzaken voor ruzie en gebrek aan vrede als er mensen zijn. De wortel kan in iemands eigen leven zijn of in dat van een dierbare. De oorzaak kan zonde zijn, gebrek aan toewijding, gebrek aan overvaardigheid ten behoeve van anderen, of men kan een onschuldig slachtoffer zijn. Wat de reden ook moge zijn, de weg naar vrede is altijd dezelfde: keer u tot Christus; volg zijn voorbeeld; bekeer u van alle overtredingen. Net zo goed als Hij met zijn gebod 'Zwijg, wees stil' de stormachtige zee stilde, kan Hij de stormen in ons leven tot bedaren brengen.

Onze gemoedsrust en spiritualiteit zullen toenemen als we ons erop toelengen elke dag over Christus te lezen en aan Hem te denken; door elke dag meer liefde voor Hem te tonen en Hem te danken voor zijn zoen-

offer; door er dagelijks naar te streven Christus beter te dienen door zendingswerk; door meer moeite te doen om zijn verloren schapen te vinden, zijn verloren muntten, zijn verloren zonen, en hen te helpen terug te keren tot de kudde; door er gericht naar te streven vaker de tempel te bezoeken; en door ons ijveriger aan onze familiegeschiedenis te wijden. Kan iemand's vrede groter zijn dan die van de trouwe zendingel, de zorgzame herder, de toegewijde tempelbezoeker?

Ondanks alle problemen in de wereld kan in ieders hart vrede heersen door de Heiland te volgen. Christus is de weg naar de vrede, de waarheid van de vrede, het leven van de vrede, de bron van de vrede. Zie standvastig naar Christus uit, spreek over Christus, verheug u in Christus, predik Christus, leef zoals Christus dat graag wil, en aanbid Hem en uw Hemelse Vader met heel uw hart, ziel, verstand en kracht.

Vrede zij met u, vandaag en altijd, dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Opdat gij niet door matheid van ziel verslapt'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

In dit leven moeten we 'door geloof overwinnen', niet door intellectuele scherpzinnigheid, rijkdom of politieke handigheid.

Nu wij allen gevoed en verzadigd zijn door deze algemene conferentie, is het gepast dat wij, in een poging om te helpen, onze blik richten op de weinigen in de kerk die geestelijk ondervoed blijven, waaronder hen die verslapt en mat van ziel zijn (zie Hebrëeën 12:13).

Bij enkelen van hen is het geloof gedeukt, bijvoorbeeld door een verwoestende of slpende ziekte, schrijnende financiële problemen, het verlies van een dierbare, of diepe teleurstelling in een huwelijkspartner, vriend of vriendin. Tegenslag kan het geloof vergroten, of de kwalijke bittere wortel doen opschieten (zie Hebrëeën 12:15). Sommigen zijn volledig in beslag genomen door de zorgen der wereld – die vermoedende, oppervlakkige dingen van het leven (zie Matteüs 13:6-7). Emersons uitroep past hier zeer wel: 'Geef mij waarheid: ik ben het oppervlakkige moe' ('Blight', in *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York: Wm. H. Wise & Co., 1929, blz. 874). Enkelen zijn uitgeput door het meetersen van onbelanden zonden. Sommigen matten zich, al ijssberend en weifelend, af in het dal der beslising (zie Joël 3:14; zie ook 1 Koningen 18:21).

En er zijn mensen die, dom genoeg, zich geheel richten op iets anders dan Jezus, het ware en vaste fundament, en dan worden leegezogen door teleurstelling (Helaman 5:12).

Wat de oorzaak ook moge zijn, bij verslapping van de ziel slinkt het geestelijke bewustzijn en groeit de neiging om God ten onrechte de schuld te geven (zie Job 1:22).

De aansprongen om niet in goedden te verflauwen, bevatten ook recepten om dergelijke verflauwing te voorkomen (zie Galaten 6:9; 2 Tessalonicenzen 3:13; Alma 37:34). We moeten gestaag en realistisch werken, en alleen 'op zijn tijd' (Leidsse vertaling, Galaten 6:9) verwachten te oogsten. We moeten 'zachtmoedig en nederig' dienen (Alma 37:34), en zo de vermoedende lasten van zelfmedelijden en schijnheiligheid vermijden. We moeten altijd bidden zodat we niet mat worden, zodat onze handeling werkelijk voor het heil van onze ziel zal zijn, wat zoveel meer is dan iets routinematig doen (zie 2 Nephi 32:5, 9; Leer en Verbonden 75:11; 88:126).

Zelfs als we terecht gekastijd of op de vingers getikt worden, hoeven we niet te verslappen, want zo'n correctie draagt verfrissende liefde in zich: 'Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, 'want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here' (zie Hebrëeën 12:5-8).

Ons leven kan dus niet èn geloofrijk èn stressarm zijn. President Wilford Woodruff heeft gesproken over de barmhartigheid die er in tegenslag schuilt: 'De kastijdjngen die wij van tijd tot tijd krijgen, zijn voor ons welzijn, leren ons essentiële wijsheid, en dragen ons door een leerschool van ervaring die op geen andere wijze te doorlopen is' (*Journal of Discourses*, 2:198).

Hoe kunnen u en ik dus verwachten om naïef door het leven te zweven, en als het ware te zeggen: 'Heer, geef mij ervaring, maar geen verdriet, geen ellende, geen pijn, geen tegenslag, geen verleiding, en zeker

geen eenzaamheid. Bescherm mij, Heer, tegen alle ervaringen die U gebracht hebben tot wat Gij zijt! En laat mij dan tot U komen en in uw vreugde delen!'

Dienen, studeren, bidden en aanbidden zijn vier sleutels tot de vervolmaking van dat 'wat nog aan [ons] geloof ontbreekt' (1 Tessalonicenzen 3:10). Als we nalaten ons geloof op een van deze vier gebieden te voeden, zijn we kwetsbaar.

Bijvoorbeeld, als we niet studeren, raken we intellectueel en geestelijk ondervoed. Geïnspireerde woorden zijn wel degelijk belangrijk, want 'als iemand door geloof werkt, werkt hij door (...) woorden' (*Lectures on Faith*, 7:3). In een steeds harder wordende wereld kan de Heer ons bewustzijn doorpriemen met 'het zwaard des Geestes, dat is het woord van God' (Efeziërs 6:17; zie ook Jarom 1:12). Maar het horen moet 'met geloof gepaard' gaan (Hebrëeën 4:2) en met christelijk dienstbetoon, zoals ons deze conferentie herhaaldelijk is voorgehouden.

'Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?' (Mosiah 5:13.)

Ook de afwezigheid van diep persoonlijk gebed en doorvoelde, oprechte aanbidding erodeert ons geloof, wat ertoe kan leiden dat ons hart 'in de dag der moeilijkheden [...] zal versagen' (Leer en Verbonden 109:38).

Veel van onze matheid is toe te schrijven aan het moeten meezeulen van de zware natuurlijke mens. In tegenstelling tot anderen die we dragen, is de natuurlijke mens zwaar, en is hij niet onze broeder!

Er hangt zoveel af van ons eigen geloof. De apostelen smeekten: 'Geef ons meer geloof' (Lucas 17:5). En dat is geen wonder, broeders en zusters, want we moeten 'in geloof [wandelen], niet in aanschouwen' (2 Korintiërs 5:7). In dit leven moeten we 'door geloof overwinnen' (LV 76:53), niet door intellectuele scherpzinnigheid, rijkdom of politieke handigheid.

Toch is het voor hen die de beloningen van het geloof nastreven, vaak een teleurstelling om te horen dat ze moeten studeren, dienen, bidden en aanbidden. Niet als de meelaats Naäman verwachten ze kennelijk iets imposables waarvoor geen gehoorzaamheid aan gegeven raad nodig is (2 Koningen 5:13).

In het kielzog van geloof komt het zielsverruimende 'bewijs der dingen, die men niet ziet' (Hebrëeën 11:1). Sommige stervelingen wijzen deze reële, geestelijke bewijzen af, want 'een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid (...) omdat het slechts geestelijk te beoordelen is' (1 Korintiërs 2:14). Maar zulke provincialisme hoert ons niet af te houden van de bezielende bewijzen.

De versterking van ons geloof wordt vaak voorafgegaan door vormende omstandigheden, die voor het welzijn dienen van hen die 'bereid [zijn] het woord te horen' (Alma 32:6). Deze beginfase vereist in ieder geval een 'verlangen [om] te geloven', en dan komt het oefenen van 'een sprankje geloof' (Alma 32:27).

Als we 'plaats inruimen' en het geloofszaadje planten, groeit dat merkbaar. Wij voelen ons verkruist doordat het licht geeft en zwelt (zie Alma 32:28-30). Deze innerlijke ervaringen bevestigen dat ons geloof groeit. Het is beter ons geloof op die manier, door een schijnbaar gewoon proces te voeden, dan na buitengewone ervaringen te struikelen over de gewone problemen van het leven.

Maar in dit proces van innerlijke experimenten en bevestiging mogen de verschillende heilige stappen niet overgeslagen worden: 'Want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof' (Ether 12:6).

Daar komt bij dat het verkrijgen van geloof geen eenmalige zaak is: 'Doch indien gij de boom verwaarloost, en geen zorg draagt voor zijn aankweek, ziet, dan zal hij geen wortel schieten; en wanneer de zonnehitte

komt en hem verschroeft, zal hij verdorren omdat hij geen wortel heeft' (Alma 32:38).

'Verwaarlozing', broeders en zusters, neemt veel verschillende vormen aan. Zo wordt ook de schroeiende 'zonnehitte' op veel manieren gevoeld.

Door ervaring op ervaring te krijgen, maakt geloof 'hierin' plaats voor kennis en wordt de waarheid van facetten van het evangelie bevestigd (Alma 32:34). Zo ging het met de broeder van Jared: 'En hij geloofde niet langer, want hij wist zonder enige twijfel' (Ether 3:19). Brigham Young heeft ons ervan verzekerd dat 'elk beginsel dat God geopenbaard heeft, de kracht in zich draagt om de menselijke geest van de waarheid ervan te overtuigen' (*Journal of discourses*, blz. 149). Jezus heeft duidelijk gezegd: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij (...) weten' (Johannes 7:17). Jezus heeft dat proces echter wel beschreven: 'regel op regel en gebod op gebod' (LV 98:12).

Maar we bevinden ons allemaal in een ander stadium van verlangen, experimenteren, bevestigen en weten. Daarom wordt het sommigen 'gegeven om te weten, (...) anderen wordt het gegeven hun woorden te geloven' (LV 46:13-14).

Hoewel geloof geen volmaakte kennis is,

schent het diep vertrouwen in God, wiens kennis volmaakt is! Anders zouden we met onze kleine database van ervaring maar weinig nuttige afwegingen kunnen maken. Maar door de heilige Schriften te bestuderen, krijgen we toegang tot een enorme goddelijke databank, een reservoir aan herinneringen. Op die manier kunnen de Schriften, zoals in het Boek van Mormon staat, het geloof verruimen (zie Alma 37:8).

Een tot wasdom gegroeid geloof kent verschillende aspecten. Geloof in God en in de Heer Jezus Christus omvat niet alleen geloof in hun bestaan maar ook in hun verlossende vermogens. De Heer verzekert ons: 'Ik zal de kinderen der mensen tonen, dat Ik in staat ben Mijn eigen werk te doen' (2 Nephi 27:21). En of Hij daartoe in staat is! Ja, 'alle dingen hebben hun bestaan in Hem' (Kolossenzen 1:17). Toch vragen sommigen zich af of Gods bekendgemaakte oogmerken ook werkelijk gerealiseerd zullen worden.

Geloof omvat ook een vertrouwen in Gods timing, want Hij heeft gezegd: 'Maar alle dingen moeten op hun tijd geschieden' (LV 64:32). Ironisch genoeg hebben sommigen die God belijden, grote problemen met zijn timing, zowel ten aanzien van zichzelf als van het wereldgebeuren!

Leden van de Zeventig (v.l.n.r.): de ouderlingen Robert E. Sackley, Alexander B. Morrison en Richard P. Lindsay.

Geloof omvat ook een vertrouwen in Gods ontwikkelingsmethoden: 'Niettemin acht de Here het goed Zijn volk te kastijden; ja, Hij beproeft hun geduld en hun geloof' (Mosiach 23:12). Toch hebben sommigen het moeilijk als zij met Gods manier van lesgeven geconfronteerd worden. Vaak smeken we meer om verschooning dan om heiliging, is het niet, broeders en zusters?

Maar een trouwvolte belofte vergezelt ons op deze reis: 'En eenieder, die zal uitgaan en dit evangelie des koninkrijks prediken, en niet faalt in alles getrouw te blijven, zal niet vermoed van geest worden, noch verduisterd' (LV 84:80).

Maar als we, van tijd tot tijd, al die vier essentiële dingen schijnen te doen – dienen, studeren, bidden en aanbidden – en toch een mindere mate van de beloofde zegeningen lijken te ontvangen, wat dan?

Ten eerste, controleer 'de apparatuur'! Alleen vier de componenten zijn noodzakelijk, en misschien ontbreekt er een of gebruiken we er een niet goed.

Ten tweede, ga terug naar een zeer fundamentele vraag: Heb ik echt een innerlijk 'verlangen [om] te geloven' (Alma 32:27)? Eerlijk gezegd denk ik dat sommigen het discipelschap beperkend vinden en de wereld aantrekkelijk. De geestelijke pogingen van deze mensen zijn oppervlakkig, zonder eerlijke bedoeling.

Ten derde, verwachten we in onze naïviteit dat Christus tot ons zal komen in plaats van dat wij tot Hem komen? Ja, Hij wacht 'van dag tot dag' met uitgestrekte armen om

de bekeerlijken te ontvangen (2 Nephi 28:32; Mormon 6:17). We zijn niet aan 'kantooruren' gebonden, maar wij zijn het die over-eind moeten komen en tot Hem moeten gaan! (Zie Lucas 15:18.)

Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij worden niet snel boos, en vooral dat is belangrijk, want: 'Mijn volk moet in alle dingen worden beproefd, (...) en hij, die geen kastijding wil verdragen, is Mijn koninkrijk niet waardig' (LV 136:31).

Oprecht geloof schept steeds meer ruimte voor zulke privélessen. En met het oog op die lessen, broeders en zusters, kan God niet al onze wensen inwilligen. Dat zou betekenen dat wij alleen nog maar smeken om dat 'wat goed is' en 'dienstig' (3 Nephi 18:20; LV 18:18; 88:64-65). Niemand is zo wijs! Zelfs Paulus gaf toe dat we soms niet weten 'wat we bidden zullen naar behoren' (Romeinen 8:26; zie ook LV 46:30).

Bijvoorbeeld, na verloop van tijd kunnen onze onbestendigheden ons pijnlijk duidelijk voor ogen komen te staan. Maar hoe komen we er anders achter waar we tekortschieten? Geestelijke verfijning gebeurt niet alleen door het onzuivere zuiver te maken, maar ook door het zuivere nog zuiverder te maken. Daarom zegt Petrus dat wij 'de vuurgloed' niet als 'iets vreemds' hoeven te beschouwen (zie 1 Petrus 4:12).

Maar er is echt geloof voor nodig om dit noodzakelijke maar pijnlijke ontwikkelingsproces te verdragen. Als er dingen aan het licht komen, soms zichtbaar voor iedereen, laten we dan lankmoedig zijn tegen-

over elkaar. In het ziekenhuis zullen we het niet in ons hoofd halen om een patiënt die op de intensive care ligt te herstellen, te verwijten dat hij er zo bleek en zorgelijk uit ziet. Waarom dan wel een patiënt die herstelt van een operatie aan de ziel? We hoeven niet te staren; die hechtingen komen er vanzelf wel uit. En ook in dit ziekenhuis moeten we bedenken dat de ziekenhuisgrafiek de patiënt niet is. Iemand met mededogen behandelen hoeft niet pas te gebeuren als we volledig zicht hebben op wat hij allemaal doormaakt! Empathie wordt misschien niet altijd gewaardeerd of beantwoord, maar empathie is nooit verspild.

Als u en ik domme beslissingen nemen, als ons geloof wankelt, eisen we niet alleen om gered te worden, maar willen we graag discreet, pijnloos en snel gered worden, of in ieder geval 'met weinig slagen' geslagen worden (2 Nephi 28:8). Broeders en zusters, hoe kunnen we ons echt vergeven voelen als we ons niet eerst verantwoordelijk voelen? Hoe kunnen we van onze ervaringen leren als we niet eerst erkennen dat die lessen nodig zijn?

Te midden van onze geloofsbeproeving krijgen we soms het gevoel dat God ons verlaten heeft. In werkelijkheid heeft ons gedrag ons van Hem geïsoleerd. Op het moment dat we de gevolgen van onze fouten gaan voelen en ons van die fouten afkeren, maar ons nog niet geheel tot God hebben gekeerd, kunnen gevoelens van verlatenheid ons bekruipen.

Geen geloofspad is moeilijker te begaan dan het pad der bekering. Maar met 'geloof tot bekering' (Alma 34:16) kunnen we het obstakel van de trots opzij duwen en God om genade smeken. U geeft u dan gewoon over, en u maakt u alleen nog maar zorgen om wat God denkt, niet om wat 'ze' denken.

Een uitvloeisel van ons geloof in God is onze steun aan zijn gezalfde leiders, zoals we die deze aprilconferentie gegeven hebben. Trouwe leden van de kerk hebben wat Petrus 'ongevreemde broederliefde' (1 Petrus 1:22) noemt. Collectief, maar niet volmaakt, doen zij die gesteund zijn, het werk waartoe God hen geroepen heeft. Wat voor Joseph Smith gold, geldt ook voor de broeders die hem zijn opgevolgd. De belofte blijft van kracht: het volk van de kerk zal nooit weggeleid worden 'door het getuigenis van verraders' (LV 122:3). Maar de getrouwen weten iets van goddelijke vastbeslotenheid. Ze weten dat de oogmerken van de Heer uiteindelijk verwezenlijkt zullen worden, want 'er is niets dat de Here, uw God, in Zijn hart zal voornemen om te doen, of Hij zal het doen' (Abraham 3:17). Van die goddelijke vastbeslotenheid en goddelijke liefde getuig ik verheugd en publiekelijk in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

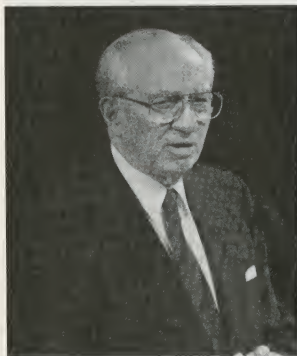
De ouderlingen T.E. Brewerton en Horacio A. Tenorio van de Zeventig. Ouderling Brewerton is president van het gebied Midden-Amerika. Ouderling Tenorio is lid van het presidium van het Gebied Mexico.

Zijn koninkrijk is in de laatste dagen gevestigd

President Gordon B. Hinkley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

President Benson heeft getuigd: 'De Heer openbaart al wat nodig is voor de ontwikkeling en vervolmaking van zijn kerk, en zal dat blijven doen door de kanalen die Hij heeft aangewezen.'

Wij hebben een telefoontje gekregen dat ouderling Derek Cuthbert net overleden is. Wij hebben voor hem gebeden. Vanaf het moment, enkele jaren geleden, dat hij als algemeen autoriteit geroepen werd, heeft hij zijn taak als lid van het Eerste Quorum der Zeventig getrouw en met toewijding vervuld. Hij is in Nottingham (Engeland) lid van de kerk geworden, en is in alle opzichten getrouw gebleven. Hij heeft in Amerika en in andere delen van de wereld gearbeid. Ik spreek namens de hele kerk als ik zeg dat onze liefde en ons medeleven uitgaan naar zijn lieve vrouw Muriel en de rest van de familie. Ik weet ook zeker dat, aan het einde van deze conferentie, president Benson zijn zegen aan de familie Cuthbert zou willen geven.

Het is de gewoonte dat de president van de kerk de conferentie afsluit. Ons hart zou geroerd zijn als president Benson in staat was geweest om voor ons te staan en met kracht en inspiratie ons toe te spreken, zoals hij in het verleden zo vaak gedaan heeft. Maar door zijn ouderdom kan hij dat nu

niet. Hij heeft mij gevraagd namens hem enige woorden ter afsluiting te spreken.

Ik denk dat hij wil dat ik u zeg dat hij van u houdt, broeders en zusters, waar ter wereld u ook bent. Hij zou u zijn zegen geven, de zegen van een profeet.

Mag ik u voor uw thuisreis een paar van zijn woorden ter overdenking meegeven.

'In alle plechtigheid verklaar ik dat de Heer zijn koninkrijk van de laatste dagen op aarde gevestigd heeft, ter vervulling van de profetieën van profeten en apostelen vanouds. Heilige engelen hebben met mensen op aarde gesproken. God heeft zichzelf weer vanuit de hemel geopenbaard en zijn heilig priesterschap op aarde hersteld, dat de macht omvat om alle heilige verordeningen te bedienen die nodig zijn voor de verhoging van zijn kinderen. Zijn kerk is weer onder de mensen hersteld, met alle geestelijke gaven die vroeger gegeven werden.

'Dit alles gebeurt ter voorbereiding op Christus' wederkomst. De grote en geduchte dag des Heren is nabij. Ter voorbereiding op deze grote gebeurtenis, en als middel om

aan de oordelen die boven ons hoofd hangen, te ontkomen, zijn geïnspireerde boodschappers met dit getuigenis en deze waarschuwing uitgegaan naar de landen der wereld' (Verslag gebiedsconferentie voor Denemarken, Finland, Noorwegen en Zweden, 18 augustus 1974, blz. 128-129).

'Ik hoop dat wij allemaal (...) zien hoe de hand des Heren zijn koninkrijk voortleidt, opdat zijn oogmerken in een steeds hoger tempo verwezenlijkt zullen worden. (...)

'De Heer openbaart al wat nodig is voor de ontwikkeling en vervolmaking van zijn kerk, en zal dat blijven doen door de kanalen die Hij heeft aangewezen' (Interdepartementale vergadering, 16 maart 1977).

Dat is de raad van onze president en profeet. Aan het einde van deze aprilconferentie beveel ik ze in uw aandacht aan.

Aan zijn woorden voeg ik mijn eigen getuigenis toe, als iemand die in de loop van meer dan een halve eeuw nauw met zeven presidenten van de kerk heeft samengewerkt.

Ik weet dat zij allen mannen Gods zijn, door Hem aangewezen, getraind en gevoed, gevormd en gedisciplineerd voor de grote en unieke roeping die hen te wachten stond. Naarmate ons volk hun raad heeft opgevolgd, is het gezegend. Wij zullen zegenigen blijven ontvangen als wij het pad bewandelen dat zij ons wijzen en ons zullen blijven wijzen.

Nu wij weer naar huis gaan, geliefde broeders en zusters, mogen wij dan het gesproken met ons meedragen. Moge God u zegenen, moge zijn Heilige Geest bij u zijn, bij u thuis en in uw hart, en moge u reden hebben om met dankbaarheid in gebed voor Hem neer te knielen, als iemand die met het licht van zijn heerlijk evangelie gezegend is. Ik weet zeker dat president Benson een zegen over u zou afsmeken, en ik doe dat namens hem en bij wijze van getuigenis en zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ze hebben het ook tegen ons

Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium: Moge God de gezinnen in de kerk zegenen. Moge Hij die gezinnen zegenen, opdat er loyale, betrouwbare vaders, goede en geweldige moeders, en gehoorzame en ambitieuze kinderen, opgevoed in 'de lering en vermaning van de Heer' zullen zijn (Enos 1:1).

Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium: De tranen springen onze profeet spontaan in de ogen wanneer hij brieven krijgt van kinderen die hem groeten en laten weten dat zij van hem houden. President Benson is een huiselijk man die van zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen houdt, en trouwens van alle kinderen in deze geweldige wereld waarin wij leven.

Boyd K. Packer, van het Quorum der Twaalf Apostelen: Het komt veel voor dat dwaze kinderen (...) de gehandicapten be-

lachelijk maken. Gehandicapten naäpen, plagen of bespotten is wreed. (...) Mijn moeder leerde ons dat we de ongelukkigen nooit moesten bespotten.

Russell M. Nelson, van het Quorum der Twaalf Apostelen: Kinderen, eer jullie ouders, ook wanneer zij hun gevoelens niet met redenen kunnen omkleden. Stel je vrouwen in deze tekst, die van toepassing is op alle leeftijdsgroepen: 'Hoor (...) de tucht van uw vader en verwerp de onderwijzing van uw moeder niet' (Spreuken 1:8).

Dallin H. Oaks, van het Quorum der Twaalf Apostelen: Jongelui, als jullie je ouders eren, zullen jullie van ze houden, ze respecteren, ze in vertrouwen nemen, attent voor ze zijn, jullie waardering voor hen uiten, en dit alles laten blijken door in alle rechtschapenheid hun raad aan te nemen en Gods geboden te bewaren.

Richard G. Scott, van het Quorum der Twaalf Apostelen: Maak van de Heiland, zijn leringen en zijn kerk het middelpunt van je leven. Zorg ervoor dat al je beslissingen op deze norm gebaseerd zijn.

Henry B. Eyring, eerste raadgever in de Presiderende Bisschop: Ik getuig tot jullie dat het een zachte stem is. Zij fluistert, zij schreeuwt niet. En daarom moeten wij innerlijk heel stil zijn. Daarom is het wijs om te vasten als je wilt luisteren. Daarom ook zult je het beste luisteren met je gevoelens. 'Vader, niet mijn wil, maar de uwe geschiede.'

Janette C. Hales, tweede raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen: Vermoedelijk brengt het je dicht bij God wanneer je iets doet voor een ander wat hij niet voor zichzelf kan doen, want dat is wat Hij en zijn Zoon uit zuivere liefde voor ons doen. □

Nieuwe algemene autoriteiten geroepen

Tijdens de eerste bijeenkomst van de 161e aprilconferentie zijn er vijf leden toegevoegd aan het Eerste Quorum der Zeventig en zes aan het Tweede Quorum der Zeventig. Overgeplaatst van het Tweede naar het Eerste Quorum der Zeventig zijn de ouderlingen Monte J. Brough, Harold G. Hillam, L. Lionel Kendrick, Alexander B. Morrison, en L. Aldin Porter. Ouderling Brough, 51, uit Randolph (Utah), werd in oktober 1988 geroepen en is tweede raadgever in het presidium van het Gebied Azië. Ouderling Hillam, 55,

uit Sugar City (Idaho), werd in maart 1990 geroepen en is eerste raadgever in het presidium van het Gebied Brazilië. Ouderling Kendrick, 59, uit Baton Rouge (Louisiana), werd in april 1988 geroepen en is president van het Gebied Filippijnen/Micronesië. Ouderling Morrison, 60, uit Edmonton (Alberta, Canada), werd in april 1987 geroepen en is eerste raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Zuidoost. Ouderling Porter, 59, uit Salt Lake City (Utah), werd in april 1987 geroepen en is president van het Gebied Utah-Zuid en tevens assistent-hoofd

van de afdeling familiegeschiedenis. Tijdens de conferentie is ook ouderling Earl C. Tingey gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, en zijn de ouderlingen W. Mack Lawrence en Rulon G. Craven gesteund als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. De roeping van deze broeders was al in december bekendgemaakt. Gesteund als nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig zijn de ouderlingen Dennis B. Neuenschwander, Cree L. Kofford, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas en Julio E. Davila. □

Ouderling Monte J. Brough

Ouderling Harold G. Hillam

Ouderling L. Lionel Kendrick

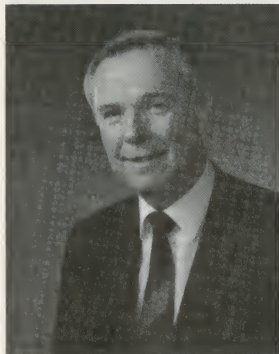

Ouderling Alexander B. Morrison

Ouderling L. Aldin Porter

Ouderling Dennis B. Neuenschwander van de Zeventig

Ik denk dat we het in ons hebben om samen te dromen en ons dan opofferingen te getroosten om die dromen te verwezenlijken', zegt ouderling Dennis B. Neuenschwander.

Dat vermogen, om het eindresultaat te blijven zien en intussen ten volle te genieten van elke activiteit waar ze bij betrokken zijn, is voor ouderling Neuenschwander en zijn vrouw LeAnn, van vitaal belang. Ze zullen uit die talenten blijven putten als ouderling Neuenschwander zijn nieuwe taak, als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, gaat vervullen.

Ouderling Neuenschwander is op 6 oktober 1939 in Salt Lake City geboren. Hij is het tweede van George Henry en Genevieve Bramwell Neuenschwanders vier kinderen. De familie verhuisde later naar Ogden, waar Dennis in 1957 de Ogden High School afmaakte. Na zes maanden actieve dienst bij de luchtmacht, ging hij op zending naar Finland. Omdat er toen geen opleidingsinstituut voor zendelingen was, kregen de zendelingen taalles zodra ze in het desbetreffende land waren aangekomen. Na elf maanden langs de deuren te zijn gegaan, besteedde broeder Neuenschwander de rest van zijn zending grotendeels aan het onderwijzen van de Finse taal aan zijn medezendingen.

Toen hij weer thuis was, bleef hij geïnte-

resseerd in talen. Hij ging Russisch studeren en haalde verschillende graden achtereenvolgens aan het Weber State College (1964), de Brigham Young University (1966) en een doctorstitel aan de Syracuse University (1974).

Intussen had broeder Neuenschwander LeAnn Clement ontmoet. Toen zijn dienstonderdeel op moest komen tijdens de Cubaanse crisis, had hij een paar contacten nodig. LeAnn was de assistente van de opticien 'Hij kon niets zien zonder zijn bril, dus hij wist helemaal niet wat hij kreeg,' lacht zuster Neuenschwander. Ze trouwden op 13 juni 1963 in de Salt Lake-tempel. De Neuenschwanders hebben vier zonen – Jeffery, Michael, Bradley en Stephen.

Nadat broeder Neuenschwander afgestudeerd was, doceerde hij Russisch aan de University of Utah en de Brigham Young University. Toen ging hij werken bij de afdeling genealogie van de kerk, waar hij begon met het filmen van allerlei materiaal in Oost-Europa. Gedurende die taak, die vijf jaar duurde, ging zijn gezin met hem mee naar Frankfurt. Daarna keerde hij terug naar het hoofdkantoor van de kerk als hoofd van de afdeling internationale acquisitie.

Gedurende deze jaren diende broeder Neuenschwander in de kerk als leraar in de zondagsschool, zendingsleider van de wijk en lid van de hoge raad. 'Hij houdt veel van mensen', vertelt zijn vrouw. 'Hij is stil maar sterk. Hij is niet bang voor uitdagingen en hij werkt hard – ongeacht waar hij mee bezig is'.

Broeder Neuenschwander werd in 1987 geroepen om het Zendingsgebied Oostenrijk Wenen Oost te presideren, dat Polen, Tsjechoslowakije, Hongarije, Joegoslavië, Griekenland, en later ook Egypte, Turkije en Cyprus omvatte. 'We maakten altijd een grapje dat andere zendingspresidenten toestemming moesten vragen om hun zendingsgebied te verlaten, en wij juist toestemming moesten vragen, om ons zendingsgebied binnen te komen', zegt hij.

In die positie werkte president Neuenschwander nauw samen met ouderling

Russell M. Nelson en ouderling Hans B. Ringger om erkenning te verwerven voor de kerk in de landen van het Oostblok, en ook om er later zendelingen te krijgen en gemeenten te organiseren. Ouderling Neuenschwander zegt: 'Het is ongelofelijk geweest om te zien hoe de mensen het evangelie omhelsd hebben. Al die decennia met atheïsme hebben toch niet kunnen uitwissen wat ons het diepst beroert – het verlangen om te geloven, te dienen, gelukkig te zijn en iets tot stand te brengen – allemaal dingen, waar het evangelie voor staat'.

Het Eerste Presidium heeft hun aan het einde van hun zending gevraagd nog een jaar aan te blijven en, omdat er uit hun zendingsgebied vier nieuwe waren georganiseerd, het zendingswerk te leiden in Bulgarije, Roemenië, en delen van de Sovjet Unie, en tevens om toezicht te blijven houden op het werk in Joegoslavië.

Doordat de Neuenschwanders zolang gescheiden zijn geweest van hun familie, hebben ze zeer nauwe banden met elkaar en met vrienden uit veel verschillende landen. Ze vinden het fijn om hun vrienden uit te nodigen voor een bezoek en om te komen eten. Diners bij kaarslicht zijn een gezinstraditie. 'Ous huis heeft altijd open gestaan', zegt ouderling Neuenschwander. 'Voor ons en onze jongens is het een enorme opvoedkundige ervaring geweest. We hebben geprobeerd onze tijd en onze middelen te gebruiken om hun ervaring te laten opdoen, in plaats van dingen te geven. We vonden het erg leuk om bijna op al onze reizen onze kinderen mee te kunnen nemen'.

De kern van het succes van ouderling Neuenschwander is zijn overtuiging van de goddelijkheid van de Heiland en de herstelling van het evangelie. 'Ik heb de macht daarvan op een grootse wijze tot uitdrukking zien komen,' zegt hij. 'Het verandert iemands leven, houding en waarden – alles ten goede. Dat soort macht kun je niet ervaren zonder de kracht ervan te waarderen'. □

Ouderling Cree-L Kofford van de Zeventig

Op een winteravond in 1951 zaten de scholieren Cree-L Kofford en Ila Macdonald aan de keukentafel bij Ila thuis en bespraken de zin van het leven. Ila, het enige actieve lid in haar familie, gaf haar getuigenis aan haar vriend. Cree (zoals hij meestal genoemd wordt), een minder-actief lid, besloot na dat gesprek dat hij 'het belangrijkste in het leven - het evangelie - nu serieus ging aanpakken.'

'Mijn bekering tot het evangelie begon letterlijk aan Ila's keukentafel', zegt ouderling Kofford. 'Zij heeft me het goede bijgebracht en me voorzichtig een verlangen ernaar gegeven. Mijn getuigenis groeide geleidelijk. En toen, jaren later, werd ik een keer 's morgens wakker en zei: "Dit is echt het belangrijkste in mijn leven."' "

Ouderling Kofford maakte in zijn jeugd veel verschillende dingen mee die hem erop voorbereidden het evangelie te aanvaarden en zijn nieuwe roeping effectief te vervullen. Cree-L, die op 11 juli 1933 geboren is in het dorp Santaquin (Utah), was de oudste van de drie zonen van Cree en Melba Nelson Kofford. De familie Kofford had in Cree's jonge jaren achtereenvolgens verschillende woonplaatsen in Nevada, Utah en Californië, vanwege bouwprojecten waaraan zijn vader werkte.

Toen hij negen was, verhuisde Cree's familie naar een boerderij in Fairfield (Utah), waar hij dagelijks vele uren werkte, samen met zijn vader. De twee vonden het heerlijk om die tijd samen op de boerderij door te brengen, daar ze door de bouwprojecten in Nevada soms gescheiden waren geweest. 'Dat was tijdens de Tweede Wereldoorlog', herinnert ouderling Kofford zich, 'en we konden niet aan materialen voor de boerderij komen. We moesten werken met paarden en oude pioniersploegen. Het leek wel of we honderd jaar terug in de tijd gingen, en ik leerde heel goed hoe belangrijk het is hard te werken.'

Drie jaar later ging Cree's vader weer in de bouw werken. 'Wij verhuisden veel binnen Nevada en Californië', zegt ouderling Kofford. 'Ik ben opgegroeid in achterbuurten. En we waren volledig inactief in de kerk.'

Maar toen Cree vijftien was, verhuisde zijn familie naar Orem (Utah), waar hij Ila Macdonald leerde kennen. Drie jaar na hun 'keukentafelgesprek', op 11 september 1953, trouwden Cree en Ila in de Mantitempel. Cree behaalde in 1956 zijn bacheloraat aan de University of Utah en werd leraar aan een school voor voortgezet onderwijs terwijl hij spaarde om rechten te gaan studeren. Toen de familie Kofford naar Los Angeles verhuisde, ging Cree 's avonds naar de University of Southern California, terwijl hij overdag les gaf aan een school voor voortgezet onderwijs in San Marino. In 1961 behaalde hij zijn doctoraal in de rechten. In de jaren dat broeder Kofford zijn advocatenpraktijk aan het opbouwen was, gaf hij bovendien 's morgens nog les aan het seminarie in Monrovia.

De familie Kofford woonde vervolgens meer dan dertig jaar in Monrovia en Arcadia (Californië), waar ze hun vijf kinderen opvoedden: Sandy (Kim Chang), Jane (Ford), Bradley en Quinn, die nu allen getrouwd zijn; en Tracy, die momenteel een zending vervult in het Zendingsgebied Houston Texas Oost. Ouderling Kofford, die altijd bereid is om iets te doen in de kerk, heeft zijn taken thuis en zijn carrière

gecombineerd met zijn werk als bisschop van de Wijk Monrovia, twee keer als ringpresident en een keer als regionaal vertegenwoordiger. Hij ontspande zich altijd graag met goede literatuur en Tennessee-paarden.

'Soms kwam Cree zo moe thuis van zijn werk', zegt Ila, 'maar dan deed hij gewoon zijn spijkerbroek aan, zijn laarzen, zette zijn cowboyhoed op, en ging paardrijden in de heuvels. Wanneer hij dan na een uurtje terugkwam, was hij een heel ander mens.'

Ouderling Kofford, die momenteel werkzaam is als president van het Zendingsgebied New York New York, is er volledig van overtuigd dat het evangelie de leden van de kerk kan helpen de moeilijkheden van het leven in de grote stad te overwinnen. 'We hebben acht en een half miljoen mensen in ons zendingsgebied', zegt ouderling Kofford, 'en ik zie voortdurend dat het leven van de meer dan honderd nieuwe leden die onze zendingen maandelijks doen een drastische verandering ondergaat.'

Ila Kofford deelt het enthousiasme van haar man voor het zendingswerk. 'Ik vind dat zendingswerk het fijnste is dat je in de kerk kunt doen', zegt zuster Kofford. 'Het is moeilijk te beschrijven wat een machtig gevoel je krijgt wanneer in Queens leden met verschillende culturele achtergronden 'I Believe in Christ' zingen - ieder in zijn eigen taal. Ik ben maar een gewoon iemand, maar ik heb bijzondere ervaringen, door de leden en de zendingen in ons Zendingsgebied New York.'

Het getuigenis van ouderling Kofford is sinds die avond in maart 1950 enorm gegroeid door zijn bereidwilligheid om te werken in de kerk. 'Ik doe alles wat u me vraagt', zegt ouderling Kofford, 'maar als ik mag kiezen, wil ik de moeilijkste taak die u me kunt geven. Dan weet ik dat ik alles moet geven wat ik heb om die taak aan te kunnen.' □

Ouderling Joseph C. Muren van de Zeventig

Joseph C. Muren en zijn vrouw, Gladys, zijn allebei het eerste lid van de kerk in hun familie. 'Omdat we niet in de kerk zijn opgegroeid, hebben we elkaar vaak gevraagd: "Doen we dit wel goed?"' zegt Joseph Muren met een grijns.

Na zijn roeping, en zijn steunverlening tijdens de algemene conferentie, als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, merkt ouderling Muren op dat het feit dat hij tot de kerk bekeerd is waarschijnlijk nuttig zal zijn in zijn omgang met andere bekeerlingen, vooral daar er momenteel jaarlijks vier maal zoveel mensen tot de kerk toetreden dan er kinderen in geboren worden.

Joseph is op 5 februari 1936 in Richmond (Californië) geboren. Hij groeide op in een katholiek gezin met een moeder van Italiaanse en een vader van Joegoslavische afkomst. Zuster Muren, haar meisjesnaam is Gladys Smith, is opgevoed in een protestants gezin in Colusa (Californië), ongeveer 150 kilometer ten noorden van San Francisco.

Joseph studeerde aan de San Jose State University toen een kamergenoot hem uitnodigde om mee te gaan naar de institutlessen. 'De daaropvolgende twee en een half jaar bestonden mijn sociale contacten voornamelijk uit heiligen der laatste dagen', herinnert ouderling Muren zich. 'Ik raakte voldoende geïnteresseerd om de zendingenlessen te ontvangen, maar ik beloofde mijn ouders dat ik

me niet voor mijn eenentwintigste zou laten dopen.'

Joseph, een gretig lezer, verslond elk boek en elke brochure die de zendingen hem gaven. Hij was bijna eenentwintig toen hij zich liet dopen, waarmee hij niet alleen de hoop op het erven van de zaak van zijn vader opgaf, maar waardoor hij bovendien op gespannen voet kwam te staan met zijn familieleden, die het verlaten van de katholieke kerk als het verlaten van de familie zagen.

Als jongen had Joseph erover gedacht om priester te worden. 'Ik wilde dichtbij God zijn, mijn leven in zijn dienst stellen, maar ik wilde ook een gezin stichten', legt ouderling Muren uit.

Binnen een jaar na zijn doop (die plaatsvond nadat hij afgestudeerd was aan de universiteit) onderbrak hij zijn carrière in het onderwijs om een zending te vervullen in Argentinië, waarmee hij aan zijn talenkennis (van het Italiaans) nog Spaans toevoegde. Na zijn zending onderwees hij wiskunde en talen aan een school voor voortgezet onderwijs, onderwijl in San Jose verder studierend voor zijn doctoraal. Rond die tijd begon Gladys met een kamergenote mee te gaan naar de institutlessen. Ze liet zich al gauw dopen. De Murens trouwden in 1963 in de Los Angeles-tempel. Het jaar daarop begon broeder Muren aan doctoraal werk aan de University of Southern California. Hij rondde dat af in 1969.

'Ik beging als instituutleerkracht aan het El Camino College', herinnert hij zich. Er volgde een carrière van veertien jaar als leerkracht, verbonden aan de kerkelijke onderwijsinstellingen, hetgeen de familie Muren van Long Beach State University naar Stanford University en vervolgens naar Weber State College voerde. Zij woonden van 1977 tot en met 1980 in Costa Rica toen Joseph daar werkzaam was als zandingspresident. Daar werd ook hun zesde kind, Natasha, geboren. Vervolgens verhuisde het gezin naar Zuid-Amerika, waar Joseph zeven jaar lang bestuurder materiële zaken voor de kerk was - eerst in Peru, en daarna in Argentinië. Een bestuurder materiële zaken werkt onder leiding van het gebiedspresidium en leidt de materiële aangelegenheden van de kerk in het gebied. Joseph was

vervolgens nog in dezelfde functie werkzaam in Sydney (Australië).

De andere vijf kinderen van de Murens zijn Cynthia (Basset) die in Houston (Texas) woont; Michael (22), die aan de Brigham Young University studeert; Michelle (20) die aan het LDS Business College in Salt Lake City studeert; Tricia (19) die aan de University of Utah studeert; en Marshawn (17). Marshawn en Natasha wonen in Engeland, bij broeder en zuster Muren. Ouderling Muren is daar sinds 1989 werkzaam als bestuurder materiële zaken voor het Gebied Verenigd Koninkrijk/Ierland/Afrika.

Men zou denken dat vooral het feit dat hij bekeerling is en dat hij zo lang in de internationale aangelegenheden van de kerk gewerkt heeft, hem in staat zou stellen om effectief zijn nieuwe roeping te vervullen. Toch vinden mensen uit ouderling Murens naaste omgeving dat de eigenschappen die hem vooral geschikt maken voor het werken en dienen in deze functie, daar weinig mee te maken hebben.

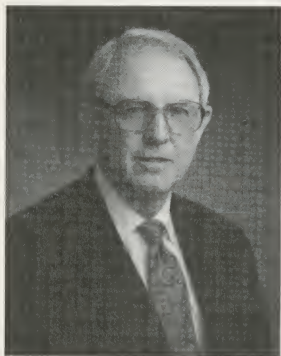
'Hij is een bijzonder gelovig man die ons heeft geleerd hoe belangrijk het is om volledig op de Heer te vertrouwen', zegt zuster Muren. 'En naarmate ik heb gezien hoe hij anderen raad heeft gegeven - of dat nu als vader, als bisschop of als leerkracht was - heb ik beseft dat hij daar een buitengewone gave voor heeft.'

'Vader komt krachtig over en laat best een indruk achter wanneer hij met je praat', voegt Michelle eraan toe. 'Hij is de begrijpndste man met wie ik ooit gepraat heb.' Ze beschrijft de gezinsmaaltijden als 'langdurig en geweldig. We hebben waarschijnlijk allemaal meer aan tafel geleerd dan in alle lessen die we ooit hebben bijgewoond.

'Alles werd er besproken, van wereldgebeurtenissen tot individuele gevoelens. Hij heeft een enorme uitwerking gehad op ons leven en op het leven van veel andere mensen!'

Zowel thuis aan tafel als ook buiten het gezin, in het instituut en de lessen die hij tijdens onderwijsweken heeft gegeven, en vervolgens in zijn werk als bestuurder materiële zaken, heeft Joseph C. Muren zijn getuigenis van Jezus Christus gegeven. Nu hij lid van de Zeventig is, zal die invloed in de hele kerk te voelen zijn. □

Ouderling Graham W. Doxey van de Zeventig

Graham Doxey's grootvader Tom werd in zijn tienerjaren in Engeland lid van de kerk. Hij was een weeskind, en emigreerde naar Utah. Omdat hij het grootste deel van zijn jeugd alleen was geweest, was Tom vastbesloten om zijn gezin altijd voorrang te geven. Twee generaties later heeft ouderling Doxey die vastbeslotenheid geërfd.

'Het gezin is in feite de enige band die eeuwig is', zegt ouderling Doxey, pas geroepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. 'Andere contacten in het leven komen en gaan, dus waarom zouden we ons dan niet concentreren op de eenheid die permanent is? Als we hier niet leren om van elkaars gezelschap te genieten, zitten we het volgende leven in de problemen.'

Die toewijding aan het gezin wordt gedeeld door ouderling Doxey's vrouw, Mary Lou Young Doxey. Haar levensdroom was twaalf kinderen krijgen, en die ging in vervulling toen in 1974 Mary Kim geboren werd. In die tijd had broeder Doxey zijn werk in zijn onroerend-goedbedrijf drie jaar opgeschort om als president van het Zendinggebied Independence Missouri te fungeren.

Naast Mary wordt het Doxey-dozijn gevormd door Diane (Jones), Carol (Richards), Marilee (Page), Graham, Robert,

Lisa (Patch), Scott, Meg (Boud), Amy, die als baby is overleden, Becky (Schettler), en Sarah. Tegenwoordig wonen de gezinsleden in het grote gebied tussen Arizona en New York.

De familie Doxey reisde altijd graag, en zij beschouwen hun drie jaar in Missouri als heerlijke, relatieversterkende jaren. Meer recentelijk organiseren de volwassen leden van het gezin driedaagse 'familieconferenties'.

'We dachten zo: als het goed voor de kerk is om conferenties te hebben, dan moet dat ook goed voor ons zijn', zegt ouderling Doxey. De Doxey-conferenties zijn gehouden in Missouri, Illinois en Utah.

Maar deze conferenties liggen in het verlengde van een traditie waarmee jaren geleden werd begonnen. De zondagmiddag werd besteed aan gezinslessen waar in broeder Doxey met de kinderen rond de eettafel ging zitten of buiten op een deken onder de bomen.

'Hij onderwees ze dan, uit de Schriften of met een verhaal, een eeuwig beginsel of inzicht', weet zuster Doxey nog. 'Zijn grote passie is de kinderen te leren om van het evangelie en de wereld om hen heen te houden.'

Ouderling Doxey leerde van die dingen houden toen hij in Salt Lake City opgroeide. Graham Doxey werd op 30 maart 1927 geboren; hij was het tweede kind van Graham H. en Leone Watson Doxey. Toen Graham zestien was, verhuisde de familie Doxey naar Louisville (Kentucky), waar zijn vader als zendingspresident werkzaam was. Na de middelbare school, een jaar aan de University of Louisville en anderhalf jaar in de marine, keerde Graham terug naar Salt Lake City.

Op zijn eerste zondag thuis merkte hij zijn toekomstige vrouw op. Beiden waren in dezelfde wijk opgegroeid, en zij was drie jaar jonger dan hij. 'Ik had nooit veel aandacht aan haar besteed', weet ouderling Doxey nog. De twee gingen een paar keer uit voordat Graham op zending ging in het Zendinggebied Atlanta States.

Maar in de daaropvolgende twee jaar correspondeerden ze regelmatig. 'Tegen

de tijd dat ik terug was, in oktober 1949, hadden we beiden het gevoel dat we bij elkaar hoorden', zegt ouderling Doxey. Op 22 juni 1950 trouwden ze in de Salt Lake-tempel en vestigden ze zich in de Salt Lake Valley.

Op zending las broeder Doxey het Boek van Mormon voor het eerst van kaft tot kaft. 'Ik zal nooit vergeten hoe ik me voelde toen ik op een avond in bed zat te lezen', vertelt hij. 'Ik was nog lang niet bij Moroni's belofte, maar de wetenschap dat het boek waar was, viel op mij als een deken om mijn schouders. Ik weet nog hoe geweldig het was. Ik tintelde van opgetogenheid.'

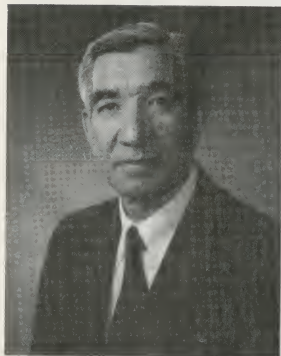
'Toen ik van zending terugkwam, wist ik dat het evangelie waar was omdat ik het uit de Schriften kon bewijzen. Maar na een tijdje was het evangelie niet alleen meer waar op grond van de Schriften; het was waar omdat ik zag wat voor invloed het had op de mensen met wie ik omging.'

Zijn werk in de kerk omvat een groot deel van ouderling Doxey's leven. Naast zendingspresident is hij ook bisschop, ringpresident, verzegelaar in de tempel en raadgever in het algemeen presidium jonge-mannen geweest.

'Elke kans om in de kerk dienstbaar te zijn, geeft je de mogelijkheid om je getuigenis te verfijnen. Ik weet dat de Heer leeft, en het zal geweldig zijn om dat getuigenis aan mensen in de wereld te geven', zegt hij.

'Deze nieuwe kans vervult mij met ontzag en nederigheid; ik moet steeds denken aan pasgeboren lammetjes of vetulens die voor het eerst proberen te staan. Ik probeer ook te staan. Dat zal me ook lukken en ik zal de Heer alles geven wat ik in me heb.' □

Ouderling Jorge A. Rojas van de Zeventig

De jonge Jorge Rojas wilde per se Engels leren, zelfs als hij daarvoor moest studeren uit boeken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en hun diensten moest bezoeken.

Wat hij daar leerde, heeft ouderling Rojas, die op 6 april steun ontving als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, gevoerd tot een leven van dienstverlening aan de kerk.

De natuurlijke reactie op die roeping, zegt hij, is 'jezelf af te vragen: Wat kan ik doen? Hoe kan ik helpen?'

Zijn antwoord: 'Wat op dit moment voor mij voorrang heeft, is erachter te komen wat de Heer van mij verwacht, en vervolgens het geloof en de moed op te brengen om dat te doen.'

Jorge Alfonso Rojas, zoon van Rodolfo en Hilaria Ornelas Rojas, is geboren op 27 september 1940 in Delicias (Chihuahua, Mexico). Zijn kinderjaren bracht hij door in Chihuahua City, de hoofdstad van de gelijknamige deelstaat in het noorden van Mexico. Daar kreeg hij van een ongeduldige leraar te horen dat het hem nooit zou lukken Engels te leren. Maar omdat hij dat absoluut wilde, haalde Jorge zijn vader over om hem naar de tweetalige Juarez Academy in Colonia Juarez te sturen, een van de scholen van de kerk.

Zijn ouders zorgden ervoor dat hij bij Bertha en Willard Shupe in huis kwam, nakomelingen van de HLD-pioniers in het noorden van Mexico. Mettertijd zou hij hen gaan beschouwen als zijn tweede ouders. Zuster Shupe was hoofd van de basisschool die aan de Academy verbonden was. Ze gaf hem Engelse kerkboeken om te bestuderen en hield vol dat hij de taal sneller zou leren als hij met hen meeging naar hun kerkdiensten.

Zuster Shupe was een veeleisende lerares. Dankzij haar liefdevolle maar vastberaden bijlessen won Jorge op school een schriftuurwedstrijd, ondanks het feit dat hij de enige deelnemer was die geen lid van de kerk was.

Ten gevolge van de kennis die hij bij de familie Shupe en op het seminarie opdeed, kreeg hij een getuigenis. Met 19 jaar liet hij zich dopen.

Door zowel overdag als 's avonds lessen te volgen, studeerde Jorge af aan de Universiteit van Chihuahua, waar hij een graad ontving in de opvoedkunde en de lichamelijke opvoeding. Hij won een studiebeurs voor de New Mexico State University, even over de grens. Terwijl hij daar studeerde, werd hij uitgenodigd les te geven aan de Benemerito school in Mexico City, een school van de kerk, zodra die in 1964 van start zou gaan.

Hij had al eerder, in Colonia Juarez, kennisgemaakt met Marcela Burgos, maar pas toen zij aan de Benemerito school studeerde, leerden zij elkaar werkelijk kennen. Zij haalde haar onderwijsakte in 1969 en zij trouwden enkele dagen later, op 22 augustus, in de Arizona-tempel.

Broeder Rojas werkte voor de kerk, eerst in het onderwijs en vervolgens op kantoor, tot het midden van de jaren tachtig, toen het gezin terugverhuisde naar Chihuahua, waar hij in zaken ging. In 1988 richtte het echtpaar Rojas een bureau op voor het vertalen van technische handleidingen voor Amerikaanse bedrijven met een vestiging in Mexico.

Ouderling Rojas heeft in de loop der jaren verschillende functies in de kerk bekleed. De dag nadat hij in 1964 in Mexico City aankwam, werd hij geroepen als su-

perintendent van het jonge-mannenprogramma. Sindsdien heeft hij de ene kerkroeping na de andere gehad, waaronder gemeentepresident, hogeraadslid, raadgever in het ringpresidium, ringpresident (2 keer), regionaal vertegenwoordiger (2 keer) en zendingspresident.

Van hun vijf kinderen is de oudste, Jorge (20) nu op zending in het Zendingsgebied Lansing Michigan, terwijl Marcela (17), Guillermo (16), Ivy (13) en Samuel (10) nog bij hun ouders wonen.

Ook zuster Rojas heeft ervaring met verschillende kerkroepingen, meest recentelijk in het ZHV-presidium van de ring en als leerkracht evangelieleer in de wijk. Zij stelt echter dat haar gezin haar grootste prioriteit is. Ouderling Rojas zegt dat zij 'een uitstekende moeder is met een zeer sterk getuigenis, en zijn grootste aardse steun.'

Zuster Rojas merkt op dat hij bij zijn werk voor de kerk en in het dagelijks leven 'voor honderd procent op de Heer vertrouwt. Hij is zeer positief. Het woord *onmogelijk* bestaat bij hem eenvoudig niet.'

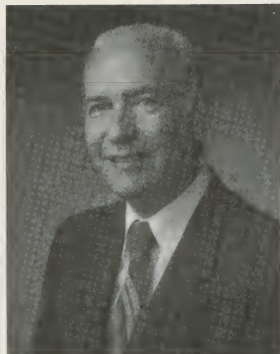
Een sterke nadruk op het onderwijzen uit het Boek van Mormon ging deel uitmaken van zijn leven in de tijd dat hij het Zendingsgebied Guadalajara Mexico presideerde. Toen hij eens te kampen had met bepaalde problemen in het zendingsgebied, kreeg hij heel duidelijk de indruk 'het Boek van Mormon te moeten gebruiken.'

Hij vindt erop dat het boek geschreven is door de voorouders van de mensen in Mexico ten behoeve van de mensen in onze tijd. 'Het Boek van Mormon leert ons onze werkplunje aan te trekken, onze mouwen op te stropen en ons te voegen bij het leger priesterschapsdragers en dappere zusters die de wederkomst van de Heer voorbereiden.'

Ouderling Rojas verwacht dat zijn deel van het werk veel van hem zal vergen. Hij zegt zichzelf niet geschikt te achten op grond van enige persoonlijke gave of prestatie, maar wel de geruststellende verzekering te hebben dat de Heer hem heeft geroepen en dat 'Hij me zal helpen.'

□

Ouderling Julio E. Davila van de Zeventig

Toen Julio Davila in 1968 voor het eerst HLD-zendingen ontmoette, leek het wel of iets in hem het evangelie wilde aanvaarden, maar dat een ander iets in hem zich daartegen verzette. Hij wilde om de een of andere reden niet bij de kerk betrokken raken.

Maar niemand in zijn geboorteland Colombia die ouderling Julio Davila nu kent, twijfelt aan zijn toewijding aan het evangelie. Toen hij op 6 april 1991 werd ondersteund als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, zag hij die roeping als een uitbreiding van zijn taak om het evangelie over een groter gebied met anderen te delen.

In het begin was hij allesbehalve enthousiast om zich bij de kerk aan te sluiten. Het irriteerde hem toen de zendingen er bij hem op aandroegen het evangelie te bestuderen. Hij besloot hen toen niet meer in zijn huis toe te laten. Maar hij kon zich er niet toe brengen dat ook daadwerkelijk te doen, omdat hij de geeste vloed wanneer de zendingen bij hem waren.

En dan die tiende. Hij zei tegen zijn vrouw dat ze onmogelijk gedoopt konden worden, omdat zijn salaris bij lange na niet genoeg was om het tiendebedrag te overbruggen. Maar hij wist wel dat het evangelie waar was. Zijn echtgenote en hij praatten er een hele nacht over, of ze zich

nu wel of niet zouden laten dopen. Eindelijk, in de vroege morgenuren, knielden ze neer en baden erover. Toen kon hij eindelijk in slaap vallen. Maar hij had een droom, waarin hij een hand zag die getallen op een bord schreef – zijn salaris, en daarna de kosten van onnodige uitgaven. Die zaken die hij uit zijn leven kon verwijderen, waren samen veel meer dan een tiende van zijn inkomen.

Hij zei tegen de zendingen dat hij na zijn doop niet met 'broeder' aangesproken wenste te worden. Hij wilde ook niet meehelpen met het zendingswerk en wilde bovendien geen roeping vervullen. Maar toen kreeg hij, doordat hij een suggestie deed, zelfs voor hij gedoopt werd, al een bepaalde taak in de gemeente. En al gauw was 'broeder Davila' enthousiast bezig het evangelie met anderen te delen. Sinds die tijd hebben zijn vrouw en hij veel familieleden en vrienden bij de kerk gebracht.

Zijn vrouw Mary zegt: 'Hij is van nature op anderen gericht en zijn gevoel voor humor helpt contacten te leggen met anderen.' Ze voegt daaraan toe: 'Hij is erg geestelijk ingesteld en gevoelig voor de noden van andere mensen.'

Julio Enrique Davila, de zoon van Julio Davila en Ana Rita Penalzoa is op 23 mei 1932 in Bucaramanga, Colombia, geboren. Hij groeide echter op in Cartagena. Hij is afgestudeerd aan een universiteit die een breed scala aan opleidingsmogelijkheden bood. Zijn studies omvatten journalistiek, public relations, uitgeverij en advertentiewerk, daarna electronica, voor zover dat te maken heeft met grafische kunst en uitgeverij. Toen hij klaar was met zijn opleiding, verhuisde hij naar Bogota, waar hij de volgende jaren in de krantenindustrie en in de uitgeverij van boeken en tijdschriften werkte. Op een gegeven ogenblik was hij de eigenaar van een zaak die zich bezig hield met drukken, public relations en advertentiewerk.

Al snel na zijn verhuizing naar Bogota leerde hij een buurvrouw, Mary Zapata, kennen. Die vond hij bijzonder aantrekkelijk en ze trouwden op 23 mei 1958.

In 1973 werden ze in de Salt Lake-tem-

pel aan elkaar verzegeld, vijf jaar na hun doop. De reis van de Davila's was een cadeau van een vriend van een vriend in de reiswereld. De gever, die hen niet kende, bedong dat ze er niemand iets over mochten vertellen en dat ze geen contact met hem mochten opnemen. Jaren later, toen broeder Davila zendingspresident was, kwam hij weer in contact met deze man via een zakelijke transactie. De man vroeg president Davila steeds maar weer: 'Wie bent u nu eigenlijk? Ik voel me een veel beter mens als ik bij u in de buurt ben'. Uiteindelijk vertelde president Davila hem over die reis en hoeveel het voor hem en zijn vrouw had betekend. De man die het gevoel had, dat hij niet voldoende goede dingen in zijn leven had gedaan, was diep geraakt dat God broeder Davila gebruikte om hem aan zijn eigen vrijgevigheid te herinneren.

Gedurende een latere reis werden de Davila's aan hun twee dochters verzegeld. De oudste, Liana, woont in Bogota en de jongste, Maritza (McKee) woont in Bountiful (Utah). Broeder en zuster Davila hebben twee kleinkinderen.

In 1972 begon broeder Davila als vrijwilliger voor de kerkelijke onderwijsinstellingen te werken. Daarna als part-time medewerker en in 1973 aanvaardde hij een volledige baan bij de KOI. Met uitzondering van de drie jaar toen hij over het Zendingsgebied Colombia Cali presideerde (1981-1984), is hij sinds die tijd bij het werk van de KOI in Zuid-Amerika betrokken geweest.

Naast zijn roeping als zendingspresident, heeft hij ook gediend als gemeente-president, raadgever in een districtspresidium, districtsresident, ringpresident en twee keer als regionaal vertegenwoordiger.

Hij zegt dat zijn vrouw een enorme steun is geweest in zijn kerkroeping, zowel als in andere activiteiten. Dit omdat ze wijsheid en intelligentie bezit. Waar mogelijk vraag ik haar raad over beslissingen. 'Als ik dat niet doe,' voegt hij er glimlachend aan toe, 'gaat het verkeerd.' Maar ze zegt nooit, 'zie je wel, ik had het toch gezegd.'

Voelt hij zich klaar om de grotere verantwoording in zijn nieuwe taak aan te kunnen?

Ouderling Davila antwoordt: 'Bij al mijn

roepingen heb ik altijd al een groot gevoel van verantwoordelijkheid gevoeld. Het niveau is niet belangrijk.' Als je een nieuwe taak in de kerk ontvangt, is dat niet een

signaal dat je een bepaalde nieuwe spirituele status hebt bereikt, het is een oproep om aan het werk te gaan. En daar is hij klaar voor. □

Leden van het Quorum der Twaalf tijdens de steunverlening (v.l.n.r.): de ouderlingen L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell en Russell M. Nelson.

